

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200195

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. ^{K83} M37P Accession No. 1K 7.81
Author చాడురబ్బెళ్ళ .
Title చాచురబ్బెళ్ళ 1732

This book should be returned on or before the date
last marked below.

ಜಯಕರ್ನಾಟಕ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಹೆತ್ತವಳು ಪುಷ್ಪ

ಪೂರ್ವರಂಗ

(ಒಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಕಥೆ)

‘ಅಧ್ಯಾತ್ಮವೇ ನಿಜಿತಪ್ರಯೋಜನವೆನಗೆ-’

— ಭರತೇಶ ವೈಭವ.

ಮಧುರಚೆನ್ನ

ಬೆಲೆ ಹತ್ತು ಆಣೆ.

ಮುದ್ರಕರು
ಶ್ರೀ. ಕೆ. ಜಿ. ರಾಯದುರ್ಗ
ಜಯಕರ್ನಾಟಕ ಮುದ್ರಣಾಲಯ
ಸಾಧನಕೇರಿ, ಧಾರವಾಡ

(All rights resruved)

ಪ್ರಕಾಶಕರು
ಶ್ರೀ. ಶೇಷೋ ಗೋವಿಂದ ಕುಲಕರ್ಣಿ
ಜಯಕರ್ನಾಟಕ ಕಾರ್ಯಾಲಯ
ಸಾಧನಕೇರಿ, ಧಾರವಾಡ

ಮುನ್ನುಡಿ

ಅರವಿಂದಸ್ತೋತ್ರವಾಕ್ಯಂ ತಿಳಿಪೆ ಹೃದಯಸಂಶುದ್ಧಿಯಂ ಮಾನಸಂ ಶಾಂತಂ - |
ತರಸಾಧೀನಂ ಸಮಾಧಾನಮನರಿಪೆ ತಪಸ್ತಪ್ತಮುತ್ತಪ್ತಕಾರ್ತ ||
ಸ್ವರಶಾಖಾಲೀಲೆಯಂ ಪಾಳಿಸೆ ತನು ನಯನಂ ಕಾಳ್ಪುರಂಮಾಡೆ ಕಾರು - !
ಣ್ಣರಸಸ್ತೋತಂಗಳಿಂ ಲೋಕಮನರಗಿಸಿದಂ.....||

—ನಾಗಚಂದ್ರ

ಗೆ | ಚೆನ್ನಮಲ್ಲಪ್ಪ ಗಲಗಲಿ (ಹಲಸಂಗಿ) ಇವರು ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸಾಧನದ ಇತಿವೃತ್ತವನ್ನೆ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಕಥೆಯಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ; ತಮ್ಮ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಂದುಬಗೆಯ ವಾಸ್ತವವಾದಿಗಳು. ಸ್ವಾನುಭವವನ್ನು ಸ್ವಭಾಷೋಕ್ತವಾಗಿ ಹೇಳುವದು ಅವರ ಮಾರ್ಗ. ಕೊಂಕು ಅವರಿಗೆ ಸರಿಬರದು. ಈ ಮೊದಲು ಅವರು ಬರೆದ 'ಮಧುರ ಗೀತ' ಮತ್ತು 'ನನ್ನ ನಲ್ಲ' ಎಂಬೆರಡು ಕವನಗಳಿಗೆ ಇದು ತಕ್ಕ ಮುನ್ನುಡಿಯಾಗಿದೆ. ಗೆ | ಚೆನ್ನಮಲ್ಲಪ್ಪನವರು ಒಂದರಲ್ಲಿ 'ಮಧುರಚೆನ್ನ'ರಾದರು 'ನನ್ನ ನಲ್ಲ'ದಲ್ಲಿ ಅವರು ವಧುವಿನ ವಚನಸರಣಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಅವರು 'ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷು'ಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಸ್ತುವು ಆತ್ಮೀಯ ಇತಿವೃತ್ತ; ರೀತಿ ಸಾಹಿತಿಯದು. ಅವರ ಯತ್ನ ಮತ್ತು ಫಲಪ್ರಾಪ್ತಿಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಿಭಾವಗಳ ಕಡಲು ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲವಾಗಿ ಏಳು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರ ಅಪ್ರತಿಹತವಾದ ಉತ್ಸಾಹವು ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಪಡೆದೇ ಶಾಂತವಾಗಿರುವದು. ಮುಮುಕ್ಷುಗಳಿಗೂ, ಸಾಧಕರಿಗೂ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿನ ಸಾಕ್ಷಿಯಲ್ಲಿ ಆಶೆಯ ಸಂದೇಶವಿದೆ. ಈಸಿ ಜಮಿಸಬಹುದು ಎಂದರೆ ನೀರು ಹೊಕ್ಕವರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಧೈರ್ಯ.

ಶಾಂತಿಯ ಬರವು ಸಾವಿನ ಬರವಿನಂತೆ ಆಗುವು. ಇಷ್ಟು ದಿನಸಕ್ಕಿಷ್ಟಾದರೆ ಅಷ್ಟು ದಿನಸಕ್ಕಿಷ್ಟು? ಎಂಬ ತ್ರೈರಾಶಿಕದ ತೆಕ್ಕೆಗೆ ಅದು ಸಿಕ್ಕದು. ಬುದ್ಧನಿಗೆ ಹೆಣವನ್ನು ನೋಡಿ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಯಿತು; ರಾಮದಾಸರು 'ಸುಮುಹೂರ್ತೇ ಸಾವಧಾನ' ಎಂಬ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಾವಧಾನರಾದರು; ನನಗೂ ಏನಾದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆದೀತು-ಆಗಬೇಕು-ಎಂಬ ಅನುಮಾನವು ಸಾಧನದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಅನುಮಾನವೇ ಹೊರತು ಬಂದಿಷ್ಟೂ ಪ್ರಮಾಣವಲ್ಲ. 'ಅಂಥ ಬೇನೆಗೇ ಅವನು ಸಾಯಲಿಲ್ಲ-ಅಂಥ ಬೇನೆಗೆ ಸಾಯುವನೇ?' ಎಂಬ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ಬೆದರದೆ, ಒರುವ ಸಾವು ಬಂದುಬಿಡುವಂತೆ ಎಂತೆಂತಹ ಸಾಧನಗಳಿಂದಲೂ ದೊರಕದ ಶಾಂತಿಯು ನಿಮಿತ್ತಮಾತ್ರ ಸಾಧನೆಗೆ ಬಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಉಂಟಾಗುವದು. ನಮ್ಮ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಎಷ್ಟೋ ಮಾತು ತಲೆಗೆ ತೂಗದೆ ಹೋಗುವಾಗ, ಶಾಂತಿಯು ನೆಲೆಯು ಸಾಮಾನ್ಯಕೋಷ್ಟಕದ ಅಳತೆಗೆ ಸಿಕ್ಕದಿರುವದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ.

ಈ ಮಾತನ್ನು ಪೂರ್ವಿಕರು ತಮ್ಮ ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಿದ್ಯೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಧವಿಧವಾಗಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬರು ಪ್ರಾರಬ್ಧದ ತೊಡಕಿನಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತೊಡಕಿಸಿದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಅದನ್ನು ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆಯ ಗೂಟಕ್ಕೆ ತೂಗಹಾಕುವರು. ಒಬ್ಬರು 'ಹೃಷಿಕೇಶ' ಎನ್ನುವರು ಮತ್ತೊಬ್ಬರು 'ಕಾಲತತ್ತ್ವ' ಎನ್ನುವರು. ಕರ್ಮ, ಮಾಯೆ, ಲೀಲೆ ಈ ಮೊದಲಾದ ಶಬ್ದಗಳು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದುದಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಹಾಗೆ ಇಟ್ಟ ಹೆಸರುಗಳು. ಇವುಗಳ ಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯು ತನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಾನವನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅತಿ ಮಾನವತೆಯು ಬೇಕು. 'ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪಸತ್ಯವು ನನಗೆ ದೊರಕಿರದಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಮಾರ್ಗವು ನನಗೆ ದೊರಕಿದೆ' ಎಂದು ಮಹಾತ್ಮ ಮೋಹನದಾಸರು ಹೇಳುವಂತೆ, 'ವಿವಿಧಜೀವಗಳೊಳ

ಗಿನ ಶಾಂತಿಪರಿವಾಹದ ಕಾಲಗತಿಯ ನಿಯಮವು ತಿಳಿದಿರದಿದ್ದರೂ ಅದರ ವಿವಿಧಸಂಧಗಳನ್ನು ಅನೇಕಾನೇಕರು ಸಿದ್ಧರು ಗೊತ್ತು ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.' ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಆದರೆ 'ಶಾಂತಿ' ಎಂಬುದು ಒಂದು ಮಾತು; ಅದರ ಪರಿಗಳೊ ಅನೇಕಾನೇಕ. ತಿಳಿಯದ ಮೂಢನ ಶಾಂತಿಯೊಂದು, ನಾ-ಚಿ-ಕೆ ಎಂಬ ಮೂರಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟವನದೊಂದು, ಬೂದಿ ಒಡಕೊಂಡ ಬೈರಾಗಿಯದು ಮತ್ತೊಂದು. 'ಒಂದದ್ದೆಲ್ಲಾಸೂ ಒರಲಿ' ಎಂದು ಹಾಡುವವನ ನೆಲೆ ಬೇರೆ, 'ನೀನಲ್ಲದೆನಿಲ್ಲ' ಎನ್ನುವವರ ಮೆಟ್ಟು ಬೇರೆ 'ತನು ನಿನ್ನದು ಜೀವನ ನಿನ್ನದು' ಎನ್ನುವವರ ಪದವಿ ಬೇರೆ. ಷಟ್ಸ್ಥಲಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೆ, ನಿವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಶಾಂತತ್ಯಾತೀತೋತ್ತರೇ ಎಂಬ ಕಲೆಯು ಪರಗಿನ ಆರು ನೆಲೆಯು ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಸೀನನ ಶಾಂತಿ, ಮೌನಿಯ ಶಾಂತಿ, ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗುವವನ ಶಾಂತಿ, ಎಂದು ಮೂರೂ ಶಾಂತಿಗಳೇ ಆದರೂ ಅವುಗಳ ಆಳ ಬೇರೆ; ಅಂತಸ್ತು ಬೇರೆ. 'ಮನಸಿಚ ಪರಿತುಷ್ಟೇ....' ಎಂಬುದು ಹಾಲಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಮಜ್ಜೆಗೆಯ ಶಾಂತಿ. 'ಕರ್ಮಣ್ಯೇವಾಧಿ ಕಾರೋಮೇ.....' ಎಂಬುದು ಶಾಂತಿಯಿಲ್ಲ-ಶಾಂತಿಯ ಹಾದಿ. ಶಾಂತಿಗಾಗಿ ಮನದ ಗವಿಯನ್ನು ಹೊಗುವದುಂಟು, ವನದ ಗವಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕುವದುಂಟು. ಆಟನೋಟವ ಶಾಂತಿ, ಸಿದ್ಧಿಯ ಶಾಂತಿ, ಕುಡುಕರ ಶಾಂತಿ ಇವೂ ಶಾಂತಿಯ ಸಂತೆಯೊಳಗಿನ ಒಡವೆಗಳೇ. ಭ್ರಾಂತನೇದಾಂತಿಗಳ ಬಾಯಿಬ್ರಹ್ಮದ ಶಾಂತಿ, ಪ್ರಕಾಂಡಕರ್ಮರ ನಿಯಮಧರ್ಮದ ಶಾಂತಿ, ಹುಚ್ಚುಭಕ್ತರ ಹುಡುಗಶಾಂತಿ ಇವೂ ಶಾಂತಿಗಳೇ. ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಶಾಂತಿಯ ವಿವಿಧ ವೇಷಗಳು ಕಂಡುಬರುವವು. ಬೆಳಗಿನ ತುಂಬಿದ ಶಾಂತಿ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಗ್ರಶಾಂತಿ, ಸಂಜೆಯ ಸೌಮ್ಯಶಾಂತಿ, ನಟ್ಟಿರುಳಿನ ಗಹನಶಾಂತಿ, ಬೇಸಗೆಯ ರುಕ್ಷಶಾಂತಿ, ಸುಗ್ಗಿಯ ಮಧುರಶಾಂತಿ, ಮಳೆಯ

ಜಡಶಾಂತಿ, ಬೆಳೆಯ ರಮ್ಯಶಾಂತಿ, ಚಳಿಯ ತೀವ್ರಶಾಂತಿ. ಮಾಗಿಯ ತಿಕ್ಷಣಶಾಂತಿ, ಬೆಟ್ಟಸಾಲಿನ ಭವ್ಯಶಾಂತಿ, ಮುಗಿಲಿನ ದಿವ್ಯಶಾಂತಿ, ಕಡಲಿನ ಗಂಭೀರಶಾಂತಿ, ಸುಡುಗಾಡಿನ ಹಾಳು ಶಾಂತಿ..... ಒಂದೇ ಎರಡೇ! ಜೀವನ್ಮುಕ್ತರ ಚರಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಧ ವಿಧದ ಶಾಂತಿಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಶಾಂತಿಯೆಂಬುದು ಅನಂತಗುಣವಾದ ಸದ್ರೂಪದ ನಿಲುವಡೆಯು. ಅದು ಜಾತಿಯ ಹೆಸರು; ನಾವು ಅದರ ಗುಣಗುಣಗಳಿಗೂ ಶಾಂತಿಯೆಂದು ಕರೆಯುವೆವು. ಅದರ ಛಾಯೆ ಆಭಾಸಗಳಿಗೂ ಅದೇ ಹೆಸರು. ಆದ ಕಾರಣವೇ ಕೆಲವರು ಸತ್ತಮೇಲೆಯೇ ಶಾಂತಿಯೆನ್ನುವರು, ಕೆಲವರು ಶಾಂತಿಗಾಗಿ ಸಾಯಲೆಣಿಸುವರು !

ಹೀಗಿದ್ದೂ ಶಾಂತಿಯು ಒರೆಗೆಲ್ಲಿದೆ ಇಲ್ಲ. ಜ್ಞಾನಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವು ಸಂಕಟವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವದು. ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಿಭಾವಗಳು ಹುಚ್ಚುಹಿಡಿಸುವವು. ಕರ್ಮಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಫಲಾಶೆಯು ಹಾದಿಗಿಡಿಸುವದು. ಬೆಳಕಿನ ಕಿರಣವು ಸಂಶಯವನ್ನು ಹರಿಯುವದು; ಆನಂದದ ಲಹರಿಯು ಭಾವದ ಹುಚ್ಚುಬಿಡಿಸುವದು; ಪರಿವರ್ತನ ಕುರುಹು ಫಲಾಶೆಯನ್ನು ಹಿಂಗಿಸುವದು. ಮೇಲೆ ಬೆಳಕು ಬೇಕು, ಒಳಗೆ ಹಿಗ್ಗು ಬೇಕು, ಹೊರಗೆ ಕುರುಹು ಬೇಕು. ಕುರುಹು ಜನಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ, ಇತಿಹಾಸಕ್ಕೆ ವಸ್ತು; ಹಿಗ್ಗು ಜೀವದ ಅನ್ನ, ಭಾವದ ಭಾಗ್ಯ; ಬೆಳಕು ದೇವನ ಕರುಣೆ, ವಿಶ್ವದ ಕರುಣೆ. ಈ ತ್ರಿವೇಣೀಸಂಗಮದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದೆ ಶಾಂತಿ, ಈಸಿದ್ದೆ ಆನಂದ.

ಶಾಂತಿಯಿಲ್ಲದ ಆನಂದವು ಹುಡುಗಾಟ; ಆನಂದವಿಲ್ಲದ ಶಾಂತಿಯು ಹುಚ್ಚು. ವೈಷಮ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚುವ, ಬೆದರುವ, ಹಿಂಜರಿಯುವ, ದಂಗುಬಿಡಿಯುವ ಶಾಂತಿಯು ನೆಲೆದೊರೆಯದ ಅಂತರ ಪಿಶಾಚಿಯು. ಸಮತೆಯ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಹಿಡಿದವರು ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ಮುಟ್ಟುವರು. ಮನದ ಸೀಮೆ

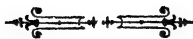
ಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲದೆ ಆನಂದವಿಲ್ಲ. ಆನಂದವಿಲ್ಲದ ಶಾಂತಿಯು ಅರಕಳಿ. ಶಾಂತಿಯ ಸ್ವರಾಜ್ಯವು ಆನಂದದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಾಳಲಾರದು. ಶಾಂತಿ ಆನಂದಗಳು ನಮ್ಮ ಧ್ರುವಬಿಂದುಗಳು. ಅವುಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಲೋಕವಿದೆ. ಶಾಂತಿಯು ಅಂತಃಪುರದ ಅರಸಿ, ಆನಂದವು ವಿಶ್ವರಂಗದ ಅರಸು. ಮೊದಲಿನದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಾಳುವೆಯೇ ಇಲ್ಲ; ಎರಡನೆಯದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಾಳುವೆಯೇ ಅಲ್ಲ. ಶಾಂತಿಯು ಬದುಕಿನ ನನೆ; ಆನಂದವು ಅದರ ಗೊನೆ.

ವೈಷಮ್ಯಖಂಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ವಿಚಾರಗಳು ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿನ ರಾಜಸಬುದ್ಧಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆಯೇ ವಿಷಮವಾಗಿವೆ. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಭಾವಗಳು ಎಂತೆಂತು ಉದಯವಾದವೋ ಹಾಗೆ ಹಾಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಸಮನ್ವಯಖಂಡದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಮ ವಿಚಾರಗಳ ಸಮನ್ವಯವಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿನ ಮನದ ವೈಷಮ್ಯವು ಶಾಂತಿಯ ಸಮತೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬಾಯಿಗೂಡಿತು—ಎಂಬುದನ್ನಷ್ಟೇ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗ್ರಂಥಗಳೊಳಗಿನ ವಿಚಾರಗಳು, ಜನರ ಮಾತುಗಳು, ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ಸಂಶಯವನ್ನೂ ವೈಷಮ್ಯವನ್ನೂ, ಅತ್ಯಪ್ತಿಯನ್ನೂ ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದುವು—ಎಂಬ ವಾಸ್ತವಪ್ರಸಂಗ ಕಥನವು ವೈಷಮ್ಯಖಂಡದಲ್ಲಿದೆ. ಸಾತ್ತ್ವಿಕಬುದ್ಧಿಯ ದರ್ಶನವು ಸಮನ್ವಯಖಂಡದಲ್ಲಿದೆ.

ಓಂ ಶಾಂತಿಃ ಶಾಂತಿಃ ಶಾಂತಿಃ ಓಂ

ಓಂ ಆನಂದ ಆನಂದ ಆನಂದಃ ಓಂ

ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ

ಅರಿಕೆ

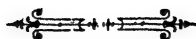

ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಬರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳುಂಟು. ಕನ್ನಡನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಇನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂಬದು ಮೊದಲನೆಯದು. ಈ ವಿಷಯದ ವ್ಯಾಸಂಗದ ಸಲುವಾಗಿ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರನ್ನೇಕರು ನನಗೆ ಈ ವರೆಗೆ ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಅರ್ಥಿಕಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಆ ಹಣದ ಸಾರ್ಥಕತೆಯು ಇಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಆಗಲಿಂಬದು ಎರಡನೆಯದು.

ಮತ್ತೊಂದು ಮಾತೇನೆಂದರೆ—ಎರಡು ಮೂರು ವರುಷಗಳಿಂದಲೂ ನನಗೆ-ಅನಾರೋಗ್ಯದ ಮೂಲಕ ಅಶಕ್ತತೆಯು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಬಂದು ನನ್ನ ಮೆದುಳೆಲ್ಲಾ ಸಡಿಲಾಗಿ ಹೋಗಿರುವ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಅತ್ಯವಸರದಿಂದ ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಕೆಂದು ಬರೆಯಲನುವಾದೆ ನಾದ್ದರಿಂದ ಇದರಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಔಚಿತ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೂ ಜಾಗರೂಕತೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ವಾಚಕರು ನನ್ನ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸುವರೆಂದು ಹಾರೈಸುವೆ.

ಮಧುರಚೆನ್ನ

ಪ್ರಕಾಶಕರ ಎರಡು ಮಾತು.

ಈ ಪುಸ್ತಕದ ತಾತ್ತ್ವಿಕಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕುರಿತು ಮುನ್ನುಡಿ ಕಾರರು ವಿಶದವಾಗಿ ಬರೆದೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಬರಿ ವಾಚ್ಛಯಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೂ, ಇದು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಒಂದು ಪ್ರಕಾರ (form) ವಾಗಿಯೂ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಫ್ರೆಂಚ್ ವಿಚಾರಿಗಳಾದ ರೊಮೆ ರೊಲಾ ಅವರ 'ಜೀನ್ ಕ್ರಿಸ್ಟೋಫೆ' ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದ ನಾಯಕನು, ಲೇಖಕರ ಸ್ವಕೀಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿನ ಹಲವು ಅನುಭವಗಳನ್ನೂ, ಜಗತ್ತಿನ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಕುರಿತು ಅವರ ಮನೋರಂಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನೂ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರಸ್ತುತಗ್ರಂಥದ ಲೇಖಕರು, 'ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವು' ಈಶ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಸೋಪಾನವನ್ನೇರುವಾಗ ಆಯಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟನೋ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ವರ್ಣಿಸುವಾಗ, ವಾಚಕರು ಅವುಗಳೊಡನೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಇರರೆಂದು ನಮ್ಮ ಭಾವನೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಲಕ್ಷಣವು ಇದು ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನಾವುದಿದೆ ?

'ಮಾಮೂಲಿ'ಯಂತೆ, ಪ್ರಕಾಶನವು ತಡವಾದುದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಕ್ಷಮಾಪಣೆಯನ್ನು ಕೋರಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸಣ್ಣ-ಬಡ-ಮುದ್ರಣಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಜರುಗಿಸಬೇಕಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಸಹೃದಯರಾದ ವಾಚಕರು ಆರಿಯದೆ ಇರರೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನುಳಿದ ಮೂರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕ್ರಮಶಃ ಕೊಡಲಿರುವೆವು.

ಪರಿವಿಡಿ

ನೈಷಮ್ಯಖಂಡ

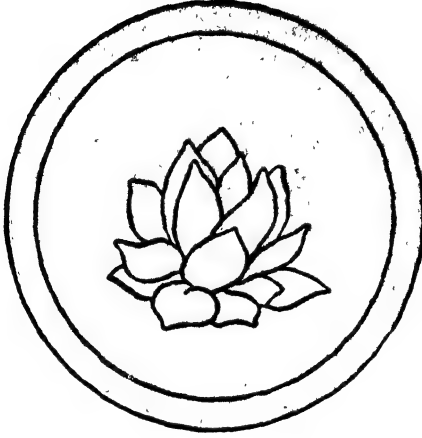
೧.	ಗುರೂಪದೇಶ	೧
೨.	ಮೂರ್ತಿವೂಜೆ	೬
೩.	ವೈರಭಕ್ತಿಯ ತೀರ್ಥಫಲ	೧೧
೪.	ಘೋರ ಸಾಹಸ	೧೬
೫.	ಕಲ್ಪನಾತೀತ	೨೧
೬.	ಸತ್ಸಂಗ	೨೬
೭.	ಶಾಸ್ತ್ರಜಾಲ	೩೫

ಸಮನ್ವಯಖಂಡ

೮.	ಭ್ರಮಶೋಧನ	೪೧
೯.	ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಊಟ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹಸಿವು.	೪೯
೧೦.	ಸಾಧನಪ್ರಯತ್ನ	೬೦
೧೧.	ಪ್ರಥಮಪರಿಚಯ	೬೮
೧೨.	ಜೀವನಸಾಮರಸ್ಯ	೭೭
೧೩.	ರೌದ್ರಕರುಣೆ	೮೯
೧೪.	ಪ್ರಗಾಢಸ್ವರ್ಶ	೧೦೦

ಬ್ರಹ್ಮಾರ್ಪಣಂ

ದೇವತಾ

ದ್ಯಾವಾ ಪೃಥಿವೀ

“—ಮಾತಾ ಪೃಥಿವೀ-ಪಿತಾ ದ್ಯೌಃ”

ಋ. ೧-೮೯-೪

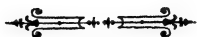
“—ಯಸ್ಯ ಪೃಥಿವೀ ಶರೀರಂ”

—ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕ ೩-೭-೩

—Whose body is Earth

—A. E.

ಪೂರ್ವರಂಗ

೧

ವೈಷಮ್ಯಖಂಡ

ಪೃಥಕ್ತ್ವೇನ ತು ಯಜ್ಞಾನಂ ನಾನಾಭಾವಾನ್ ಪೃಥಗ್ವಿಧಾಃ ।
ವೇತ್ತಿ ಸರ್ವೇಷು ಭೂತೇಷು ತಜ್ಞಾನಂ ವಿದ್ಧಿ ರಾಜಸಮ್ ॥
ಸತ್ತ್ವಾನುರೂಪಾ ಸರ್ವಸ್ಯ ಶ್ರದ್ಧಾ ಭವತಿ ಭಾರತ ॥

“ ಬಿಡಿಯನ್ನು ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾಗಿ ಕಾಣುವುದು ರಾಜಸಜ್ಞಾನ.
ಅವರವರ ಪ್ರಕೃತಿಯಂತೆ ಅವರವರ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿರುತ್ತದೆ.”

—ಗೀತೆ

ಪೂರ್ವರಂಗ

೧. ಗುರೂಪದೇಶ.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನ ಗುಣವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸಹವಾಸವೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೂ ಕಾರಣವಾಗಿರುವಷ್ಟೇ ವಂಶಾನುಗತಿಯೂ ಒಂದು ಮಹತ್ತರವಾದ ಕಾರಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಕಥಾನಾಯಕನಾದ ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ಯುವಿನ ವಂಶಾನುಕ್ರಮದ ಗಂಡುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ತನವೂ ದೊಡ್ಡಿಸ್ತನವೂ ಹರಿಗಡಿಯದೆ ಬಂದರೆ, ಹೆಣ್ಣುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಉಗ್ರಸಂಶಯವೃತ್ತಿಯೂ ಇಂದ್ರಿಯಾಧೀನತೆಯೂ ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದ್ದವು. ಗಂಡುವಳಿಯ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಹೆಣ್ಣುವಳಿಯ ಅನಿಗ್ರಹವೃತ್ತಿ ಇವೆರಡೂ ಈತನಲ್ಲಿ ಬೀಜರೂಪವಾಗಿ ಬೇರೂರಿ ಕೊಂಡಿರುವದರಿಂದಲೇ ಕ್ಷುಲ್ಲಕತರವಾದ ಬಾಲ್ಯದೊಳಗಿಂದ-ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಕೌತುಕಕರವಾದ ಕಿಶೋರಾವಸ್ಥೆಯು ಮೈದೊರಿತು. ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ಯುವಿನ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಹದಿಮೂರನೆಯ ವರುಷವು ಬಹಳವಿಲಕ್ಷಣವಾದದ್ದು. ಕೆಟ್ಟಹುಡುಗರ ಸಹವಾಸದಿಂದ ಕಾಮುಕತನದ ಕೆಟ್ಟಚಾಳಿಗೆ ಬಿದ್ದದ್ದೂ ಅದೇ ವರುಷ; ಮೃತನಾದ ತಂದೆಯ

ಪ್ರೀತಿಯ ಪುಸ್ತಕವೆಂದು ಶಿವಲೀಲಾಮೃತವನ್ನೋದಿ, “ಜನ್ನೋದ್ಧಾರ”ಕ್ಕಾಗಿ ಗುರೂಪದೇಶವನ್ನು ಆಶಿಸಿದ್ದೂ ಅದೇ ವರುಷ. ಆಗ ಈತನಿಗೆ ಜನ್ನೋದ್ಧಾರವೆಂದರೇನೆಂಬುದೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಆ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಗುರೂಪದೇಶವಿಲ್ಲದೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ ಕಥೆಯು, ಎಳೆಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಅರಿಯದಂತೆ ಆಚ್ಛಿತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ತನ್ನ ಮನೆ ತನನ ಗುರುಸನ್ನಿಹಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ ‘ಪಡದಪ್ಪ’ನ ಹತ್ತರಮೋಗಿ ಮನದಾಶೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲು, ಅವನು ನಕ್ಕು-‘ತಮ್ಮಾ, ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯೊಬ್ಬನು ‘ಗುರುಬೋಧಕೊಡಿರಿ-ಗುರುಬೋಧಕೊಡಿರಿ’ ಎಂದು ಚಲ್ಲವರಿದು ಹೋದನು. ಈಗ ನೀನೊಬ್ಬ ಅದಕ್ಕೇ ಹೊರಟಿ. ನಿಮ್ಮಪ್ಪನಿಗೇ ಕೊಡದ ನಾನು ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟೀನಿ? ಅದು ಬಿಂಕಿಯ ಮೊಟ್ಟೆ” ಎಂದು ನಿರಾಕರಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೇನು ಮಾಡ ಬೇಕೆಂಬುದು ತಿಳಿಯದಂತಾಗಲು, ಈತನು ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಪುಸ್ತಕ ವನ್ನು ತಿರುತಿರುಗಿ ಚಿತ್ತಗೊಟ್ಟು ಓದುತ್ತಿರಲು, ಅದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಯುಕ್ತಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಮಾನಸಪೂಜೆಯಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಅನುಗ್ರಹವು ಆತಿಶಯ ಸುಲಭವೆಂದು ಒಂದು ಕಥೆಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಕೂಲದೊಳಗೆ ನೀರುಹರಿಯ ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಅರಲಿನ ಲಿಂಗವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಅಡವಿಯ ಹೂಗಳನ್ನೇರಿಸಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳತು, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಮಠಾದೇವರನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಅಕ್ಕರತೆ ಯಿಂದ ಪೂಜಿಸಹತ್ತಿದನು. ಆಗ ಈ ಕಿಶೋರನಿಗೆ ಅದೇ ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷ ತುಂಬಿತ್ತು. ಆಗ ಇವನಿಗೆ ಬೇರೆ ಬಿಚ್ಛಾಸೆಯೆಂಬುದೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಬರಿ ಬಾಲಸುಲಭಭಕ್ತಿ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿದ ಆ ಶಿವಸಾರ್ವತಿಯರ ಪಾದಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯುವದು, ವಿಭೂತಿ ಮತ್ತು ಹೂಗಳಿಂದ ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸುವದು, ತಿರುತಿರುಗಿ ಪಾದ ಗಳ ಮೇಲೆ ಹಣೆಯನ್ನಿರಿಸಿ ಆನಂದಸ್ವರ್ಥದಿಂದ ಹಿಗ್ಗುವದು, ಹಣ್ಣು

ಹಂಕುಲಗಳನ್ನೂ, ಪರಿಪರಿ ಪಕ್ವಾನ್ನಗಳನ್ನೂ ನೈವೇದ್ಯವಾಗಿ ಸಮ
ಪಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಉಣ್ಣಲೇಬೇಕೆಂದು ಆಲಸರಿಯುವದು, ಅವರು
ತನಗೂ ಸವಿದುತ್ತಿತ್ತುಗಳನ್ನು ಉಣ್ಣಿಸಿದಂತೆ ಭಾವಿಸಿ ಸಂತೋಷಿಸು
ವದು. ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟೋ ದಿನ ಮಾನಸಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸಾಗಿತು.
ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಹುಡುಗರು ದೇವರಪೂಜೆಯ ಆಟವನ್ನಾಡು
ತ್ತಿರುವಂತವದು ಇದಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮುಗ್ಧನಿಚ್ಛೆಯಿದೆ.

ಹೀಗೆ ನಡೆದಿರಲು ಆ ಮಾನಸಪೂಜೆಯ ಫಲದಿಂದಲೋ ಏನೋ
ಎನ್ನುವಂತೆ “ಗುರುಪನಮುಚ್ಚ” ಬಿಡುವಂಥವೆಂದು ಸಂಗತಿಯು
ತುಸುದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಬದಗಿತು. ಒಂದುದಿನ ಊರತುಂಬ ಒಂದು
ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ಸುದ್ದಿ ಹಬ್ಬಿತ್ತು. ಅದೇನೆಂದರೆ—“ಗುರುಪದೇಶ
ಕೊಡುವವರು ಬಂದಿದ್ದು, ಅವರು ಶಿಷ್ಯರಾದವರಿಗೆ ತತ್ತ್ವದಲ್ಲ
ದೇವರನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.” ಕೇಳುವದೇನು? ಚ್ಚಾನಭಿಕ್ತುವಿಗೆ
ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಬುದ್ಧಿ ಬೆಳೆದದ್ದರಿಂದ ಇವರ ಉಪದೇಶದ
ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸೋಣವೆಂದು ಉಪದೇಶಕ್ಕೆ ಉಮೇದ
ವಾರನಾಗಿ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಬಂದವರು ಕಾವೀಬಟ್ಟಿಯ ಬೈರಾ
ಗಿಗಳಲ್ಲ; ಸಾಧಾರಣನಾಗರಿಕರು. ತುಸು ಇಂಗ್ಲೀಷೂ ಬಲ್ಲವರು.
ಅಲ್ಲದೆ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಾಧುಶಿರೋಮಣಿಗಳಾದ ಶ್ರೀರಾಮದಾಸ
ಸ್ವಾಮಿಗಳ ದಾಸಬೋಧ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಬೆನ್ನಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ತಿರು
ಗಾಡುವವರು. ಇವರ ಸ್ತವಚನದಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗಿಂತ ಗುರು
ವಿನ ಮಹತ್ತ್ವವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿತ್ತು. ಜನರು
ಹಿಂಡುಹಿಂಡಾಗಿ ಉಪದೇಶಗ್ರಹಣಕ್ಕೆಂದು ಸೇರಿದವರು. ಅಲ್ಲಿ
ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಘಾಂಟಿಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಂದು
ಹೊರಗೆ ಪಡಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ; ಇನ್ನೊಂದು ಬಾಗಿಲಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ. ಹೊರಗೆ
ಬಬ್ಬ ‘ಮಹಾರಾಜರು’ ಚಹಾದ ತಪ್ಪೇಲಿಯನ್ನೂ, ಚಿವದಾದ

ರಾಶಿಯನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕುಳಿತು, ಶಿಷ್ಯರಾಗ ಬಂದ ಉಮ್ಮೇದ ವಾರರಿಗೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು! ಒಳಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಹಾರಾಜರು ನಿಜ ಉಪದೇಶದ ಕೃಪೆಗೆಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು! ಉಮ್ಮೇದವಾರರ ಸಂದಣಿಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸರತಿಯ ಮೇಲೆ ಬಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನು ಒಳಗೆ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಚ್ಚಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೂ, ಪ್ರಥಮಪ್ರಸಾದದ ಸಂತರ ಒಳಗಿನ ನಂಬರು ಬಂತು. ಅಲ್ಲಿ ಹೋದನು. ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕತ್ತಲೆ. ಒಳಗೊಬ್ಬ ಅಂಥಾ ಮಹಾರಾಜರೇ ಚಪಗಾಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರುವುದು ಮಸಮಸಕಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಶಿಷ್ಯನು ಒಳಗೆ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ಮಹಾರಾಜರು ಈ ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಮಾತ ನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಮೊದಲಿಗೆ ಈತನ ಮನೆವಾರ್ತೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಬಳಿಕ - “ನೀನು ದೇವರನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆನ್ನು ವಿಯಾ?” ಎಂದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಈತನು ಹೌದೆನ್ನಲು ಅವರು ಇವನಿಗೆ ಕುಲದೈವದ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದರು. ‘ಶಿವ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವರು - “ಚಪಗಾಲು ಹಾಕಿ ಇದಿರಿಗೆ ಕೂಡು, ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮೂಗಿನ ತುದಿಯ ಮೇಲೆ ಇಡು, ಮನದಲ್ಲಿ ಶಿವಾಯನಮಃ ಶಿವಾಯ ನಮಃ ಎಂದು ಜಪಿಸು ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು. ಇವನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದನು. ಸುಮಾರು ಒಂದು ಮಿನಿಟಿನ ಮೇಲೆ “ಏನು ಕಾಣಿಸು ವದು” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಇವನು “ಏನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಹಾಗೇ ಜಪಿಸೆಂದು ಹೇಳಿ, ತುಸು ತಡೆದು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದರು. ಇವನೂ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಅದೇ ಕ್ರಮ, ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಅದೇ ಉತ್ತರ. ಕೊನೆಗೆ ಅವರೇ ಅಂದರು - “ಮೂಗಿನ ತುದಿಯ ಹತ್ತರ ತುಸು ಮಸಮಸಕು ಬೆಳಕು ಕಾಣುವದಿಲ್ಲವೇ?” ಅದಕ್ಕೆ ಇವನು ಇಲ್ಲವೆಂದನು. ಹಾಗೇ ಜಪಿಸೆಂದು ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿ

ದರು. ತುಸು ತಡೆದು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದರು. ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಅದೇ ಕ್ರಮ. ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಅದೇ ಅದೇ ಉತ್ತರ. ಕೊನೆಗೆ ಈತನು ಬೇಸತ್ತು ಕಾಣಿಸುವದೆಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಮುಂದಿನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯಿತು! ಹೀಗೇ ಬಹಳ, ಈಗೇನು ಕಾಣಿಸುವದು? ಎಂದರು. ಏನೂ ಇಲ್ಲ, ಅಷ್ಟೇ - ಎಂದು ಇವನ ಉತ್ತರ. ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಯಥಾಕ್ರಮದಿಂದ ಕೇಳಿಕೇಳಿ ಹೇಳಿ ಬೇಸರಿಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಅವರೇ “ಒಂದು ಮೂರ್ತಿ ಕಾಣುವದಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದರು. ಇವನು ಏನೋ ಸಾರಿ ಇಲ್ಲವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ಕೊನೆಗೆ ಮುಂಚಿನಂತೆ ಇದನ್ನೂ ಸುಮ್ಮನೆಯೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಉಭಯರೂ ಒಮ್ಮೆ ಕೃತಾರ್ಥರಾಗಿ ಪಾರಾದರು !! ಗುರುಗಳು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ “ಹೀಗೆ ದಿನಾಲು ನೇಮಕ್ಕೆ ಕೂಡುತ್ತಿರು; ಮಹಾದೇವರು ಹೀಗೇ ದರ್ಶನ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುಕ್ತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಊರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರು ದೇವರನ್ನು ಕಂಡವರಾಗಿದ್ದರೋ ಅವರೆಲ್ಲರ ಕ್ರಮವೂ ಇದೇ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ಲಂಠ ಗುರುಪದೇಶಕ್ಕಿಂತ ತನಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ತಾನು ಸಾಗುವದೇ ಮೇಲೆಂದೆನಿಸಿತು. ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಸರ್ವ ಪೂರ್ವಿಕರ ಪರಮ ಗುರುವು. “ಪೂರ್ವವಾಮುಹುರ್ದು?”

೨. ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆ.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣಭಿಕ್ಷುವಿನ ಬುದ್ಧಿ ಚುರುಕು, ಮನಸ್ಸು ಹರಕು. ನಿಗ್ರಹ ಕಿರಿದು, ಗ್ರಾಹಕತೆ ಹಿರಿದು. ಇವನು ಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕದ ಬಂದು ಪಾಠದಲ್ಲಿ “ಆ ಚಿಬ್ಬತ್ತಿಗೇ ದೇವರೆನ್ನುವರು.” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವೊಂದು ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಇಂಥ ವಾಕ್ಯಗಳ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥವು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೂ ಅರಿದು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಅರಿದು. ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದರೆ ಬುಕ್ಕಕವಿಮಾಟಿಯವರಿಗೂ ಅರಿದು. ಅಷ್ಟೇಕೆ? ಬಳ್ಳೋಳ್ಳೀ ಜಗದ್ಗುರುಗಳಿಗೂ ಅರಿದು! ಆದೂ ಪರಂಪರಾಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬಂದ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಏನಾದರೊಂದು ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕಾಗುವದಲ್ಲವೇ? ಬ್ರಾಹ್ಮಣಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ಆಗ ಹದಿನೇಳು ವರುಷ. ಅವನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಅದರ ಅರ್ಥವು ಹೇಗೆ ಹೊಳೆಯಿತೆಂದರೆ - “ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಗಾಳಿ, ಗುಡುಗು ಮುಂತಾದ ಅಂಥ ಜಡಶಕ್ತಿಗಳಿಗೇ ದೇವರೆನ್ನುತ್ತಾರೆ; ಬೇರೆ ದೇವರೆಂಬವನೇ ಇಲ್ಲ. ಆಯುಧ ಧರಿಸಿದ ಹೆಣ್ಣುಗಂಡು ದೇವತಾಮೂರ್ತಿಗಳೆಲ್ಲ ಕಲ್ಪನಾರಾಶಿಗಳು. ಅವು ಮೇಲೇ ಕೇಳಿ ಕಲ್ಲುಬಂಡೆಗಳು. ಪುರಾಣದ ಕಥೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೆ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕಿ ಪರಸ್ಪರ ಸುಖಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾದ ನೀತಿಯ ಕಡೆಗೆಳೆಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ರಚಿಸಿದ ಸುಳ್ಳು ಕಥೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹವು.”

ಆ ಮೇಲೆ ಕೇಳುವದೇನು? ಇಂಥ ಬುದ್ಧಿಗಳು ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರೂ ರಾಕ್ಷಸ ಹೊಕ್ಕಂತೆ ಮಾಡುವದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ನಮ್ಮ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಭಿಕ್ಷುವು ಪ್ರಚಂಡ ನಾಸ್ತಿಕನಾದನು. ಕೊರಳಲ್ಲಿಯ ಧರ್ಮ ಚಿಹ್ನವನ್ನು ಕಿತ್ತಿ ಹಾಕಿದನು. ಗುರುಜಾತಿಯವರ ಕಾಲಿಗೆ ತಲೆ

ಯನ್ನು ಬಾಗಿಸಲು ಒಪ್ಪದಾದನು. ಕುಲಾಚಾರಗಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿಸಗೊಡದಾದನು. ಹೀಗಾಗಿ ಒಳಗೂ - ಹೊರಗೂ ಕೂಡೇ ಗಲಾಟೆ ನಡೆಯಿತು.

ಕೆಲಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಪಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೆಲಿಸಿರುವ ದೇವರುಗಳನ್ನು ಜನರು “ಚಾಗ್ಗತ” ದೇವರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ದೇವರು ಬಹಳ ಚಾಗ್ಗತನಾಗಿ ಇದ್ದಾನೆಂತಲೂ, ಅಲ್ಲಿ ಅಘಟಿತ ಲೀಲೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆಂತಲೂ ಜನರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದುಂಟು. ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವು ಅಂಥಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಆ ದೇವತಾಮೂರ್ತಿಗಳಿಗೆ ಏನಾದರೊಂದು ಕುಜೋದ್ಭವವನ್ನು ಮಾಡಿ - “ನೀನು ಚಾಗ್ಗತವಾಗಿದ್ದರೆ, ನನಗೇನೇನು ಮಾಡುವೆಯೋ ನೋಡೋಣ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ, ಜನರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವಂಥ ಯಾವ ಕೇಡೂ ಆಗದೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು, ಅವನು ಬನರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಆ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕಥೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿ, ಕಲ್ಲುದೇವರುಗಳ ಗೇಲಿಯನ್ನೆಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಳ್ಳಿಯ ಊರಲ್ಲಿ ಈತನೊಬ್ಬ ಹೆಚ್ಚು ಬಾಣಸೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಚುರುಕು ಹುಡುಗನಾದ್ದರಿಂದ ಯಾರೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಇವನನ್ನು ಇದಿರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಾದರೂ ‘ಪಾದ್ರಿಯ ಮರಿ’ ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ದಂಭಾಚಾರದ ಗುರುಚಾತಿಯನ್ನೂ, ಬಂಡೆಗಲ್ಲಿನ ದೇವರುಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿದರೆ ಈತನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಉರಿಯೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಲ ಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ರಂಬಾಟವು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ದುಬ್ಬಾಳಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದೆಯಲ್ಲಾ! ಎಂದು ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಗುರುಗುಟ್ಟಿ ಅಂಜಿಸಿ ಹೊಟ್ಟೆಹೊರಕೊಳ್ಳುವ ಪುರೋಹಿತಜಾತಿಯ ಮೇಲೆ ಜನಾಂಗವು ಮೂಢ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಪುಣ್ಯ ಬರುವದೆಂದು

ಸಾಲಕ್ಕೆ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕೂಡ ಸಮಾರಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿದರಂತೂ ಈತನ ತಲೆ ತಿರುಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಇವನ ಅಜ್ಜಮುತ್ತಂದಿರು ಆಗರ್ಭಶ್ರೀಮಂತರಿದ್ದರಿಂದ ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯವೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ಗುಡಿಗುಂಡಾರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದರು. ಆ ದೇವರುಗಳಿಗೆ ವಿಜೃಂಭಣೆಯ ವಾರ್ಷಿಕ ಉತ್ಸವಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ರೂಢಿಗೆ ತಂದಿದ್ದರು. ಈಗ ಅವರ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಇಳಿಗಾಲ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಅಂಥ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೊರಲಾರದ ಹೊರೆಯಾಗಿ ದ್ದವು ಉತ್ಸವ, ಸಮಾರಾಧನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಸಾಲ ಮಾಡಿ, ತೀರಿಸದ ಭಾರವಾಯಿತು. ಅದರೂ ಮನೆಯವರು ಪೂರ್ವಾಚಾರವನ್ನು ಬಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದೆಂದು ಹಾಗೇ ಕರುಳುಹರಕೊಂಡು ಎಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿನ ಪಿತ್ತವು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ತಲೆಗೆರಿದಿತು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕೆಂದರೆ ಮನೆಯವರು ಒಪ್ಪದಾದರು. ಜನರು ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕಿ, ಬಿಡಗೊಡದಾದರು. ಆಗ ಇಂಥದೊಂದು ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಸವದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈತನು ತನ್ನ ಮನೆಯವರಿಗೆ - “ನೀವೇ ನಾದರೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ; ಆದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಕರೆಯಬೇಡಿರಿ. ನನಗೀಗ ಇದನ್ನು ಮಾಡುವ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ; ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಈ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ನಾನು ಮನೆಗೆ ಬಾರದೆ ಆಚೆಯ ಒಣಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಗೆಳೆಯರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಸಮಾರಾಧನೆಯೂ, ಉತ್ಸವವೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಹೇಗಾದರೂ ನಡೆದವು. ಕೊನೆಯ ದಿನ ರಥೋತ್ಸವ. ಅಂದು ಇವರ ಮನೆತನದವರೇ ರಥದ ಬಲಿಯು ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಹೊರಬೇಕೆಂಬ ಪೂರ್ವಾಚಾರದ ನಿಯಮವಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈತನೊಬ್ಬನೇ ಮಗನು. ಬೇರೆ ಬಾಂಧವರಿದ್ದರೂ ಆ ಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ಒಡಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಊರವರೂ,

ಮನೆಯವರೂ ಕೂಡಿಯೇ ಇವನ್ನಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಬಂದು, ಉಲಿಯ ಹತ್ತಿದರು. ಬಂತಲ್ಲ ಸಂಕಟ! ತಲೆ ಕಾಯ್ದಾಗ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಯುಕ್ತಿಗಳು ಹೊಳೆಯುವವಿಲ್ಲ. ಈ ಉತ್ಸವವನ್ನೇ ನಡೆಸಬಾರದೆಂದು ಹವಣಿಸಿ ನಿಷ್ಕಲವಾದ್ದರಿಂದ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿನ ತಲೆ ಮುಂಕುಹಿಡಿದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಈತನು ಊರನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದರೆ, ಏನಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಹೊಳೆಯದೆ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಎಷ್ಟು ಒಲೆನೆಂದರೂ ಕೇಳದೆ ಹಿರಿಯರೆಂಬವರಲ್ಲ ಜುಲುಮೆಯಿಂದ ಬಲಿಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಹೊರಲಿಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದರು. ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ಕಾಡುಬನರಿಗುಚಿತವಾದ ಸರಿವಾಣದಲ್ಲಿ ನುಚ್ಚುತುಂಬದ ಬಲಿಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಹೊರುವ ಪ್ರಸಂಗವು ತನಗೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ, ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಗೆಲುವಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅತಿಶಯ ಸಂತಾಪವೇರಿತು. ಕಣ್ಣೊಳಗಿಂದ ಬಂದೇಸವನೆ ನೀರು ಧಾರೆಯಾಗಿ ಹರಿಯಹತ್ತಿದವು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ, ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಜನರು - ಆಹಾ! ದೆವ್ವು ತಟ್ಟಿಸಿತು!"

ಎಂದು ಗಾಬರಿಗೊಳ್ಳುತ್ತ ಕುಲಗುರುವೆಂಬವನ ಕಾಲು ತೊಳೆದ ನೀರನ್ನು ಪಾದೋದಕವೆಂದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸವರಿ, ಲಿಂಬೀ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನಿಸಾಳಿಸಿ ಒಗೆಯಹತ್ತಿ ಉಘೇ ಉಘೇ ಎಂದು ಕೂಗಹತ್ತಿದರು. ಆಗ ಗಾಯದ ಮೇಲೆ ಬರೆ ಹಚ್ಚಿದಂತಾಗಿ ಈತನ ಸಂತಾಪವು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಮಿತಿಮೀರಿತು. ಆದರೂ ಮೌನದಿಂದಿರಬೇಕೆಂಬ ಒಂಧನ! ಹಾಗೇ ವಾದ್ಯಘೋಷ, ಜನಘೋಷದೊಂದಿಗೆ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಲೂ, ಲೋಕದ ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ವಿಕಟಪಾಸ್ಯಕ್ಕೆ ಬದಲು ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಲೂ, ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಲೂ ಮುಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಮೆರವಣಿಗೆಯು ಕೊನೆಗೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಶೃಂಗರಿಸಿದ ರಥದ ಹತ್ತರ ಗ್ರಾಮದಜನರು ಅಪಾರವಾಗಿ ನಿಂತು ಕೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ

ಈತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ “ಅಷ್ಟೋ ಇದರಲ್ಲಿ ದೇವರ ನಿಜವಾದ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನಾದರೂ ಎಷ್ಟು ಜನರು ಒಪ್ಪುವರು! ಅಂಧಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಎಷ್ಟು ಉಬ್ಬುಬ್ಬಿ ಕುಣಿಯುವರಲ್ಲಾ! ಇವರು ಮಹಾನೀಚ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಸದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅಂಥ ಪಾಪವೃತ್ತಿಯ ನೆಲ್ಲ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ಪುಣ್ಯಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಸವಮಾಡಿ, ಕಲ್ಲಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವರಲ್ಲಾ! ಆದರೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇವರ ಮಾತೇ ಗೆದೆಯುವದಲ್ಲಾ!” ಹೀಗೆಂದು ಪರಿಪಾಯಿಂದ ನೊಂದು ಕೊಂಡು ಮರುಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೆರೆದವರಲ್ಲಿ ಮುಂದಾಳು ಗಳೆಂಬವರು ಮುಂದೆ ಬಂದು ‘ಈತನ ಮೈಯಲ್ಲಿ ದೇವರು ಒಂದಿರಬೇಕು’ ಎಂದು ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವನ್ನು ತಟ್ಟಿ, ಗಟ್ಟಿಸಿಗಟ್ಟಿಸಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿದರು. ಕೂಡಲೇ ತಲೆಗೆರಿದ ಸಂತಾಪವು ಮುಮುಕ್ಷುದ್ವಂದಿ ಬಂದೇ ಸವನೆ ದೊಡ್ಡ ಧ್ವನಿಯ ಅಳುವು ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿತು. ಆಗ ನೆರೆದವರಲ್ಲಿ ಬಿರಗಾಗಿ, “ದೇವರು ಬಹಳ ಮುನಿದಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಈತನ ಮುಂದೆ ಮಂಗಳಾರತಿಯನ್ನೆತ್ತಿ ಭಜನವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದರು! ಅದರಿಂದ ಈತನಿಗೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ವಿಕಟರೋಷ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಎಚ್ಚರದಪ್ಪಲು, ಇವನ ಗೆಳೆಯರು ಇವನನ್ನು ಹೊತ್ತು ತಂದು ಮನೆಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಮನೆಯವರು ಮಗನಿಗೆ ಗುಣವಾಗಲೆಂದು ಕುಲದೇವರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ನಾಥಾದೋ ಒಂದು ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಸಮಾರಾಧನೆ ಮಾಡಿಸುವ ಹರಕೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತರು! ಹಳ್ಳಿಯೊಳಗಿನ ಬಲ್ಲವರೆಲ್ಲ ನೆರೆದು ನಾಡಿಗೆ-ನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿ, -“ಅಹಾ! ಭೂತನಾಡಿ ಹಾರುತ್ತಿದೆ!” ಎಂದು ಸಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಆತ್ಮಾಚಾರದ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದರು!!!

೩. ವೈರಭಕ್ತಿಯ ತೀರ್ಥಾಫಲ.

ಪೌರಾಣಿಕಕಥೆಯು ಜಯವಿಜಯರ ಶಾಸನಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ
 “ದೇವನ ದಾಸರಾಗಿ ಏಳು ಜನ್ಮ ಕಳೆಯುವಿರೋ? ಶತ್ರುಗಳಾಗಿ
 ಮೂರು ಜನ್ಮ ಕಳೆಯುವಿರೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ
 ಅರ್ಥವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಸಖ್ಯುಕ್ತಿಯಂತೆ ವೈರದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿನ
 ಕಾರ್ಯವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಖರವಾಗಿರುವದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ
 ಹೇಳಿದ “ಮಯ್ಯೇವ ಮನ ಆಧತ್ಸ್ವ-ಸನ್ನಲ್ಲೇ ಚಿತ್ತಮಸ್ಥಿಮ”
 ಎಂಬ ಮಾತು ಪ್ರೇಮಭಕ್ತಿಯಂತೆ ವೈರಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಾದರೂ ನೆರ
 ವೇರುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಪ್ರಿಯವ್ಯಕ್ತಿಗಿಂತ ಶತ್ರುವಿನ ವಿಷಯ
 ದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತವು ಸದಾ ಹೆಚ್ಚು ಜಾಗೃತವಾಗಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಧೀರ
 ಭಕ್ತಿಗೆ ಅಸಹನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವದರಿಂದ ಅವರು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸರಿ
 ಸರಿಯು ವೈಷಮ್ಯಗಳಿಂದ ಜರ್ಜರಿತರಾಗಿ, ವಿಶ್ವಚಾಲಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು
 ಪ್ರಖರವಾಗಿ ಶಪಿಸುತ್ತಿರುವದೇ ಬಹುಕಾಲದ ಕಾರ್ಯವಾಗಿ
 ಬಿಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಧೀರಭಕ್ತರ ಮಾತು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆ
 ಯಾಗಿದೆಯಾದರೂ ಪ್ರಖರಭಕ್ತರೇ ದೇವನ ಒರೆಗಲ್ಲಾಗಿದ್ದಾರೆ.
 ನಮ್ಮ ಚ್ಚಾನಭಿಕ್ಷುವಿನ ಭಕ್ತಿ ಈ ವರ್ಗದ್ದು.

ಈತನ ಪಾಪವೆಂದನವು ಒಂದೆರಡು ವರುಷ ಸಾಗಿರುವಷ್ಟರ
 ಲ್ಲಯೇ ಶ್ರೀವಿವೇಕಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಜೀವನಚರಿತ್ರೆದ ಪುಟ್ಟ
 ಪುಸ್ತಕವೊಂದು ಇವನ ಕೈಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಚ್ಚಾನಭಿಕ್ಷುವಿನ
 ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವಿಲಕ್ಷಣ ಪರಿವರ್ತನವಾಯಿತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ವಿವೇಕಾ
 ನಂದರು ಪ್ರಪಂಚಬುದ್ಧಿಯ ನಾಸ್ತಿಕಸಾಧಕರು. ಅಂಥ ಘೋರ
 ನಾಸ್ತಿಕ್ಯವನ್ನು ನೀಗಿ ದೇವರಿದ್ದಾನೆಂಬದನ್ನು ಕಂಡುಂಡು, ತೀವ್ರ

ವಿಮರ್ಶಕರಾದ ಬುದ್ಧಿಪ್ರಧಾನ ಶಾಶ್ವಾತ್ಯ ಚಿಂತಾಂಗದವರಿಗೆ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಗರ್ಜಿಸಿದ ಸಿಂಹನೆಂದರೆ ಇವರೇ. ನಾಸ್ತಿಕತೆಯ ದರಿಯೊಳಗಿಂದ ಪಾರಾಗಿ, ಆಸ್ತಿಕತೆಯ ಶಿಖರವನ್ನೇರಿದ ಇವರ ಕಥೆಯು, - ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮೂಢ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲದ ಜಾಗೃತಬುದ್ಧಿಯ ಸಾಧಕರ ಕಥೆಯು, - ಮೇಲಾಗಿ ವೀರತಾರ್ಕಿಕರ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೌದೆ ನಿಸ್ಕೊಂಡವರ ಕಥೆಯು, ನಮ್ಮ ಬಾಲ್ಯಸಂಭಿಕ್ಷುವಿನ ತಪ್ಪಬುದ್ಧಿಗೆ ನೀರರೆದದ್ದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನು? ಆಗ ಈತನು - ಆ ಚಡಶಕ್ತಿಗೇ ದೇವನೆನ್ನುವರು - ಎಂಬ ಹುದುಗಿನೊಳಗಿಂದ ಪಾರಾಗಿ, ಸರ್ವಜ್ಞನಾದ ಒಬ್ಬ ವೇದಾಂತಿರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕೆಂಬ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಬಂದನು.

ಆಗ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಹೆಸರು ನೆನಪಾದರೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವಿಶೇಷ ಆನಂದವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನೋಡುತ್ತ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತು ಆಗಾಧವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ದಿನಾಲು ತಪ್ಪದೆ ಅವರ ಚರಿತ್ರವನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಮಾನಸ ಪೂಜೆಯ ಕ್ರಮದಿಂದ ಈಗ ವಿವೇಕಾನಂದರನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ - “ನೀನು ಪಡೆದ ಸ್ವಾನುಭವವನ್ನು ನನಗೂ ದಯಪಾಲಿಸೆ” ದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ಹೀಗೆ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಚರಿತ್ರದ ಮೇಲೆ ಆಕರ್ಷಣವು ಹೆಚ್ಚಾದ ಹಾಗೆ ಅವರ ಗುರುಗಳಾದ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ಚರಿತ್ರ ಮತ್ತು ವಚನಗಳ ಕಡೆಗೆ ಬಲವು ಹೊರಳಿತು. “ಸಂಸಾರ ಕ್ಯಾಗಿ ಕೊಡಕೊಡ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುವವರುಂಟು; ಪರಮಾತ್ಮ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗಾಗಿ ತಳಮೆಳೆಸಿ ಅಳುವವರುಂಟೇ?” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಸಿ ಕೇಳುವ ಪರಮಹಂಸರ ವಾಕ್ಯಗಳು ಈತನನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಈತನಿಗೆ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆಯುವದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದೇನೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಮನವರಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ವೈರಭಕ್ತಿಯ ಶಿಫುಫಲ

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾವ ಬಂಧನವೂ ಇಲ್ಲದ ಜನರು, ಎಷ್ಟೋ ಸಿಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಧರ್ಮಾಚಾರಗಳ ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಒಲಿ ಜೀವದ ತಂಡಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ಜನರಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಏನಾದರೊಂದು ಕುಲಾಚಾರ-ಧರ್ಮಾಚಾರದ ರೂಢಿಯಿದ್ದೇ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಬಳಗೊಳಗೆ ಅವಿಶ್ವಸಿಸುತ್ತಿರುವವರು ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರರಷ್ಟು ಸಿಗಬಹುದಾದರೂ, ಹೊರಗೆ ಅದನ್ನು ಏನಿದ್ರೂ ಪೂರ್ವಾಚಾರವೆಂದು ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದೇ ಎಲ್ಲರ ಸಿದ್ಧಾರ. ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವು ಈ ದೃಷ್ಟಾಂತಕ್ಕೆಗೆ ಮೊದಲೇ ಬೇಸತ್ತವನು. ಈಗ ಈತನಿಗೆ ಅನಿಸಹತ್ತಿದ್ದೇನಂದರೆ—

“ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಈ ಧರ್ಮವೆಂಬ ಏಧಿ ನಮಗೆ ಬೆನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ! ಅದರ ವಕೀಲಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ನಿಂತ ಪುರೋಹಿತರೂ, ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಗಳೆಲ್ಲ ಜಬ್ಬಾದ ಮುಗ್ಧ ಅನುಯಾಯಿಗಳೂ ಈ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ನಮಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ಸಿದ್ಧರಿರುತ್ತಾರೆ !! ನಾವು ಏನು ಬಿಟ್ಟರೂ ಈ ಧರ್ಮವೆಂಬುವ ಕರಾಳನು, ಜೀವವಿರುವ ವರೆಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಗೆಯ ಧರ್ಮವು ಇದ್ದೇ ಇರುವದೆಂಬಳಿಗೆ ಅದರ ಅಂಥ ಅನುಯಾಯಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಕುದಿಯುವದಕ್ಕಿಂತ, ಅದರ ಗಮ್ಯವಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸತ್ಯ ಸನ್ನಿಧಿಯನ್ನೇ ದೊರಕಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದರೆ ಎಲ್ಲ ತೊಡಕುಗಳ ತಳ ಬೇರನ್ನೇ ಹುಡುಕಿದಂತಾಗುವದು. ”

ಹೀಗೆ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಈತನಿಗೆ 'ಪರಮಾತ್ಮನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಅಗತ್ಯವೆನಿಸಹತ್ತಿತು. ಸ್ವಾಮೀ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಚರಿತ್ರದಿಂದ ದೇವರಿದ್ದದ್ದು ಸತ್ಯವೆಂದು ನಂಬದವನು, ಮತ್ತೆ ಈ ಪರಿಶೋಧನದ ಮಡುವಿಗೇಕೆ ಬೀಳಬೇಕು ? ಪರಮಾತ್ಮನು ಸರ್ವಜ್ಞನಿದ್ದಾನೆಂದು ನಂಬದ ಮೇಲೆ ಸಾಮಾಜಿಕದ ದೃಷ್ಟಾಂತಕ್ಕೆಗೆ ಹೆಸರಿಡುತ್ತ ಮನದೊಳಗೆ ಕುದಿಯುವದರ ಅರ್ಥವೇನು ? ಹೀಗೆಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಬರುವದು ಸಹಜ.

ಆದರೆ ಮಾನವನ ಮನೋಧರ್ಮವು ಬಹಳ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ವಸ್ತುವಿನ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ, ಒಂದುಬಗೆಯ ತೃಪ್ತಿಯು ಮೈದೋರುವದೆಂಬದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಆ ವಸ್ತುವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಾಣಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾಶ್ಮೀರದ ನಂದನಶ್ರೀಯನ್ನೂ, ಹಿಮಾಲಯದ ಅಗಾಧ ದೃಶ್ಯವನ್ನೂ ವರ್ಣಿಸುವ ಪ್ರವಾಸವೃತ್ತಾಂತದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೋದುವದರಿಂದ ಅವುಗಳ ನೋಮ್ಮಿ ಜನ್ಮದಲ್ಲೆಂದಾದರೂ ನೋಡಿ ಬರಬೇಕೆಂಬ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯು ಮೊಳೆಯುವದಿಲ್ಲವೇ? ಪ್ರವಾಸಿಯು ಲೇಖನವು ಸುಖವೋ, ದುಃಖವೋ ಎಂಬ ಪರೀಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲೇಳಿಸದೆ-ಅವರ ಶಬ್ದಚಿತ್ರಗಳ ಸವಿಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆ ಹೆಚ್ಚಿ, ಅತ್ತ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇವಲ್ಲವೇ? ಮೊದಲು “ಅದು” ಇದ್ದದ್ದೇ ಸತ್ಯವೋ-ಮಿಥ್ಯವೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹ ಪಟ್ಟುಪಟ್ಟು ಕೊನೆಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರವಾಸಿಗಳ ವೃತ್ತದಿಂದ ಅದರ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಬಗೆಗೆ ನಿಸ್ಸಂದೇಹಿಗಳಾಗುವೆವಲ್ಲದೆ, ನಮಗೆ ಅದರ ನಿಜ ಸುಖದ ಆಶೆಯು ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ “ಸರ್ವಮೇತದ್ಭೂತಂ ಮನ್ಯೇ” ಎಂದ ಅರ್ಜುನನೇ “ದೃಷ್ಟ್ವಾಮಿಚ್ಛಾಮಿತೇ ರೂಪಂ” ಎಂದು ಹೇಳುವನು.

ಏನೊಂದು ಮಾತೇನೆಂದರೆ, ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ ಜೀವಿಗಳು ಅತ್ಯಂತ ವಿರಳವಾಗಿದ್ದು, ಅಪಕ್ವಜೀವಿಗಳೇ ಹೇರಳವಾಗಿರುವದರಿಂದ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ - ಸ್ವಾರ್ಥ, ಅನ್ಯಾಯ, ಮೋಸ, ಕೊಲೆ, ಕಷ್ಟ, ದುಃಖ ಇಂಥ ದಾರುಣ ವೈಷಮ್ಯಗಳ ದಾಳಿಯೇ ಒಡೆದು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಆಕಾಂಡತಾಂಡವದಲ್ಲಿ ಸಮರಸದ ಸೂತ್ರವೇ ಸಿಗುವದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಮಾನವಬುದ್ಧಿಯು ಭ್ರಮಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಜೀವನದ ಉದ್ದೇಶವೇ ಹೊಳೆಯದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ವೈಷಮ್ಯದ ಲಘುವೇ ತಿಳಿಯದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದ

ವೈರಭಕ್ತಿಯ ಪೀಘ್ರಫಲ

ರಿಂದ ಆಸ್ತಿಕಜೀವವು ಕೂಡ--“ವಿಜ್ಞಾತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಭವಂತ
ಮಾಧ್ವಂ ನಹಿ ಪ್ರಜಾನಾಮಿ ತವಪ್ರವೃತ್ತಿಂ--ಆದಿಕಾರಣನಾದ
ನಿನ್ನನ್ನು ಅರಿಯಲಿಚ್ಛಿಸುವೆನು. ನಿನ್ನ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನಾನರಿಯೆ
ನಲ್ಲಾ!!” ಎಂದು ದೇವನಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಡಹತ್ತುತ್ತದೆ. ಈಗ ಜ್ಞಾನ
ಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ವರುಷ. ಅವನು ಧನ ಮಾನಗಳಲ್ಲೊಂ
ದನ್ನೂ ತನ್ನ ಜನ್ಮದ ಧೈಯವಾಗೆಣಿಸದೆ, ಬದುಕಿರುವವನಿಗೆ ಏನು
ಬಿಟ್ಟರೂ ಧರ್ಮವು ನಮ್ಮ ಬೆನ್ನು ಬಿಡದಾದ್ದರಿಂದ ಅದರ ಮೂಲ
ಕೇಂದ್ರನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಪಡೆಕೊಳ್ಳದೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿರ್ಭ
ರಿಸಿಕೊಂಡು ಭಗವದನುಸಂಧಾನಕ್ಕೆ ಕೃತಸಂಕಲ್ಪನಾದನು.

೪. ಘೋರ ಸಾಹಸ.

ಚ್ಚಾಸಭೆನ್ನುವು ಅಧೀರಸಾಧಕನೆಂದು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇಂಥವರಲ್ಲಿ ಯಾವಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ಆತುರತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು. ಈ ಬಗೆಯ ಚನರ ಮೆದುಳಿನಲ್ಲಿ, ಬಂದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ತಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿಯೇ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಪ್ರವೃತ್ತಿಬಾರದೆ ಎಷ್ಟು ತಡೆಯಿತೋ ಅಷ್ಟು ತಡೆಯಿತು; ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಚಕ್ರಕ್ಕೆ ಚಾಲನೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ಮುಗಿಯಿತು, ಏನಾದರೊಂದು ಕೊನೆಗಂಡೇ ತೀರಬೇಕು. ಹರಿದೂ ಅಷ್ಟೇ, ಹತ್ತಿದೂ ಅಷ್ಟೇ. ಆಯಿತು-ಈತನೊಮ್ಮೆ ಕೃತ ಸಂಕಲ್ಪನಾಗುವದೇ ತಡ, ಮನಸಿನ ಎಂಜಿನಿನ ಸ್ಪೀಡು ಮಿತಿಯೇ ರಿತು. ಹಗಲಿರುಳು ಬಂದೇಸವನೆ ದೇವನನ್ನು ನೆನೆಸಿಸಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದನು. “ತಂದೇ ಕಣ್ಣು ತೆರೆ! ನಿನ್ನ ನೆಲೆಹತ್ತದೆ ಬದುಕಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಲ್ಲ! ಪುರಾತನ ಭಕ್ತರು ನಿನ್ನ ನಿಜಕರುಣದ ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳುವರಲ್ಲಾ! ನಿನ್ನ ಕರುಣಾಕರತ್ವದ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸದಿರಬೇಡ! ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವಾಗದಿರಲಿಕ್ಕೆ ನೀನು ನನಗೆ ಯಾವ ಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳುವ? ನನ್ನ ಬಹುಜನ್ಮದ ಪಾಪವೇ? ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ನನಗೆ ಭಕ್ತಿಯೇ ಬಂದಿಲ್ಲವೇ? ತಂದೇ ನಾನಿದಾವದನ್ನೂ ಕೇಳಲಾರೆ. ನನ್ನ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ನಾನೇನು ಹೊಣೆಗಾರ? ಒಳಸೂತ್ರಧಾರ ನೀನಿದ್ದು, ನಿಮಿತ್ತವೆನ್ನು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗಟ್ಟರೆ ಯಾರು ಕೇಳಿಯಾರು! ನನ್ನ ಪಾಪವನ್ನು ನಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾರೆ. ‘ಯಥಾ ನಿಯುಕ್ತೋಽಸ್ಮಿ ತಥಾ ಕರೋಮಿ - ನೀನು ಕುಣಿಸಿದಂತೆ ಕುಣಿಯುವ ಗೊಂಬೆ ನಾನು! ನೀನಿದ್ದದ್ದೇ ನಿಜವಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಸೂತ್ರಧಾರನು ನೀನಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾರೂ ಅಲ್ಲ. ಭಕ್ತಿಯನ್ನುವಿಯಾ? ಭಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅದನ್ನೂ ನಾನು ಕೇಳಲಾರೆ! ಭಕ್ತಿಯೆಂದರೇನು, ನೀನೇ ಹೇಳು!! ಒಳಗಿನ ಕರುಳಿಲ್ಲಾ

ನಿನಗಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಹತ್ತಿದರೆ, ಅದೇ ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲವೇ? ನಿನ್ನ ಅರ್ಥ ಇದಕ್ಕಿಂದು ಹೆಚ್ಚಿ ಗೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಹೇಳು! ಕಠೋರ ಸಾಧನಗಳೆಂದು ಏನೇನೋ ಇವೆಯಲ್ಲಾ - ಅವುಗಳ ಹೊರತು ನೀನು ಸಾಧ್ಯನಲ್ಲವೇನು? ಯಾಕೆ? ನೀನು ಕರುಣಾಸಾಗರನೂ, ಲೋಕಪಿತನೂ ಆಗಿರುವಾಗ ನಿನಗೆ ಹೃದಯದ ಕೂಗು ಸಾಕಾಗದೇನು? ಮೇಲೆ ಕೃತ್ರಿಮ ಸಾಧನಗಳ ಅಗತ್ಯವೇ!? ನಾನಿದನ್ನು ಒಪ್ಪಲಾರೆ! ಮಗುವಾಗಿ ಕೂಗುವೆ, ತಾಯಾಗಿ ಕಾಯಬಾ!! ”

ಹೀಗೆಂದು ಪರಿಪರಿಯಿಂದ ಗೋಳಿತಹತ್ತಿದನು. ಕೃತಸಂಕಲ್ಪನಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಒಂದೂವರೆ ತಿಂಗಳು ಮಾತ್ರ. ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಮೊರೆಯಿಟ್ಟು ಮೊರೆಯಿಟ್ಟು ಸಾಕಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದೇನೆಂದರೆ - ಅವನ ಒಲುಮೆಯಾಗದಿರುವದಕ್ಕೆ ಅವನ ಬಿಟ್ಟು ಅನ್ಯ ಆಶೆ ನನ್ನಲ್ಲೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ಇಲ್ಲ - ಇಲ್ಲ! ಆದರೆ ಏಕೆ ಆತನನ್ನೂ ಕೈಗೊಂಡೆಲ್ಲನು? ಆನ ಆಶೆಯಿಲ್ಲವೆಂದರೂ ಪ್ರಾಣಿಮಾತ್ರಕ್ಕಿಲ್ಲ ಬದುಕಿರುವ ಆಶೆ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಅದೊಂದೇ ಆಶೆಯು ನನಗೆ ಅಷ್ಟ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದೂ ಒಂದು ತೀರಿಹೋಗಲೆಂದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಸನ್ನದ್ಧನಾದನು !!! ಅಂದಿನಿರುಳೇ ಉರುಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವದನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಮನದಲ್ಲಿ ಕುದಿಯಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕೃತಾರ್ಥನಾಗುವ ಹರ್ಷವೇ ಒಳಗೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. “ ಏನಾದರೂ ಸೃಷ್ಟಿ! ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದು ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ! ನನ್ನಿಂದಾಗಬೇಕಾದದ್ದು ಏನೇನಿದೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲಾ ನೆರವೇರಲಿ; ಅವನಿಂದಾಗಬೇಕಾದದ್ದೇನಿದೆಯೋ ಅದರ ಮೊರೆಯೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಮೇಲುಳಿಯಲಿ. ನನ್ನಿಂದಲೇ ನಿಂತಿತ್ತೆನ್ನುವದು ಬೇಡ. ಪ್ರಾಣದಾಸೆಯೊಂದನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ನನ್ನದೆಲ್ಲಾ ತೀರಿತು. ಇಷ್ಟಾಗಿಯೂ ಆತನು ಕೈಗೊಂಡದಿದ್ದರೆ ಅದರ ಶಬ್ದ ಅವನ ಮೇಲುಳಿಯಿತು ! ” ಹೀಗೆಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡನು.

೪. ಘೋರ ಸಾಹಸ.

ಚ್ಚಾಸಭೆಕ್ಕುವು ಅಧೀರಸಾಧಕನೆಂದು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇಂಥವರಲ್ಲಿ ಯಾವಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ಆತುರತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು. ಈ ಬಗೆಯ ಜನರ ಮೆದುಳಿನಲ್ಲಿ, ಬಂದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ತಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿಯೇ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಪ್ರವೃತ್ತಿಬಾರದೆ ಎಷ್ಟು ತಡೆಯಿತೋ ಅಷ್ಟು ತಡೆಯಿತು; ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಚಕ್ರಕ್ಕೆ ಚಾಲನೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ಮುಗಿಯಿತು, ಏನಾದರೊಂದು ಕೊನೆಗಂಡೇ ತೀರಬೇಕು. ಹರಿದ್ರೂ ಅಷ್ಟೇ, ಹತ್ತಿದ್ರೂ ಅಷ್ಟೇ. ಆಯಿತು-ಈತನೊಮ್ಮೆ ಕೃತ ಸಂಕಲ್ಪನಾಗುವದೇ ತಡ, ಮನಸಿನ ಎಂಜಿನಿನ ಸ್ಪೀಡು ಮಿತಿಮೀರಿತು. ಹಗಲಿರುಳು ಒಂದೇಸವನೆ ದೇವನನ್ನು ನೆನೆಸಿನಿಸಿ ಅಕಹತ್ತಿದರು. “ತಂದೇ ಕಣ್ಣು ತೆರೆ! ನಿನ್ನ ನೆಲೆಹತ್ತದೆ ಬದುಕಲಿಕ್ಕೇ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ! ಪುರಾತನ ಭಕ್ತರು ನಿನ್ನ ನಿಜಕರುಣದ ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳುವರಲ್ಲಾ! ನಿನ್ನ ಕರುಣಾಕರತ್ವದ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸದಿರಬೇಡ! ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವಾಗದಿರಲಿಕ್ಕೆ ನೀನು ನನಗೆ ಯಾವ ಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳುವೆ? ನನ್ನ ಬಹುಜನ್ಮದ ಪಾಪವೇ? ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ನನಗೆ ಭಕ್ತಿಯೇ ಬಂದಿಲ್ಲವೇ? ತಂದೇ ನಾನಿದಾವದನ್ನೂ ಕೇಳಲಾರೆ. ನನ್ನ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ನಾನೇನು ಹೊಣೆಗಾರ? ಒಳಸೂತ್ರಧಾರ ನೀನಿದ್ದು, ನಿಮಿತ್ತವೆನ್ನು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗಿಟ್ಟರೆ ಯಾರು ಕೇಳಿಯಾರು! ನನ್ನ ಪಾಪವನ್ನು ನಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾರೆ. ‘ಯಥಾ ನಿಯುಕ್ತೋಽಸ್ಮಿ ತಥಾ ಕರೋಮಿ - ನೀನು ಕುಣಿಸಿದಂತೆ ಕುಣಿಯುವ ಗೊಂಬೆ ನಾನು! ನೀನಿದ್ದದ್ದೇ ನಿಜವಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಸೂತ್ರಧಾರನು ನೀನಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾರೂ ಅಲ್ಲ ಭಕ್ತಿಯನ್ನುವಿಯಾ? ಭಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅದನ್ನೂ ನಾನು ಕೇಳಲಾರೆ! ಭಕ್ತಿಯೆಂದರೇನು, ನೀನೇ ಹೇಳು !! ಒಳಗಿನ ಕರುಳೆಲ್ಲಾ

ನಿನಗಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಹತ್ತಿದರೆ, ಅದೇ ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲವೇ? ನಿನ್ನ ಅರ್ಥ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿ ಗೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಹೇಳು! ಕಠೋರ ಸಾಧನಗಳೆಂದು ಏನೇನೋ ಇವೆಯಲ್ಲಾ - ಅವುಗಳ ಹೊರತು ನೀನು ಸಾಧ್ಯನಲ್ಲವೇನು? ಯಾಕೆ? ನೀನು ಕರುಣಾಸಾಗರನೂ, ಲೋಕಪಿತನೂ ಆಗಿರುವಾಗ ನಿನಗೆ ಹೃದಯದ ಕೂಗು ಸಾಕಾಗದೇನು? ಮೇಲೆ ಕೃತ್ರಿಮ ಸಾಧನಗಳ ಅಗತ್ಯವೇ!? ನಾನಿದನ್ನು ಒಪ್ಪಲಾರೆ! ಮಗುವಾಗಿ ಕೂಗುವೆ, ತಾಯಾಗಿ ಕಾಯಬಾ!! ”

ಹೀಗೆಂದು ಪರಿಪರಿಯಿಂದ ಗೋಳಿತಹತ್ತಿದನು. ಕೃತಸಂಕಲ್ಪನಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಒಂದೂವರೆ ತಿಂಗಳು ಮಾತ್ರ. ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಮೊರೆಯಿಟ್ಟು ಮೊರೆಯಿಟ್ಟು ಸಾಕಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದೇನೆಂದರೆ - ಅವನ ಒಲುಮೆಯಾಗದಿರುವದಕ್ಕೆ ಅವನ ಬಿಟ್ಟು ಅನ್ಯ ಆಶೆ ನನ್ನಲ್ಲೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ಇಲ್ಲ - ಇಲ್ಲ! ಆದರೆ ಏಕೆ ಆತನನ್ನೂ ಕೈಗೊಂಡೆಲ್ಲನು? ಆವ ಆಶೆಯಿಲ್ಲವೆಂದರೂ ಪ್ರಾಣಿಮಾತ್ರಕ್ಕಿಲ್ಲ ಬದುಕಿರುವ ಆಶೆ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಅದೊಂದೇ ಆಶೆಯು ನನಗೆ ಅಡ್ಡ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದೂ ಒಂದು ತೀರಿಹೋಗಲೆಂದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಸನ್ನದ್ಧನಾದನು !!! ಅಂದಿನಿರುಳೇ ಉರುಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವದನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಮನದಲ್ಲಿ ಕುದಿಯಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕೃತಾರ್ಥನಾಗುವ ಹರ್ಷವೇ ಒಳಗೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದೆ. “ಏನಾದರೂ ಸ್ವ! ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದು ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ! ನನ್ನಿಂದಾಗಬೇಕಾದದ್ದು ಏನೇನಿದೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲಾ ನೆರವೇರಲಿ; ಅವನಿಂದಾಗಬೇಕಾದದ್ದೇನಿದೆಯೋ ಅದರ ಮೊರೆಯೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಮೇಲುಳಿಯಲಿ. ನನ್ನಿಂದಲೇ ನಿಂತಿತ್ತೆನ್ನುವದು ಬೇಡ. ಪ್ರಾಣದಾಸೆಯೊಂದನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ನನ್ನದೆಲ್ಲಾ ತೀರಿತು. ಇಷ್ಟಾಗಿಯೂ ಆತನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅದರ ಶಬ್ದ ಅವನ ಮೇಲುಳಿಯಿತು!” ಹೀಗೆಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತೇನೆಂದರೆ- ಉದ್ರೇಕಪರವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ನಿರ್ಧಾರದ ಕೊಟ್ಟುಕೊನೆಯು ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರರೀತಿಯಿಂದ ಮುಗಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವೃತ್ತಿಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು. ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಇವರು ವೃತ್ತಿವಶರೇ ಹೌದು. ಕರುಣ ಒಂದು ಕರುಳು ಕರಗಿದಾಗ ಇವರು ಕಣ-ಸಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಾಗ್ಧ್ವಾನಮಾಡುವರು. ಆಗ ಇವರಿಗೆ ಯಾವಾವ ಅನನುಕೂಲತೆಗಳೂ ಕಾಣಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಏನಾದರೂ ಬಂದೆರಡು ಅಂಥ ಅಡ್ಡಿಗಳು ಹೊಳೆದರೆ, - “ಓ! ಇವೆಷ್ಟರವು? ಏನಾದರೂ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಒಂದೇತು!” ಎಂದು ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಅಂತೂ ವೃತ್ತಿಯ ಉದ್ರೇಕವಿರುವಾಗ ಆವೇಶದಿಂದ ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುವರು. ಒಳಿಕೆ ಆವೇಶವು ಇಳಿದಂತೆಲ್ಲ ಬಗೆಬಗೆಯ ಅನನುಕೂಲತೆಗಳೂ, ಸಂಶಯಗಳೂ ಮೈದೋರಹತ್ತುವವು. ಆದರೂ ಇಂಥವರು ಒಮ್ಮೆ ಧೈರ್ಯವಾದಿಗಳಾಗಿ ಜಿಟ್ಟರೆಂದರೆ, ಅಂಥ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಏನಾದರೊಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಳೆಗಾಲದ ಮುಗಿಲುಸಂತೆ ಒಮ್ಮೆ ಕಾರ್ಪುಗಿಲು, ಒಮ್ಮೆ ಕಡುಬಿಸಿಲು ಹೀಗೆ ಆದರುತ್ತ - ಚೆದರುತ್ತ ಕಾರ್ಯ ನೆರವೇರಬೇಕಾದ ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯ ವರೆಗೂ ಸಾಗಿ ಬರುವದು. ಕೊನೆಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಬಂದಕೂಡಲೆ, ಇವರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮುಯಾನುಸಾರವಾದ ವಿಸರೀತವೃತ್ತಿಗಳ ಕಂಪನವು ಉಕ್ಕೇರಿ ಬರುವದರಿಂದ ಕಾರ್ಯಪರಾಜ್ಞುಖರಾಗಿ ಬಿಡುವರು. ನಾಟಕದೊಳಗಿನ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಲ್ಲಿ ಗಳಿಗೆಗೊಂದು ದೃಶ್ಯ ಬದಲಾದರೆ, ಗಳಿಗೆಗೊಂದು ರಸಭಾವವೇಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ಇಂಥ ಉದ್ರೇಕಪರಜೀವಿಗಳ ಚಿತ್ತಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಸಂಗಬಂದಂತೆ ಪ್ರಗಾಢ ಪರಿವರ್ತನಗಳು ಕಂಡುಬರುವವು.

ಈಗ ನಮ್ಮ ಕಥಾನಾಯಕನಿಗೂ ತನ್ನ ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿದ ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯು ಎಳೆಂದು ಎಬ್ಬಿಸಿದೊಡನೆ ಬಗೆಬಗೆಯ ಕಲ್ಪನೆ

ಗಳು ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ಕಟ್ಟಿದವು. ‘ಆತನಿಗಾಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನಿಂತನರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಆತನ ಸಾಕಷ್ಟು ತ್ಯಾರವಾಗುವದು ನಿಯಮವೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ಸಾಯುತ್ತೇನೆ ನೋಡೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಉಲಿದರೆ ಅವನೇನೋ ಅದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮಹತ್ತ್ವವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಾನೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಹುಟ್ಟುವದೂ, ಸಾಯುವದೂ ನಮಗೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಮಾತಾಗಿರಬಹುದಾದರೂ ಅವನಿಗೇನೂ ಹಾಗಿರಲಾರದು. ಅವನ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಯುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೊಂದು ಅಸಂಖ್ಯಪರಾರ್ಥದಷ್ಟಿರಬಹುದು. ಹೀಗೆಂದ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಈತನ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆದ ಬೆಲೆಯಿಷ್ಟಿದ್ದೀತು! ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅನುವನ್ನು ನೀಗುತ್ತಿರುವ ಅಸಂಖ್ಯ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಇವನದೂ ಒಂದುಜೀವ! ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದವರ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿರುವಂತೆ, ಬರಿಸುತ್ತ ಹೋದವರಿಗೂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ....’ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರೂ, ಸಾಧು ಸುಂದರಸಿಂಗರೂ ಆಧುನಿಕರಲ್ಲಿ ಈ ಹಾದಿಯಿಂದ ಗೆದ್ದವರು. ಅವರಿಗೆ, ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಕ್ಕೆ ನಿಂತಾಗಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ತ್ಯಾರವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ಬೇರೆ ಎರಡು ಮೂರು ಉದಾಹರಣೆಗಳು ನಡೆದದ್ದು ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು. ತನ್ನೂರ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೇ ನಡೆದ ಮಾತು. ಏನೇನೋ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೋದಿದವನೊಬ್ಬನು ಕೊನೆಗೊಂದು ಶಿವರಾತ್ರಿಯದಿನ-ಇಂದು ದೇವನ ನೆಲೆ ಹತ್ತಬೇಕು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗಬೇಕು-ಹೀಗೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ವಿಷವನ್ನು ಕುಡಿದು ಬಿಟ್ಟನು. ಸತ್ತುಹೋದದ್ದೇ ಸಿಜವಾಯಿತು! ಇನ್ನೊಂದೂರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಾಧುವಿನ ಹತ್ತರ ಶಿಷ್ಯಳಾಗಿ ಹೋದ ಹಂಗುಸೊಬ್ಬಳು ಆತನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಹತ್ತದೆ ದೇವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟು ಉರುಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳೂ ಅತ್ತಲೇ ಸಾಗಿದಳು !! ಜಪಾನದಲ್ಲೊಬ್ಬನು ಧರ್ಮಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗಾಣದ್ದರಿಂದ ದಬದಬೆದು ಮೇಲಿಂದ ಜಿಗಿದು ಪ್ರಾಣ ಕೊಟ್ಟ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿತ್ತು. ಇಂಥವು

ಗಳೆಲ್ಲಾ ಈ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿನ ಸ್ಮೃತಿಪಟಲದ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿ, ಈತನನ್ನು ಬೆದರಿಸಿ ಹಿಂದೆಳೆಯಹತ್ತಿದವು. ಆಗಲೂ ಈತನು ತನ್ನ ಈ ವಿಸರೀತವೃತ್ತಿಗೆ ಏರೋಧವಾಗಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ಎವೇಚಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಕೊನೆಗೆ “ ಸತ್ತಷ್ಟೇ ಸಿಜವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಎಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲೇ ಕೂಡುವದಲ್ಲಾ! ಇದಲ್ಲದೆ ಈ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಸತ್ತರೆ ನನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನರಿತವರಾರೂ ಈ ಹಾದಿಗೆ ಹೋಗದ ನಾಸ್ತಿಕರಾಗುವ ರಲ್ಲಾ! ಆದ್ದರಿಂದ ಜೀವಧಾರಣಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಏನಾದರೂ ಬೇರೆ ಹಂಚಿಕೆಯಿಂದ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳೋಣ ” ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

೫. ಕಲ್ಪನಾತೀತ.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದಯೋಗಿಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ಮಾತುಗಳು ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದವು. ನಾಳಿನ ಜಗತ್ತಿನ ಉನ್ನತಿಯು ಅವರನ್ನು ಕಾದುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದೆಯೆಂಬದನ್ನೂ, ಅವರು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರೀ ಪುರುಷರಿರುವರೆಂಬದನ್ನೂ, ತಮ್ಮ ಕಾಲಬರುವ ವರೆಗೆ ಭಗವದಾಜ್ಞೆಯಿಂದಲೇ ಏಕಾಂತವಾಸಿಗಳಾಗಿರುವರೆಂಬದನ್ನೂ ಈತನು ಅರಿತಿದ್ದನು. ವಿದ್ಯಮಾನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಇವರೊಬ್ಬರೇ ಏಕಮಾತ್ರ ಪರಮಸಿದ್ಧರೆಂಬದೂ ಈತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅವರ ಪೂರ್ಣಯೋಗದ ಗ್ರಂಥಗಳ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮನನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಗ್ರಂಥಗಳ ಅಧಿಕಾರಯುಕ್ತ ಜ್ವಲಂತ ಮಂತ್ರಮಯವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ತೇಜವನ್ನು ಅಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಇನ್ನಾವ ಇತರ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣುವದು ದುರ್ಲಭವಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಅರವಿಂದಯೋಗಿಗಳ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಆಸ್ಥೆಯಿಂದ ಓದುತ್ತ, ಮನನಮಾಡುತ್ತ, ಕೆಲದಿನಗಳು ಹಿಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ವೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಮಹಾಪೂರವು ಬಂತು. ಆ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಿಡಿಗುಂಡಿನಂಥ ವಾಕ್ಯಗಳು ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದವು. "ದೇವರೆಂದರೆ ಎನೆಂಬುದರ ವಿವೇಚನೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಎನಾದರೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿರಿ." "ಕೋಟಿ ಜನ್ಮಗಳ ವರೆಗೆ ಹಾ ಭಗವಾನ್, ಹಾ ಭಗವಾನ್ ಎಂದು ತಲೆತಲೆ ಗಟ್ಟಿ ಸೆಕೊಂಡರೂ ಆತನು ಕಾಣಲಾರನು." ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನೋದಿದ ಕೂಡಲೆ ಚಿತ್ತಾಸಂಭಿಕ್ಷುವಿನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದಂತಾಯ್ತು !

“ ಅಹಾ !!! ಜಗದ್ವಿಖ್ಯಾತರಾದ ಸಿದ್ಧಯೋಗೀಶ್ವರರೆಂದು
ಯಾರನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವವೋ ಅಂಥವರೇ ಕುಳಿತು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ
ಒಳಿಕೆ ಇನ್ನೇನುಗತಿ !! ಭಗವದಾಜ್ಞೆಯಿಂದ ಆಡುವವರು ಮಾಡುವ
ರೇ ಹೀಗೆ ಹೇಳುವವರಾದರೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಡಲು ! ಜೀವಿಸಿ ಇರುವ
ಅರವಿಂದರೂಢವರ ವಿಷಯವೇ ಹೀಗಾದರೆ, ದಿವಂಗತರಾದ ವಿವೇಕಾ
ನಂದರನ್ನೂ ಪರಮಹಂಸರನ್ನೂ ಆಶ್ರಯಿಸುವ ಬಗೆಹೇಗೆ ?! ಅಯ್ಯೋ
ಕಷ್ಟಕಷ್ಟ ! ದುರ್ಗಂ ಪಥಸ್ತುತಾ !! ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಲಸಾಧ್ಯ ! ಕತ್ತಲೆ-
ಕತ್ತಲೆ ! ಅಡಿಯಿಡಲು ಇಂಬಲ್ಲವಲ್ಲಾ !! “ ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ಜನ್ಮ ! ”
“ ತಲೆತಲೆ ಗಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡರೂ ” !! ಅಹಾ-ಅಯ್ಯೋ ಅಕಟಕಟಾ !
ಇನ್ನೇನಿದೆ ??? “ ಏನಾದರೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿರಿ ! ” ಅಮ್ಮಮ್ಮಾ ! ತಲೆ
ಸಿಡಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲಾ !! ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ದುಃಖ ಮಸ್ತಕವನ್ನು
ಎಲ್ಲಿರಿಸಲಿ !! ಅಹಾ ! ಯೋಗೀಶ್ವರ ಅರವಿಂದರು !! ಜಗದ ಆಶೆಯ ಅಧಾ
ರಸ್ತಂಭರಾದ ಅರವಿಂದರು !!! ಇಂಥವರ ವಾಣಿ- “ ಕೋಟಿಕೋಟಿ
ಜನ್ಮ ತಲೆಗಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಕಾಣನು ! ” ಜಗದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾರ ಆಶ್ರ
ಯವನ್ನರಿಸಲಿ ! ಕಠಿನ-ಕಠಿನ ! ಏನೂ ತಿಳಿಯದಾಯಿತಯ್ಯೋ !!! ”

ಹೀಗೆಂದು ನಮ್ಮ ನಾಯಕನು ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತನಾಗಿರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ
ಸರಿಯಾಗಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಬಾಯ್ಕಲಾಗ್ರಂಥವನ್ನು ತೆರೆದು ನೋಡುವ
ಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಇನ್ನೇನು
ಹೇಳಲಿ ? ಅದು ಯೋಹಾನನ ಸುವಾರ್ತೆಯ ಮೊದಲನೇ ಅಧ್ಯಾಯದ
ಹದಿನೆಂಟನೇ ವಚನವಾಗಿತ್ತು. “ **ದೇವರನ್ನು ಎಂದೂ ಯಾರೂ
ಕಂಡಿಲ್ಲ!!** ” ತೀರಿತು ! ನಮ್ಮ ಕಥಾನಾಯಕನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಒಣ್ಣಿ
ಸಲು ನನ್ನ ಬಾಯಿಯೇಳದು !! ಅವನ ಆ ಮಾರ್ಮಿಕವೇದನೆ
ಯನ್ನು ನೋಡಲಾಸಲ್ಲ - ಅಡಲಾಸಲ್ಲ ! ಅವನಿಗಿಂಗೆ ಭೂಮಿಯು
ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕೊಡದಾಯಿತು ! “ ನಾನು ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಅರಿತಿ

ದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲವೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮಂತೆ ನಾನೂ ಸುಳ್ಳುಗಾರನಾದೇನು” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸುವ ಕ್ರಿಸ್ತನ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ವಾಕ್ಯವೆಂದರೆ ಏನು ಗತಿ! “ಜಗತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಆಳುವ ಮಹಾಶಕ್ತಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ನಿನ್ನಷ್ಟಾದರೂ ಬುದ್ಧಿಯಿಡೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯದಿರು” ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸುವ ಅರಸರಲ್ಲಿ ಅಂಥ ವಾಣಿ! ಅಹಾ! ಸಾಧಕಜೀವಿಗಳೆಲ್ಲದೆ ಉಳಿದವರಿಗೆ ಇಂಥ ವಿಷಮಸಂಕಟದ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗುವದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದ ಒಬ್ಬ ಮಹಾಚ್ಛಾನಿಯೂ, ಅರ್ವಾಚೀನಕಾಲದ ಒಬ್ಬ ದಿವ್ಯಚ್ಛಾನಿಯೂ ಕೂಡಿಯೇ ಹೀಗೆ ಸರ್ವನಾಶಕರವಾದ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಮುಂದೆ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ? ಚ್ಛಾನಭಿಕ್ಷುರಿಗೆ ಅಂದು ಬಯಸಿದ ಆ ಸಾವು ಬೇಕಾಯಿತು,—ಇಂದಿನ ಈ ನೋವು ಸಾಕಾಯಿತು!!! ಬಾಯಲ್ಲಿ ಎಸರಿಲ್ಲದ-ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಉಸುರಿಲ್ಲದ ಸಮ್ಮುನಾಯಕನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯೂ ಶೂನ್ಯವೇ ಶೂನ್ಯವಾಗಿ ಹೋಯಿತು!

ಏಕೆಗೆ ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. “ಯುಗಾಚಾರ್ಯ ವಿವೇಕಾನಂದ” ಎಂಬ ಮತ್ತೊಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಅದು ಕೈಗೆ ಇಟ್ಟಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಪರಮಹಂಸರು ದೇಹಬಿಡುವ ದಿವಸ-ಅನಿರಗೂ. ವಿವೇಕಾನಂದರಿಗೂ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕಡುದುಃಖಪ್ರಸಂಗವೊಂದನ್ನು ಹೀಗೆ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಿತು:—

ವಿವೇಕಾನಂದರು:—“ಸತ್ಯವೇ?”

ರಾಮಕೃಷ್ಣರು:—“ಸತ್ಯವಸ್ವಾ ಸತ್ಯವು!”

ವಿವೇ:—“ಸತ್ಯವೇ ಹೌದೇ??”

ರಾಮ:—“ಹೌದು ಹೌದು, ಸತ್ಯವೇ ಹೌದು!!”

ವಿವೇ:—“ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸತ್ಯವೇ???”

ರಾಮ:—“ಸತ್ಯಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ—ತ್ರಿವಾರ ಸತ್ಯ!!!”

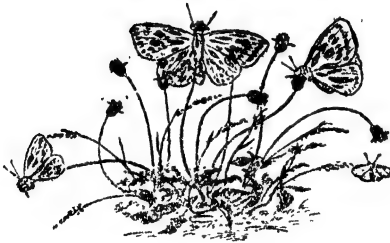
ಆಯಿತು, ಪರಮಹಂಸರ ಕಂಠವು ಉಬ್ಬಿಬಂದಿತು. ಕಣ್ಣಿಂದ ಅಶ್ರುಧಾರೆಯು ಅಖಂಡವಾಗಿ ಸುರಿಯಹತ್ತಿತು. ವಿವೇಕಾನಂದ ರನ್ನು ಬಿಗಿದುಹಿಡಿದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರು. ಅವರೂ ಇವರೂ ಕೂಡಿಯೇ ಅಪಾರವಾಗಿ, ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾಗಿ ಅಶ್ರುಧಾರೆಯನ್ನು ಕರೆಯ ಹತ್ತಿದರು !!!”

ಅಹಾ! ಬಾಲ್ಯಸಭಿಕ್ಷು ನಿಗೆ ಮೈಮೇಲೆ ಏಚ್ಚ ರೇ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಕಣ್ಣೀರಿನ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಈತನ ಕಣ್ಣೀರೂ ಬೆರೆತು ಅಶ್ರುಧಾರೆಯು ತ್ರಿಪೇಣೀಸಂಗಮವೇ ಆಯಿತು! ರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಂದ ಧನ್ಯರಾದರೆನ್ನುವ ವಿವೇಕಾನಂದರೇ ಮುಂದೆ ಮತ್ತೊಂದುದಿನ ರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಅವ ಸಾನದ ಅನಂತರ ತ್ರಿದಂಡಸನ್ಯಾಸಿಗಳಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣಹಿಂದುಸ್ತಾನ ದಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ಒಂಡೆಯಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ—“ಅಹಾ! ನನ್ನ ಜನ್ಮವು ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿ ತಲ್ಲಾ! ಮುದುಕನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಹಾಳಾಗುವದಕ್ಕಿಂತ ನಾನು ಇನ್ನಾವನಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಯೋಗಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಂತು ಯೋಗಾ ಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಧನ್ಯನಾಗುತ್ತಿದ್ದೆನಲ್ಲಾ! ಈಗಾದರೂ ಏನಾಯಿತು? ಗಾಯ್ಫುರದ ‘ಪವಾರಿಬಾವಾ’ ಇವರ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಯೋಗಗ್ರಹಣವನ್ನು ಮಾಡಿಬಿಡಲೇ? ರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಕೆಟ್ಟೆನಲ್ಲಾ! ಏನು ಮಾಡಲಿ?—ಏನು ಮಾಡಲಿ—ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಲಿ??— ಅಯ್ಯೋ! ಅದರ ಭರವಸವನ್ನಾದರೂ ಏನು ಹಿಡಿಯಲಿ! ಇಲ್ಲಿಯೇ ಹೀಗಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಹೇಗಾಗುವದೆಂದು ಯಾರುಬಲ್ಲರು! ಬೀಳುವದೊಮ್ಮೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೇನೆ, ಇದೇ ಇರಲಿ! ಇನ್ನಾವದನ್ನೂ ಆಶಿಸಿ ಫಲವಿಲ್ಲ!!!” ಎಂದು ಕೊನೆಗೆ ಸಮಾಧಾನತಾಳಿ, ಜೀತರಿಸಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು ಹೊರಟರಂತೆ.

ನೆಲೆಯಿಲ್ಲದ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಈಸುತ್ತಿರುವವನು ಕೈಸೋತು,

ಕಲ್ಪನಾತೀತ

ದಿಕ್ಕುಗೆಟ್ಟು, ಹೈರಣಿಸಿ, ದಂಡೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುವಷ್ಟರೊಳಗಾಗಿ ಮೇಲಿನಿಂದೊಂದು ಮಹಾವೂರ ಬಂದು ಸೆಳವಿಗಳೆದರೆ ಎನು ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಬೇಕು! ವಿಧಿಯು ನಮ್ಮ ನಾಯಕನನ್ನು ಇಂಥ ಕಿಂಭೂತ ಕಿಮಾಕಾರವಾದ ಆಕರಾಳ-ವಿಕರಾಳ ರಾಕ್ಷಸಭೂಮಿಗೆ ಎಳೆಯುವ ದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಪಡಿಗಲ್ಲನ್ನು ಎತ್ತಿ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ದ್ದರೆ ಲೇಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು!! ಆತನಿಗೇಗ ಎನೂ ಅರಿಯದಾಯಿತು. ಭಕ್ತರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ವಚ್ರಾಘಾತಗಳ ಅಗಣಿತ ವೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತಿರುವದೆಂತಲೇ ಶ್ರೀ ಬಸವಣ್ಣನವರು-“ಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದು ಮಾಡ ಬಾರದ್ದು ಕಾಣಯ್ಯಾ! ಹೋಗುತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೊರೆವದು, ಬರುತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೊರೆವದು! ಶಿವಶಿವಾ ಸಿಮ್ಮ ಭಕ್ತಿ ಬಾಳ ಬಾಂಬುಧಾರೆ ಕಾಣಯ್ಯಾ! ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವಾ!!!” ಎಂದು ಮೊರೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

೬. ಸತ್ಯಂಗ.

ಜ್ಞಾನಾಸಂಭಿಕ್ಷುನ ಮುಖವೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಕಂದಿಕುಂದಿಹೋಗಿದೆ. ಮೈಮೇಲಿನ ಬಟ್ಟೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವೀತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಉಟ್ಟ ಧೋತ ರದ ಚುಂಗು ತಾನೇ ಉಚ್ಚಿ ಜೋತಾಡುತ್ತಿದೆ. ಮುಖದಮೇಲೂ, ತಲೆಯಮೇಲೂ ಹಾಳೂರಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲು ಬೆಳೆದಂತೆ ವಿಕಾರವಾಗಿ ಕೂದಲು ಬೆಳೆದಿವೆ. ಅವನಿಗಿನ್ನಾವದರ ಕಡೆಗೂ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೇಗೋ ಏನೋ ಪ್ರಾಣಧಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು-‘ಬಾಲವತ್-ಉನ್ಮತ್ತವತ್’ ಜೀವಿಸಿ ಕೊಂಡು ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಊಟದಲ್ಲಿ ರುಚಿಯಿಲ್ಲ, ಸಿದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಸುಖವಿಲ್ಲ, ಯಾರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡಕೊಂಡಿರುವು ಹಿಗ್ಗಿಲ್ಲ. ಎತ್ತನೋಡಿದತ್ತ ಅಂಧಕಾರ. ಎಸು ನೋಡಿದರೂ ಅವನಿಗೆ ಹರುಷ ವಿಲ್ಲ. ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಅನಾಯಕಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ನಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಜೀವನವೆಂಬುದೊಂದು ಕಣ್ಣುತೆರೆಯದ ಕುನ್ನಿಯ ಮರುಳಾಟವೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತಿದೆ. ವಿಧಿಯ ಅಂಧಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಅರಿಯದೆ ಜೀವಿಗಳ ಜೀವನವು ನುಚ್ಚುನುರಿಯಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಮೃತ್ಯುವಿನ ದವಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳು- ದೀಪಕ್ಕೋಡುವ ಪತಂಗಗಳಂತೆ ಕ್ಷಣಸುಖದ ಆಶೆಗೆ, ಘನದೂಖ ವನ್ನು ಸುಂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಸ್ವಮಾಯೆಯಿಂದ ಭ್ರಮೆಗೊಂಡು ಎಸೊಂ ದರಿಯದ ಕುರಿಗಳಂತೆ ಓಡುತ್ತಿವೆಯಲ್ಲಾ-ಎಂದು ಮರಮರನೆ ಮರ ಗುತ್ತಾನೆ. ಈಗ ಈತನಿಗೆ ಜೀವನವೆಂಬುದೇ ಒಂದು ಒಡೆಯಲಾರದ ಒಗಟವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ನಾವು ಯಾತಕ್ಕಾಗಿ ಬದುಕಿರುವದು? ಸುಖಕ್ಕೋ?? ಅಹಾ! ಸುಖವಂತೂ ವೇಲೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ ಯಲ್ಲಾ!! ಹಾಗಾದರೆ ದುಃಖಕ್ಕೋ? ದುಃಖಕ್ಕಾಗಿ ಬದುಕುವದು ಇನ್ನಾವ ಆಶೆಯಿಂದ? ಅಥವಾ ಮುಂದೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೋ ಪರವೆಂಬು

ಸತ್ಸಂಗ

ದರಲ್ಲಿ ಸುಖವಿದೆಯೆಂದೋ? ಅಯ್ಯೋ! ಇಹವಿದ್ದಂತೆ ಪರ, ಪರ ವಿದ್ದಂತೆ ಇಹ. “ಯದಿಹ ತದಮುತ್ರ”!! ಇಲ್ಲಿ ತೃಣದಷ್ಟು ಸುಖವೂ, ಗಿರಿಯಷ್ಟು ದುಃಖವೂ ಇದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ರನೆ ತೂಕದ ಸುಖವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರಬಹುದು. ಅಥವಾ, ಅನಿಚ್ಛೆನ್ನ ಸುಖವೇ ಇದೆಯೆಂತಲೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆದರೇನು? ಅಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹಾಗೇ ಹಳೆಹದ್ದಿನಂತೆ ಏಸೊಂದುಕಾಲ ಆ ಸುಖವೆಂಬದನ್ನು ಮೆಲೆ ಕಾಡಿಸುತ್ತ ಬೀಳುವನು??? ಏನು ಸುಖವೋ-ಎನು ದುಃಖವೋ! ಇದಾವದೂ ಜೀವನದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿರಲಾರದು. ಹಾಗಾದರೆ ಅದರ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಉದ್ದೇಶವೇನು? ಅಥವಾ ಅನಿಶ್ಚಿತವೇ ಅವರ ನಿಶ್ಚಿತ ಉದ್ದೇಶವೋ ??? !!!”

ಹೀಗೆ ಪರಿಪರಿಯಿಂದ ಪ್ರಲಪಿಸುವನು. ಈತನು ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತನೆಂದರೆ ನೋಡಬೇಕು! ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತಾನೆ! ನಾಲಿಗೆ ಕಚ್ಚಿರುತ್ತಾನೆ!! ಹಣೆಗೆ ಕೈ ಹಚ್ಚಿರುತ್ತಾನೆ!! “ಅಹಾ ಅನ್ನವೇ, ನಿನ್ನನ್ನು ತಿಂದು ತೇಗಹತ್ತಿ ಏಸೊಂದು ಕಾಲವಾಯಿತಲ್ಲಾ. ಮನುಷ್ಯರೆಂಬವರು ತಮ್ಮ ಶತಾಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಸಾರೆ ತಿಂದು ತಿಪ್ಪೆಗಿಡುವರಲ್ಲಾ.!! ತುಂಬಿದ ಬೆಳೆಯುಳ್ಳ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳ ಅಕ್ಷಯಕಾಶಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಮರುವರುಷದೊಳಗಾಗಿ ನುಂಗಿ ನೀರುಕುಡಿದು, ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಹೊಳೆ-ಹಳ್ಳಗಳ ವಿಸುವೊಸಳೆಗಳನ್ನು ಧ್ವಂಸಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತಿರುವೆವಲ್ಲಾ!!! ಇನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಡಬಡಿಸಿ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವದೇನು??? ಪುನರಪಿ ಭೋಜನಂ ಪುನರಪಿ ವಿಸರ್ಜನಂ! ಅಯ್ಯೋ ಅನ್ನವೇ ಸಾಕು ಸಾಕು. ನಿನ್ನನ್ನು ಗೋಳಾಡಿಸಿ ಗೋಳಾಡಿಸಿ, ನಾವು ಮಾಡುವ ಪುರುಷಾರ್ಥವಾದರೂ ಅಂಥದೇನಿಡೆಯನ್ನಲಿ? ಧಿಕ್ ಧಿಕ್!” ಹೀಗೆಂದು ಮನದೊಳಗೇ ಕುದುಕುದಿದು ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಜೀವನದ ಯಾವ ಭೋಗವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸು

ನಾಗಲೂ ಅದರ ಸಾರ್ಥಕತೆಯಿಲ್ಲದ ಸ್ವೀಕಾರವನ್ನು ಕುರಿತು ಕಳವಳಿಸಿ ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಾನೆ.

ಈಗ ಈತನು ಅರವಿಂದಯೋಗಿಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಆ ವಾಕ್ಯಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ಸಂಧಿಗೃಹ್ಯಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನಾದರೂ ಅವರ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲೊದಿಸಿದ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವು ಇಂದು ಇವನ ನೆನಪಿಗೆ ಬಾರದೆ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅದೇನೆಂದರೆ—“ಸಂಶಯವೃತ್ತಿಯು ಈ ಯುಗದ ಮಾನವರ ಮುಖ್ಯ ದೋಷವಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಹೆದರುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಅದು ಒಮ್ಮೆ ಮೂಡಿತೆಂದರೆ, ಮತ್ತೆ ಎಂದಿಗೂ ದರೊಮ್ಮೆ ಮರೆಯಾಗಿಯೇ ತೀರುವದು. ಆ ನೆರಗೆ ಮಾತ್ರ ಧೈರ್ಯ ಹಿಡಿಯುವನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಇರಲಿಕ್ಕಾಗದಿದ್ದರೆ ಸತ್ಸಂಗವನ್ನು ದೊರಕಿಸಬೇಕು. ಅದೂ ಶಕ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ, ಶಾಸ್ತ್ರವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ಕೂಡ ಆಗದಿದ್ದರೆ ವಿಶ್ವಚಾಲಕನ ಮೇಲೆ ಪೇಗೋ ಹೊರೆಪಾಕಿ ನಿಲ್ಲುವದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು.” ಈ ಮಾತು ಸ್ಮರಣೆಗೆ ಬಂದೊಡನೆಯೇ ಸಮ್ಮನಾಯಕನಿಗೆ ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಕೈದೀಸವು ಕಂಡಂತಾಯಿತು. ಮನುಷ್ಯನಾಗದಲ್ಲಿ ಆಶೆತಪ್ಪಿದ ವಾಸ್ತೋದಿಗಾಮನಿಗೆ ಕೇವ ಆಫ್‌ಗುಡ್‌ಮೋಪ್ ಸಿಕ್ಕಂತಾಯ್ತು. ಜೀವನವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಕಡುನಿರಾಶಿಯ ತುದಿಗೂ ಒಂದು ಆಶೆಯ ಕಿಡಿಯು ಯಾವ ಮಾಯೆಯಿಂದಲಾದರೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿರುವದೆಂತಲೇ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಬದುಕಿ ಉಳಿಯುವವು.

ಸತ್ಸಂಗದ ಅಗತ್ಯವೇನೋ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆದರೆ ಅಂಥ ಸತ್ಪುರುಷರು ಸಿಗಬೇಕೆಲ್ಲಿ? ಅರವಿಂದರ ದರ್ಶನವೋ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯವರಿಗೂ ಅಲಭ್ಯ! ರಾಮಕೃಷ್ಣರೂ ವಿವೇಕಾನಂದರೂ ಲೋಕಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ! ಇನ್ನಾರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಏನೇ

ಇರಲಿ-ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಅವಧೂತ ಮೂರ್ತಿಗಳೆಂದು ಹೆಸರಾದ "ಯೋಗಾರೂಢ" ಯತಿಗಳ ದರ್ಶನವನ್ನು ದೊರಕಿಸೋಣವೆಂದನು. ತನ್ನೂರ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಅವರ ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬ ನಿದ್ದದ್ದು ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವನಿಗೂ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ ವಿಷಯವು ಕರ್ಣೋಪಕರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಹೊರಟರು. ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸವಯುವಕನು ತಾನು ಅವರ ಶಿಷ್ಯನಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂಬದನ್ನೂ, ಆ ಯತಿವರರ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯೆಂಥದೆಂಬದನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು:- "ನಾನೊಮ್ಮೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಭಾರೀಜಡ್ಡಾಗಿ ಬಿದ್ದಾಗ ಉಳಿಯುವ ಭರವಸವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ನಿರಾಶರಾಗಿದ್ದರು. ಅಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ನನ್ನ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಯತಿವರರು ಬಂದು, 'ಮಗನೇ ಅಂಜದಿರು' ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಲು ಮರುದಿವಸದಿಂದ ಗುಣವಾಗುತ್ತಲೇ ಬಂತು. ಅಂತೂ ಅವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಉಳಿದುಕೊಂಡು, ಅದರ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಅವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೊಂದು ಹೋಗಿ, ಪಾದಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು-ಸನ್ನನ್ನುಳಿಸಿದ ತಂದೆಯೇ, ನನಗೆ ಮುಂದೇನು ಹೇಳುವಿಯೆಂದೆನ್ನಲು, ಅದಕ್ಕನು, -ಮಗನೇ, ಶಿವನಾಮವನ್ನು ಹಿಡಿದರೆ ಆಯಿತೆಂದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ನಾನು ಅವರ ಅನುಗ್ರಹಪಲ್ಲದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಹಿವಾಲಯ ಋಷಿಗಳ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗುರು ಭಕ್ತಿಬೇಕು." ಗುರುವಿನಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿಯನ್ನಿಟ್ಟರೆ, ತಾನೇ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವೂ ಆಗುವದು, ಶಿವಜ್ಞಾನವೂ ಆಗುವದು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅದೊಂದು ಮಾತ್ರಬೇಕು.' ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಅವನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಈತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ "ಇವನೇನೋ ಸುಳ್ಳು ಜಂಬಗಾರನಾಗಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಗುರುಭಕ್ತಿ ಬಂದರೆ ಶಿವಜ್ಞಾನ ತಾನೇ ಆಗುವದಂತೆ. ಶಿವಭಕ್ತಿ ಬಂದರೆ ಉಳಿದೆಲ್ಲ ತಾನೇ ಆಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಲ್ಲವೇ! ಇರಲಿ. ಹಿಮಾಲಯದ ಋಷಿಗಳ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡೋಣ" ಎಂದುಕೊಂಡು

ಆತನಿಗೆ-“ನೀವು ಧನ್ಯರು. ಆ ವಿಶ್ವಾಸ ಎಲ್ಲರದ್ದೆವದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ? ಇದ್ದವರು ಧನ್ಯರು! ನೀವು ಒಳ್ಳೆ ಸಾಧಕರು. ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಆ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿರುವಿರೇನು?” ಅದಕ್ಕೆ ಆತನು ಒಬ್ಬೇತನ್ನರಿಯದೆ, “ಇಲ್ಲರಿ! ತಾನೇ ತಮ್ಮ ನಾಮಧಾಮಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ” ಎಂದನು. ಆಗ ಆತನು ತನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ-“ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕರೆ ಯಾರಾದರೂ ಜಡುವೇ? ಜಿಟ್ಟಿನೆಂದು ಹೇಳುವವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವುದುಂಟೇ? ಇದೆಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳುಹರಟೆ.” ಎಂದು ಕೊಂಡನು. ಉಷ್ಣೋತ್ತಿಗೆ ಮೋಟಾರು ಆ ಯತಿವರರ ದಿವ್ಯಾಶ್ರಮದ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಆ ಸತ್ಪುರುಷರನ್ನು ಯಾವಾಗ ಕಂಡೇನೆಂಬ ತವಕವು ಹೆಚ್ಚಿತು.

ಆಶ್ರಮದ ಭವ್ಯ ಮಂದಿರಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಯಿ ಕಪ್ಪುರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಮುಖ್ಯಮಂದಿರದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದರು. ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಅವರಿರುತ್ತಿರುವ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಅಂದು ಅವರಿರಲಿಲ್ಲ. ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಸವದ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೊಂದು ದರ್ಶನಪೀಠವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವ ಕೆಲಸವು ನಡೆದದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಅತ್ತ ಕಡೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಇವರೂ ಅತ್ತ ಕಡೆಗೇ ಹೊರಟರು. ಅಲ್ಲಿ ಮೊಸ ಕಟ್ಟಡದ ಇದ್ದುರಿಗೊಂದು ಖುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ನೂರಕ್ಕೆ ಮಿಕ್ಕಿದ ಆ ವೃದ್ಧಯತಿಯು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಭಕ್ತ - ಭಕ್ತಿಯರು ಸೇರಿದ್ದರು. ಅವರೊಳಗಿಂದೆಲ್ಲಾ ದಾಟಿ, ನಮ್ಮವರಿಬ್ಬರೂ ಸದರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಟ್ಟಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಆ ಮಹಾತ್ಮನು ಬಂದು ನೇಮವನ್ನು ಕೃತಿಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅದೇನೆಂದರೆ- ಕಾಯಕಪ್ಪುರ ತಂದವರನ್ನು ತನ್ನ ಬದಿಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತ ಸೇವಕರ ಬಳಿಗೆ ಸಾಗಿಸಿಂದು ಕೈಸನ್ನೆ

ಮಾಡುತ್ತಲೂ ಮೈ ಕಾಸುಗಳ ಕೈಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಟವರನ್ನು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಕೈ ಮಾಡುತ್ತಲೂ ಇದ್ದನು. ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಧನವನ್ನೂ, ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಸಂಕೇತಮುದ್ರೆಯನ್ನೂ ತಾಳಿದ ಈ ದೈವತವನ್ನು ಯಾವ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದು! ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಕೆಲವು ಭಕ್ತಿಯರು ಯಾವ ಯೋಗವನ್ನು ಗ್ರಹಣ ಮಾಡಿದ್ದರೋ ಹೇಳುವದು ಕಷ್ಟ. ಅವರ ಲಾಂಛನದ ಮೇಲಿಂದ ಅವರ ಯೋಗವು ಯೋಗಾಯೋಗವೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದೂ ಅನಿಸದಿರದು. ಬೆಲೆಯುಳ್ಳ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಬೀಸಣಿಗೆಯ ಬೈತಲನ್ನು ತೆಗೆದು ನೂರಾ ಎಂಟೇ ರುದ್ರಾಕ್ಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಾಲವೆಂದು, ಸಾವಿರ ಸಣ್ಣ ಮಣಿಗಳ ಬಹು ದೀರ್ಘವಾದ ಜಪಮಾಲೆಯನ್ನು - ಸೇದೋ ಬಾವಿಯ ಹಗ್ಗ ಸುತ್ತಿ ಕೊಂಡಂತೆ - ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹಾಯಿಸಿ ಇಳಿಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಲೋಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಕೂಡ, ಏಕಾಂತವನ್ನನುಭವಿಸುವವರಂತೆ ಜಪದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಆಳು ಬಂದು - “ಯಸ್ವಾ! ಗಚ್ಛ ಎಶ್ವಾ ಆಯಿತು!” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಕೂತಲ್ಲೇ ಲೋಕವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಚರಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳ ತ್ರಿಕಾಲಜ್ಞರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ದಿಗಿಲು ಬಿದ್ದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ನಮ್ಮ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ದಿಗಿಲು ಬಿತ್ತು. ಸ್ವಾರಿ ತತ್ತರಿಸುತ್ತ ಎದ್ದು, ಗಚ್ಛ ಹಾಕಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿತು. ಮೇಲು ಮಾಳಿಗೆಗೆ ಸಮೀಪವಾಗಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಕೆಲಸ ನಡೆದದ್ದರಿಂದ ವೃದ್ಧಯತಿಯು ಹುಬ್ಬಿಗೆ ಕೈ ಹಚ್ಚಿ ಮಂಜುಗಟ್ಟಿದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಮಿಕ್ಕಿಸಿಕಿ ನೋಡಹತ್ತಿದನು. ಯಾಕೆಂದರೆ ವೇಳೆ ಮುಗಿಯುವದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೆ ಗಚ್ಛಾದ್ದರಿಂದ ಕೂಲಿಕಾರರು ಕೆಲಸ ಮಾಡದೆ ಕೂಲಿಯನ್ನೊಯ್ಯುವದಾ ಬಂತಲ್ಲಾ! ಎಂದು ಅವರ ಎಣಿಕೆ. ಆಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಅವರ

ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋದದ್ದು ವ್ಯರ್ಥವೆನಿಸಿತು. ಆದರೂ ಆ ಜೊತೆಗಾರರ ಸೊಬ್ಬ ಇದ್ದಾನಲ್ಲ! ಅವನು ಹಾಗೇ ಯತಿಯ ಪಾದಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು—
 “ಯವ್ವಾ ಸಾಧನವು ಸರಿಯಾಗಿ ಸಾಗಲಿಲ್ಲದ್ದು, ಏನು ಹೇಳುವಿ?”
 ಎಂದು ದೈನ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ಅವನೇನೋ ಬೆಳ್ಳಕ್ಕಿಯಂತೆ ಆ ಗಚ್ಚಿನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಇವನೇನೋ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಕಣ್ಣು ಅತ್ತ ಕಡೆಗಿದ್ದರೂ ಕಿವಿಗಳೇನೋ ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ ತುಸು ಹೊರಳುತ್ತಿದ್ದವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ‘ಜಳಿತಾಗುವದು’ ಎಂದು ಅಭಯ ವಚನವನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿದರು! ಒಳ್ಳೇ ಶಬ್ದ ಬಂತು—ಸಾಕೆಂದು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಶಿಷ್ಯನೂ ಹಿಗ್ಗಿದನು. ಆಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಆ ಜೊತೆಗಾರನು ಮೊದಲು ತಮ್ಮೊಂದಿಗ ಹೊರಟಾಗ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಸಾಧನದ ಜಂಬ ಹೇಳುತ್ತಿವನೇ ಈಗ ಅದಕ್ಕೆ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ತನ್ನ ಗುರುವಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆತ್ತ ಆ ಗುರುವಿನ ಮಹಿಮೆ, ಇತ್ತ ಈ ಶಿಷ್ಯನ ಮಹಿಮೆ. ಎರಡೂ ಕೂಡಿ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಇಮ್ಮಡಿ ಅಗಾಧವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದವು. ಇಷ್ಟಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಆ ಶಿಷ್ಯನು ಮರಳಿ ಉರಿಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಕೃತಾರ್ಥನಾದಂತೆಯೇ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. “ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇಂಥ ಪ್ರೇಮ ಸಿಗುವದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪಾದ ಸಿಗುವದೂ ದುರ್ಲಭ!” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವೂ ತನ್ನ ಮನದೊಳಗೆ “ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇಂಥಾ ಅಂಥ ಭಕ್ತಿ ದುರ್ಲಭ!” ಎಂದುಕೊಂಡನು.

ಅಂತೂ “ನೀರಿಲ್ಲದ ಬಾವಿಗೆ ಕರುಬಂದು ತಿರುಗಿದಾಗ ಆಗ ನೋಡು. ದುಃಖಗಳೆನೆ” ಬಂತೆ ಬಂದದ್ದಕ್ಕೆ ಫಲವಿಲ್ಲದೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಡಬೇಕಾಯ್ತು. ಇನ್ನೇನು ಉಪಾಯವು? ಹೇಗೂ ಹೊರ ಬಿದ್ದಿದ್ದೇನೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಸಾಧನವಿದೆ, ಅದನ್ನಿಷ್ಟು ನೋಡಿಕೊಂಡೇ

ಹೋಗೋಣ—ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದನು. ತಾನು ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯ ಗುರೂಪದೇಶದ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗೇ ಬಲಿಬಿದ್ದವ ರೊಬ್ಬ ಫೋಫೆಸರರಿದ್ದರು. ಅವರು ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಹೆಸರು ವಾಸಿಯಾದವರು. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದ ಅಧ್ಯಾಪಕ ರಾಗಿದ್ದವರು. ಅಲ್ಲದೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಾತ್ವಿಕರೂ, ಬಾಲಕರಂತೆ ಸರಳ ಹೃದಯದವರೂ ಆಗಿದ್ದರು. ಅಂತೇ ಅಂಥಾ ಬೇಟೆಗಾರರ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರಬಹುದಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಇವರು ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದ ಮೇಲೆ ಉದ್ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದರು. ಇವರ ಊರು ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ಸಿಕ್ಕುವಂತಿದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು.

ಅವರ ಸಡೆವಳಿಯು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಒಂದ ಅತಿಥಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಪರಾಮರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಂದಿನದೇನೇ ಇರಲಿ, ಮುಖಾಮುಖಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕಂಟಕವೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೊಂದರೂ ಎಷ್ಟೋ ಒಳ್ಳೆದು.

ಆದರೆ—ಸಂಜೆಯ ವರೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಮಾತುಕಥೆ ಸಡೆದರೂ ಅವರು ಈತನ ಮನವಾರ್ತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೇ ಹೊರತು ಇವನೆಷ್ಟು ಸಲ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಿಷಯವೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಈತನೇ ಮುಂದಾಗಿ, ಅವರಿಗೆ ಏಕಾಂತದ ಭಿಟ್ಟಿಯ ಆವೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಇವನು ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ನಿವೇದಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಕೇಳಿಕೊಂಡದ್ದೇನೆಂದರೆ “ನನಗೆ ಇನ್ನಾವುದೂ ಬೇಡ, ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಅಂತರಿಕವಿಶ್ವಾಸದ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ನನಗೆ, ಜೀರೆ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕೇಳುವದಕ್ಕಿಂತ ತಮ್ಮಂಥವರ ಸಿಚಾಸುಭವ ವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ, ನನ್ನ ದಾರಿ ಸುಲಭವಾಗುವದೆಂಬ ಆಶೆಯಿದೆ. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಮರೆಮಾಚದೆ ತಿಳಿಸಿದರೆ, ಮಹದುಪಕಾರವಾಗುವದು. ಆದರೆ

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ತಾವು ನನಗೆ, ಗುರೂಪದೇಶ ಹೊಂದೆಂದಾಗಲಿ, ಏನಾದರೊಂದು ಯೌಗಿಕಸಾಧನ ಮಾಡೆಂದಾಗಲಿ, -ಯಾವದಾದರೂ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಓದೆಂದಾಗಲಿ ಹೇಳಿದಿರಾದರೆ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ- ತಾವು ಯಾವ ಶ್ರದ್ಧೆಗೆ, ಹೇಗೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿದಿರೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರೆ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗಿಂತ ಸಾವಿರಪಟ್ಟು ಸಹಾಯನಾಡಿದಂತಾಗುವದು. ”

ಆದಕ್ಕೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಹರುಷವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ- “ಆಹಾ! ಇಂಥಾ ಅದ್ಭುತರತ್ನವು ಇಲ್ಲಿ ಸಮೃದ್ಧವಾದಲ್ಲಿ ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ! “ಆದರೆ” ಸಿಮ್ಮಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ತಕ್ಕ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳುವದಕ್ಕೆ ಈಗ ನನಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ಕಾಲೇಜುಗಳ ಪರೀಕ್ಷಾಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಕೆಲಸವಿದ್ದದರಿಂದ ನಾಳೆಗೇ ಈ ಊರಿಂದ ಹೊರಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಸಿಮ್ಮನ್ನು ಮುಂದಿನ ಸೂಟಿಯಲ್ಲಿ ಕರೆಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು ” ಎಂದು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಂತೆ ಸವಿಮಾತಿಸಿಂದ ಬರಿಗೈಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಕೊಡದೆಕೊಳ್ಳದೆ ‘ಥ್ಯಾಂಕ್‌ಯೂ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಟ್ಟಿದರು. ಪಾಪ ! ಇವರಿಗೆ ಬಂದ ಯಾವದೋ ವಿಶ್ವಾಸವು ಒಂದುದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಉದಿಸಿರಬಹುದಾದ್ದರಿಂದ ಈಗ್ಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಳಿದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ! ಹಳೇ ಡಾಯರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಾಡಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ !! ಆದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ !!!

೨. ಶಾಸ್ತ್ರಜಾಲ

ಸತ್ಸಂಗವನ್ನು ದೊರಕಿಸುವ ಆಸೆಯಂತೂ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಭಗವತ್ಪ್ರಣೀತಗ್ರಂಥಗಳೆಂದು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವುಗಳ ಸಮಾಚಾರವನ್ನಿಷ್ಟು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದು ಉಳಿದಂತಾಯಿತು. ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಜನರು ತಂತಮ್ಮ ಜನಾಂಗಸನ್ನೇ ದೇವಜನಾಂಗ ಪಂತಲೂ, ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥವನ್ನೇ ಭಗವತ್ಪ್ರಣೀತ ಪಂತಲೂ, ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಅಸೃಜನರೂಡನೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಗುದ್ದಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರಷ್ಟೇ? ಬಟ್ಟಿಗೆ ಯಾವ ಧರ್ಮದ ಮೂಲವುರುಷನೂ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ತತ್ತ್ವಪ್ರಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಿರಲಾರನೆಂಬುದೇನೋ ನಿಜವಾದರೂ ಅವುಗಳ ನೆಲೆಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವದು ಆಷ್ಟೊಂದು ಸುಲಭವಾದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಆದರಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಧಕರಿಗಂತೂ ಇದು ಕುತ್ತಿಗೆ ಹಿಚುಕುವ ಕುತ್ತಾಗಿದೆ. ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಷರು ಮೇಳುವ ಪ್ರೊಫೆಸರುಗಳಿಗೆ ತುಲನಾತ್ಮಕ ತತ್ತ್ವಸಿರೀಕ್ಷಣವು ಸುಲಭವಾಗಿರಬಹುದು. ಯಾಕಂದರೆ, ಎಳ್ಳು ಕೊಂಡಂತೆ ಎಣ್ಣೆ ಮಾರುವ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳೆವರು! ಇಂಥಂಥ ಮತಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಸಾಮ್ಯಗಳೂ, ಇಂತಿಷ್ಟು ವೈಷಮ್ಯಗಳೂ ಇರುವವೆಂದು ತೋರಿಸುತ್ತ ಹೊರಟರೆ ತೀರಿತು. ಸ್ವತಃ ನಿರ್ದೇಶವರು! ಆದರೆ ಸಾಧಕರ ಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವದಿಲ್ಲ. ಬೇರೆಬೇರೆ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಒಂದೇ ಮಾತಿನ ಬಗೆಗೆ, ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯ ವ್ಯಕ್ತವರಾಗಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಅವರ ಪ್ರಾಣ ಕುತ್ತಿಗೆಗೇ ಒಂತೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು! ಆದರೆ ಆ ಹಾದಿಗೇ ಮೋಗದವನಿಗೆ ಅದು ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಾಗಿದೆ ಯೆಂದರೂ ಅಷ್ಟೇ, ಪಶ್ಚಿಮದಿಕ್ಕಾಗಿದೆಯೆಂದರೂ ಅಷ್ಟೇ. ನಿಜವಾತ್ಮಕನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಸಿಕ್ಕದಿಕ್ಕಿಗೆ ದಾರಿತೋರಿಸುವವರು ಗಂಟುಬಿದ್ದರೆ, ಎಂಥ ಉತ್ಪಾತವೆಂಬದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದರೆ ತೀರೀತೇ?

ಇದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಂದು ತೊಡಕೇನಂದರೆ- ಸ್ವಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಹೇಗೋ ನಿರಾಯಾಸದಿಂದ ಓದಬಹುದಾದರೂ ಅಸ್ಯಧರ್ಮದ ಗ್ರಂಥಗಳ ವಿಶೇಷಾರ್ಥವನ್ನು ಓದಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದು- ಅಷ್ಟೊಂದು ಸುಲಭವಾದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಆದರೂ ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷಿಗೆ ಈ ತಾಸವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮುಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲೇ ಬೇಕಾಗುವದು. 'ಶತಪಥಬ್ರಾಹ್ಮಣ' 'ಹಳೇ ಒಡಂಬಡಿಕೆ' ಮುಂತಾದ ಆಚಾರಬಹುಳ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿಮುಗಿಸುವುದು, ದೃಢಸಿತ್ತೆಯದ ಸಂಶೋಧಕರ ಹೊರತು ಪರಕೀಯರಾದ ಇನ್ನಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಜೀವಕ್ಕೆ 'ಬಲ್ಲಿ ಬಲ್ಲಿ' ಎನಿಸಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವು ಇಂಥ ಪುಕಂಡ ಕರ್ಮಕಾಂಡದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ, ಜೀವಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಬಲ್ಲಿನಿಸಿದರೂ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ತಲೆಕೆಟಿಸಿಕೊಂಡು, ಓದಹತ್ತಿದನು. 'ಮನವೇ, ನಿನಗೀಗ ಬೇಸರುಂಟಾಗುತ್ತಿರುವದು, ಸಹಜವಾದರೂ- ಹಿಂದಿನಿಂದ ಅದರಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳಿತ್ತೋ ಏನೋ ಎಂದು ಕುದಿಯುಂಟಾಗಬಾರದೆಂದು ಈಗ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಓದಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ನೆಲಹಿಡಿಯಬೇಡ ಎಳುವಳು" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಉತ್ತಾಹವನ್ನು ಬಡಿದೆಬ್ಬಿಸಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂತಹ ಈತನು ಈಗ "ಮಯ್ಯೇವ ಮನ ಅಧತ್ಸವ್"ದ ನಾಡನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, "ಮಯಿ ಬುದ್ಧಿಂನಿವೇಶಯ"ಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೇರಿದನು.

ಸಮ್ರಾ ನಾಯಕನು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟರೂ 'ತಾಳಮರಕ್ಕೆ ಅಶೆ ಮಾಡಿ, ಮೇಲೆ ನೋಡಿ, ಗೋಣುನೊಂದಂತೆ' ಆಗಹತ್ತಿತ್ತಲ್ಲದೆ ಘನವೆಂಬುದೇ ಕಾಣದಂತಾಯ್ತು. ಬಾಯ್ಕುಲ್ಲೂ, ಕುರಾನವೂ ದೇವರಿದ್ದಾನೆಂದು ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ, ಜೈನಬೌದ್ಧ ಗಂಥಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನನ್ನು ಎಳೆವಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ. ಆರ್ಯಗ್ರಂಥಗಳೆಲ್ಲ ಜನ್ಮಾಂತರದ ಏಷಯವು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟರೆ, ಪಶ್ಚಿಮದ ಗ್ರಂಥಗಳೆಲ್ಲ ಅದರ ವಾಸನೆ ಕೂಡ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಗ್ರಂಥವು, ಸರ್ವಜಾಲಕ

ನಾದ ದೇವನಿದ್ದಾನೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ, ಇನ್ನೊಂದರಲ್ಲಿ- ಮನುಷ್ಯನ ಆತ್ಮವೇ ಆತನಾಗಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಉಳಿದ ದೇವರುಗೀವರುಗಳ ಆಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಆಶ್ರಯವೇ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದರ್ಶನಗ್ರಂಥವು 'ಈಶ್ವರ ಪ್ರಣಿಧಾನ'ವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವದಾದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಲ್ಲದ ಮೂಲಕ ದೇವರನ್ನು ಒಪ್ಪಲಾಗುವದಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಪರಸ್ಪರವಿರೋಧವಾಗಿರುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾದೀತು? ಇನ್ನು ಯಾವುದನ್ನು ಅಸತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾದೀತು? ಒಂದನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದವಾದರೆ ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಅಸತ್ಯವೆಂದೊಪ್ಪಲೇ ಬೇಕಾಗುವದು. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಮಗೇನು ಆಧಾರವಿದೆ? ಒಂದು ದೇಶದ ಶಾಸ್ತ್ರವು ಸತ್ಯವಾದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ದೇಶದ್ದು ಯಾಕೆ ಸತ್ಯವಲ್ಲ? ಒಂದು ಮತದವರ ಗ್ರಂಥವು ದಿಟವಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ, ಅನ್ಯಮತದವರದೇಕೆ ಸಟಿಯಾಗಿರಬೇಕು? ಎಲ್ಲ ತತ್ತ್ವಗಳಿಗೂ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಾರವಿದ್ದಾರೆ; ಮುಂದೆ ಅದನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಗತಿಗಂಡೆವೆಂದು ಹೇಳಿದ ಸಾಧಕರು ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಗಿಹೋಗಿದ್ದಾರೆ; ಅಲ್ಲದೆ- ಅದು ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಸರಿಯೆನಿಸಿದೆಯೆಂದು ಯುಕ್ತಿಪ್ರಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದ ನಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಮೇಧಾವಿಗಳೂ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆಂದ ಬಳಿಕ ಒಬ್ಬರದನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬರದನ್ನು ಅಸತ್ಯವೆಂದೂ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಅಧಿಕಾರವೇನಿದೆ? 'ಅದೂ ಸತ್ಯ-ಇದೂ ಸತ್ಯ' ಎನ್ನುವವಾದರೆ ಮನವು ಸಹಸಾ ಒಪ್ಪದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಒಂದು ಪೂರ್ವ, ಇನ್ನೊಂದು ಪಶ್ಚಿಮ. ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೀಗೆ ಉಭಯವಿಧವಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಹತ್ತಿದರೆ ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷಿಯಾದ ಸಾಧಕನ ಸ್ಥಿತಿಯು ದಿಕ್ಕುಗೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಉಭಯಸಂಕಟಕ್ಕೀಡಾದ ಅರ್ಜುನನು ಭೇತನಾಗಿ—

ಪೂರ್ವರಂಗ

“ ವ್ಯಾಮಿಶ್ರೇಣೈವ ವಾಕ್ಯೇನ !

ಬುದ್ಧಿಂ ಮೋಹಯಸೀವ ಮೇ ||

ತದೇಕಂ ವದ ನಿಶ್ಚಿತ್ಯ ||

ಯೇನ ಶ್ರೇಯೋಽಹಮಾಪ್ನುಯಾಂ | ”

“ ಮಿಶ್ರವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಕುವಿಯಲ್ಲ ! ಯಾವುದರಿಂದ ನನಗೆ ಕಲ್ಯಾಣವಾದೀತೋ ಅಂಥ ಏಕಮಾತ್ರವಾದ ನಿಶ್ಚಿತ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳು !! ” ಎಂದು ಗೋಳಿತುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಸಾಧಕಜೀವನದ ಈ ಸಂಕಟದ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗದಿರದು.

ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದ ಜ್ಞಾನದ ಕಣಿಯಾಗಿನೇ ಯಷ್ಟೇ ? ಜ್ಞಾನಬಲದ ಮುಂದೆ ಸರ್ವಬಲಗಳೂ ಕ್ಷುದ್ರ ತ್ಯಾಜ್ಯಗಳೆಂದು ಆ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿಸಲಾಗಿದೆಯಲ್ಲವೇ ? ಆದರೆ ಇಂಥ ಜ್ಞಾನನಿಷ್ಠ ಮುನಿಗಳೂ ಕೂಡ ಸಾಂಸಾರಿಕ ನಿಷ್ಠೆಗಳ ನಿರಾಸರಣಿಗಳಾಗಿ ಜೇಡಿ, ಮಾಟ, ಜಾರಣ, ಮಾರಣಗಳನ್ನು ಅನುಲಂಛಿಸಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾದರೆ, ಸಾಧಕಜೀವಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಳಪಳವಾಗಬೇಡ ? !!! ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕೋಪನಿಷತ್ತಿನ ಕೊನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಘಾತಕವಿದ್ಯೆಗಳ ವಿಧಿನಿಯಮಗಳನ್ನೋದಿದಾಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನು ಹತಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವನಾದನು.

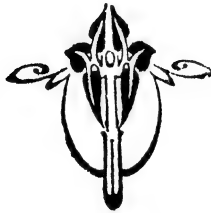
ಹಜರತ್ ಮಹಮದ ಪೈಗಂಬರರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಸೊಕ್ಕಿನನನು ಸಂತಾಸಗೇಡಿಯೆಂದು ಚುಚ್ಚಿಮಾತಾಡಿದಾಗ, - ಅವರು ಜೀವಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ವ್ಯಸನಪಡುತ್ತಿರಲು, ದೇವದೂತನ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ - “ ಎಲೈ ಪೈಗಂಬರನೇ, ವ್ಯಥಿತನಾಗಬೇಡ, ಆತನೇ ಸಂತಾನಗೇಡಿಯಾಗಿ ಕೋಗುವನು ” ಎಂದು ಪರಮಾತ್ಮನು ಸಂತೈಸಿದನೆಂದು ಕುರಾನದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಏನು ಅನಿಸಬಹುದು ? !

ಅಂಥಾ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರೀ ಪುರುಷನಿಗೂ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಣ್ಣ ಮಹತಿ
ಗಾಗಿ ಅಂಥಾ ಮನೋವ್ಯಸನವೇ? ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಲೋಕಪಿತನಾದ
ದೇವರು, ಪ್ರತಿಪಕ್ಷಿಯ ಕೇಡನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ, ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವ
ದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ ಸ್ಥಿತಿಯು ಏನಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ!

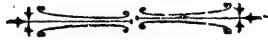
ಬಾಯ್ಲಿನಲ್ಲಿ- ಪರಂಪರಾಪ್ರಿಯರಾದ ಜನರು ಕ್ರಿಸ್ತನನ್ನು
ರಾಜಸಭೆಗಳೆದು, ಕೊಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೊಂಚು ಹಾಕಿ, ಆತನನ್ನು
ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದ ದಿವಸದ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ, ಆ ಪರ
ಮಸಿದ್ಧ ಪುರುಷನು, ಊರ ಹೊರಗೆಬಂದು, ಒಂದು ಒಂಡೆಗಲ್ಲ ಮೇಲೆ
ಜಿದ್ದುಕೊಂಡು- “ ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ಕಸವಿಸಿಯಾಗುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲಾ!
ಆಯೋ ಬೇವಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲದಂತಾಯಿತಲ್ಲಾ!! ತಂದೇ, ನನಗೆ
ಒಂದಿರುವ ಈ ಗಳಿಗೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲಾರೆಯಾ?!!! ” ಎಂದು ಮೂರು
ಸಾರ ತಳಮಳಿಸಿ ಅಳುತ್ತಾನೆ. ಅಹಾ! “ ಅಲ್ಪವಿಶ್ವಾಸಿಗಳೇ!”
“ ಸತ್ಯಸತ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ!! ” “ ದೇಹವನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವವರಿಗೆ
ಹೆದರಬೇಡಿ!!! ” ಎಂದು ಬೇವಮಾನದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಗುಡುಗುಹಾಕಿದ
ಹುಲಿಯು, ತನ್ನ ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಗೋಳಾಡುತ್ತಿರುವ
ದನ್ನು ನೆನೆದರೆ, ಯಾವ ಭಕ್ತಸಾಧಕನ ತಲೆ ನೀಳಿ ಹೋಳಾಗಲಿ
ಕ್ಕಿಲ್ಲ!!!? ಇಂಥಿಂಥ ಮಹಾಪುರುಷರಿಗೇ ಎಡರು ಬಂದಾಗ ತಮ್ಮ
ವಾಕ್ಯಗಳ ಉಪಯೋಗವು ತಮಗೇ ಇಲ್ಲದಂತಾದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ
ಉಳಿದವರ ಪಾಡು ಏನಾಗಬೇಕು? ಹೊತ್ತು ಬಂದಾಗ ಹಿಂದೆ ಸರಿ
ದುಬಡುವ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ನಿಜವಾದ ಜ್ಞಾನವೆಂದಾದರೂ ಬೇವವು
ಹೇಗೆ ಬಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಜ್ಞಾನರಾಜ್ಯದ ನೆಲೆಗಟ್ಟನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದವ
ರಲ್ಲೇ ಇಂಥ ಏಕರೀತಗಳು ಕಾಣಿಸಿದರೆ, ಆ ಹಾದಿಯನ್ನು ಸತ್ಯ
ವೆಂದಾದರೂ ಬಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಮನವು ಹೇಗೆ ಸಿದ್ಧವಾದೀತು?
ಇನ್ನೇನು? ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ವೇದಾಂತಿಗಳೆಂಬವರೆಲ್ಲರೂ

ನಿಜಗುಣ ಶಿವಯೋಗಿಗಳೆಂದರೆ- ತ್ರಿಕಾಲದರ್ಶಿಗಳಾದ ಸರ್ವ ಜ್ಞರೆಂದೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರಲ್ಲವೇ ? ಅವರ ವಾಕ್ಯವೆಂದರೆ ಇವರಿಗೆ ಶೈಲಾಕ್ಷರಗಳೇ ಸರಿ ! ಆದರೆ ಇಂಥ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಿಗಳು ತಮ್ಮ ವಿವೇಕ ಚಿಂತಾಮಣಿಯೆಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಜೈನಧರ್ಮದ ತೀರ್ಥಂಕರರ ವಿಸಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸಗಬೇಕೋ ಆಳಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದು !

“ ಹೇಮಚಂದ್ರ, ನಾಗಚಂದ್ರ, ನೇಮಿಚಂದ್ರ, ಮೇಘಚಂದ್ರ, ಮಾಘಚಂದ್ರ, ಅರ್ಪತಾ, ಆದಿನಾಥ, ಅಗ್ಗ, ಪಾಶ್ವನಾಥ, ಸೌಗತ, ಶ್ರುತಕೀರ್ತಿ, ಶ್ರೀಮತಿ, ಕಾಮರಹಿತ, ಮುನಿಸ್ವಾಮಿಗಳೆಂಬ ಚತುರ್ದಶ ತೀರ್ಥಂಕರರಿಹರು” ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಹೆಸರುಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿರುವುದು ಎರಡು ಮೂರು ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿದವರು ತೀರ್ಥಂಕರರೇ ಅಲ್ಲ. ಕವಿಗಳೋ, ಪಂಡಿತರೋ, ಕೆಲವರು ಕಲ್ಪಿತರೋ ಆಗಿದ್ದಾರೆ ! ಇಷ್ಟೂ ಅಲ್ಲದೆ ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹದಿನಾಲ್ಕೆಯೆಂದು ಶುದ್ಧ ತಪ್ಪು !! ಇಷ್ಟತ್ಮಾ ಲ್ಪರೆಯೆಂದು ಸರ್ವಶ್ರುತವಾಗಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಿಗಳ ಕಿವಿಗೆ ಉಳಿದ ಹತ್ತು ಕೇಳಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ ! ಜನರೆಲ್ಲ ಏಕಕಂಠವಾಗಿ ಮಹಾ ಜ್ಞಾನಿಗಳೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವವರಲ್ಲೇ ಇಂಥಾ ಅಕ್ಷಮ್ಯ ಪ್ರಮಾದಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಮೇಲೆ, ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷಿಗಳ ಮತಿಯು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ, ಭ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲೇನಾಶ್ಚರ್ಯ ? !!

ಪೂರ್ವರಂಗ

೨

ಸಮನ್ವಯಖಂಡ

ಸರ್ವಭೂತೇಷು ಯೇನೈಕಂ ಭಾವಮವ್ಯಯಮಿಹ್ಯತೇ |
ಅವಿಭಕ್ತಂ ವಿಭಕ್ತೇಷು ತಜ್ಞಾನ್ವನಂ ವಿದ್ಧಿ ಸಾತ್ತ್ವಿಕಮ್ ||
ಸತ್ತ್ವಾನುರೂಪಾ ಸರ್ವಸ್ಯ ಶ್ರದ್ಧಾ ಭವತಿ ಭಾರತ ||

“ಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಡೆಯನ್ನು ಕಾಣುವದು ಸಾತ್ತ್ವಿಕಜ್ಞಾನ.
ಅವರವರ ಪ್ರಕೃತಿಯಂತೆ ಅವರವರ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿರುತ್ತದೆ.”

೮. ಭ್ರಮಶೋಧನೆ.

ಹಳ್ಳಿಪಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಜನರು ತಮ್ಮ ವಿಶ್ರಾಂತಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡಿಸುತ್ತಿರುವ ಬಗೆಬಗೆಯ ಮನೋರಂಜನಗಳಲ್ಲಿ ಗುಟ್ಟಿನ ಬಲೆಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವದೂ ಒಂದಾಗಿದೆಯಲ್ಲವೇ? ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ದಾರ, ಕಟ್ಟಿಗೆ, ಬಳೆ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ವಿಚಿತ್ರರೀತಿಯಿಂದ ಬಂದರೋಗೊಂದು ಸೇರಿಸುವದುಂಟು. ದಾರವನ್ನು ಹರಿಯದೆ, ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಮುರಿಯದೆ, ಬಳೆಗಳನ್ನು ಒಡೆಯದೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬಿಡಿಸತೋರಿಸಿರೊಂದು ಪಂಥ ಹಾಕಿ ಜನರೊಳಗಿಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ನೋಡಿದವರೆಲ್ಲ ಅದನ್ನು ಆಗದ ಮಾತೆಂದೇ ಹೇಳಿಬಿಡುವರಲ್ಲವೇ? ಎಷ್ಟು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕೇ ಸಾಧ್ಯವೆನಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ಆಗಲಾರದ “ಕುಬಂಧ” ವೆಂದೇ ಅಂದು ಬಿಡುವೆವು. ಆದರೆ ಹಿಂದೆ ಎಂದಾದರೂ ಆ ಜಾತಿಯ ಒಂದೆರಡು ಬಲೆಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದ್ದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅಂಥವರು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿ ಅದರ ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬಲ್ಲರು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದು ಬಹುದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ಕುಬಂಧವಾಗಿಯೇ ಉಳಿದು ಬಿಡುವದು. ತತ್ತ್ವವಿಚಾರದಲ್ಲೂ ಹೀಗೇ ಇದೆ. ತತ್ತ್ವದ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲಾ ಈ ಬಲೆಗಳಿಗಿಂತ ಬಿಗಿಯಾದ ಒಂಥಗಳಾಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇವುಗಳ ದಟ್ಟಪರಿಚಯವು ಬಿಳಿಯದೆ ಇವು ಬಿಚ್ಚಲಾರವು.

ಈಗ ಗೆರೆಗಳಿಂದ ತೆಗೆದ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆಶಿಕ್ಷಿತ ಮನುಷ್ಯನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ತಿಳಿದರೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಚಿತ್ರವು ಅವನಿಗೆ ಒಳಗೆ ಗೀಚುಗಳುಳ್ಳ ಪಟ್ಟೀಣಾಕಾರದೊಂದು ಭೂಮಿತಿಯ ಆಕೃತಿಯಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಚಿತ್ರಕಲೆಯೊಳಗಿನ ಭಾಷಾಪ್ರಕಾಶಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯಿಲ್ಲದವರು ಮನುಷ್ಯಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿ

“ಮುಖಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಾಡಿಗೆಯನ್ನೇಕೆ ಬಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ?” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಅರಿದಲ್ಲ. ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿಯ ರತ್ನಗಂಬಳಿಯ ಇದಿರಿಸ ಅಂಚು ಆಗಲವಾಗಿಯೂ, ಆಚೆಗಿನ ಸೆರಗು ಹತ್ತಿಯಾಗಿಯೂ ಇರುವದನ್ನು ನೋಡಿ “ಅದೆಂಥಾ ಅಡ್ಡ ಕಸಬಿನ ನೇಕಾರನು ನೇಯ್ತು ರುವನೋ?” ಎಂದು ಸಹಜವಾಗಿ ಆಡಿಬಿಡಬಹುದು. ದೃಶ್ಯವಸ್ತುಗಳನ್ನು ರೇಖಾವಾತ್ರಗಳಿಂದ ದೃಗ್ಗೋಚರಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಚಿತ್ರಕಾರನಿಗೆ ಎಂಥ ಸಂಕಟ ಬರುವದೆಂಬದನ್ನು ಉಳಿದವರೇನು ಬಲ್ಲರು? ಅನಿರ್ವಚನೀಯವನ್ನು ಶಬ್ದಸಾಧನದಿಂದ ಹೃದಯಂಗಮಗೊಳಿಸುವವನಿಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಅಸಂಖ್ಯಪಟ್ಟು ಕಷ್ಟವಿದೆಯೆಂಬುದು ಅನ್ಯರಿಗೇನು ಗೊತ್ತಿದ್ದೀತು! ರೂಪಿಸುವವನಿಗೊಂದು ಕೌಶಲ್ಯ ಬರಬೇಕಾದಂತೆ, ಅವನ್ನು ನೋಡುವವನಿಗೂ ಅಂಥದೊಂದು ಕೌಶಲ್ಯವು ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂಬದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. “ಯೋಗಃ ಕರ್ಮಸು ಕೌಶಲಂ.” ಆದರೆ ಆ ಕೌಶಲ್ಯವು ಬೇಕೆಂದ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದೇ ತೀರುವಂತಹದೇ? ಬಳಕೆ ಬೆಳೆದಲ್ಲದೆ ಅದು ಬಾರದು. ಸತತ ಅನುಸಂಧಾನದಿಂದ ಕುಶಲತೆಯು ಪ್ರಕಟವಾಗುವದು. ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ—

“ತೇಷಾಂ ಸತತ ಯುಕ್ತಾನಾಂ

ಭಜತಾಂ ಪ್ರೀತಿವೂರ್ವಕಂ ||

ದದಾಮಿ ಬುದ್ಧಿಯೋಗಂ ತಂ

ಯೇನ ಮಾಮುಪಯಾಂತಿ ತೇ || ”

“ಪ್ರೇಮವೂರ್ವಕವಾದ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿ ಸದಾಸರ್ವದಾ ನನ್ನಲ್ಲಿ ತನ್ಮಯರಾದರೆ, ನನ್ನನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಬುದ್ಧಿಯೋಗವನ್ನು ನಾನವರಿಗೆ ಕೊಡುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುನಿಗೆ ಇದೀಗ ಇಪ್ಪತ್ತುಮೂರನೇ ವರುಷ.

ಭ್ರಮಶೋಧನೆ

ಇದುವರೆಗೆ ಈತನು ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಉದ್ಗ್ರಂಥಗಳೆಲ್ಲಾ ದೇಶಭಾಷೆಯ ಅನುವಾದಗಳೇ ಆಗಿದ್ದವು. ಆದುದರಿಂದ ಈತನಿಗೆ ಒಳಗೊಳಗೆ ಅನಿಸ ಹತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದರೆ-ಅನುವಾದಕರು ಮೂಲಗ್ರಂಥಕಾರರ ಭಾವಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದಾರು??? ಅವರಿಂದೇನಾದರೂ ಪ್ರಮಾದಗಳಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ? ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅನುಭವವುರ್ಣಗ್ರಂಥಗಳ ಮೂಲ ಭಾವದ ಸಮಗ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಅನುವಾದಕರು ಪಡೆದಿರಬಲ್ಲರೇ? ಅಥವಾ ಅವರು ಮೂಲವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿಯಾಗಲಿ ಸಂಕ್ಷೇಪಿಸಿಯಾಗಲಿ ಕೆಡಿಸಿರಲಾರರೇ? ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಮೂಲಕ್ಕೇ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡೋಣ. ಒಂದೊಂದು ಶಬ್ದದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಬಹಳ ಮಹತ್ವವು ಮುಚ್ಚಿಯಾಗಲಿ ಬಿಚ್ಚಿಯಾಗಲಿ ಹೋಗಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈಗ ಅರವಿಂದರ ಗ್ರಂಥಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಸಂದೇಹವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲುಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಶಬ್ದ ಆಗತ್ಯವು ಕೂಡ ಅತಿಶಯವಾಗಿದೆ. ಈ ವೊದಲು ಅವರ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷೃಕ್ಕೆ ಬಂದ ಆ ವಿಮವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಒಳಗೊಳಗೇ ಒಂದು ವಿಷಯವು ಎಳುಬೀಳುತ್ತಾ ಇದೆ. ಕಾಣಲಾರನೆಂದು ಹೇಳಿದ ಅವರ ದೇವರ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯಾದರೂ ಎಸಿರಬಹುದು? ಕೋಟಿಜನ್ಮ ತಲೆಗಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಕಾಣಲಾರನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರಲ್ಲವೇ? ದೇವರೆಂಬವನು ಅಂಥ ನಿರ್ದಯನಾಗಿರಬಹುದೇ? ಅಲ್ಲದೆ "ದೇವರೆಂದರೇನೆಂಬ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ" ವೆನ್ನುತ್ತಾರಷ್ಟೆ. ಜೈನರೂ ಬೌದ್ಧರೂ ಕರ್ಮಕ್ಷಯವಾದ ಒಳಿಕ ಮನುಷ್ಯನೇ ದೇವರಾಗುತ್ತಾನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರಲ್ಲ-ಅರವಿಂದರೂ ಅದನ್ನೇ ಆಡಿತ್ತೋರಿಸುತ್ತಿರಬಹುದೇನು? ಹೀಗಿದ್ದರೆ ಅವರು ಹಾಗೆ ಹೇಳುವದು ಸರಿಯಾದೀತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾವೇ ಎಂದಾದರೂ ದೇವರಾಗುವವರಿದ್ದುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಾವೇ ತಲೆಗಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದು ಅಪಹಾಸ್ಯಕರವೆಂಬುದೇನೋ ನಿಜ. ಪೇದಾಂತಿಗಳೂ ಹೀಗೆಯೇ

“ತನ್ನ ಬಟ್ಟು ಇನ್ನಾವ ದೇವರುಂಟೋ?” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರಲ್ಲವೇ? ಪರ್ಯಾಯದಿಂದ ಅರವಿಂದರೂ ಇದನ್ನೇ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿರಬಹುದೇನು? ಅವರು “ದೇವರು” ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಮೂಲಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವಶಬ್ದವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದಾರೆಯೋ ನೋಡಿದರೆ ತಿಳಿಯುವದು. ಅನುವಾದಕರಾದರೋ ‘ಪರಮಾತ್ಮ’ ಎಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು ತಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ. “ಪರಮ” ವೆಂದರೆ “ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೇಲಿನದು-ಹೆಚ್ಚಿನದು” “ಆತ್ಮ” ವೆಂದರೆ ನಮ್ಮೊಳಗೇ ಇರುವ “ನಮ್ಮ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯು.” ಇದರ ಮೇಲಿಂದ “ಪರಮಾತ್ಮ” ಎಂದರೆ ನಮ್ಮ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯದೇ ಒಂದು ತೀರಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಸ್ಥೆಯು. ಅರವಿಂದರು ಹೀಗೇನಾದರೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿರಬಹುದೇ? ಹೀಗಿದ್ದುದಾದರೆ ನನ್ನ ಒಳ ಆಶೆಗೇನೂ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲವಾದರೂ ಅವರ ವಾಕ್ಯಕ್ಕಾದರೂ ಸರಿಯಾದ ಅರ್ಥವು ಹತ್ತಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಅರವಿಂದರ ಇಡೀ ಪುಸ್ತಕದ ವಿಚಾರವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವರು ಇಂಥಾ ಪರಮಾತ್ಮನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಿರಲಾರರೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಜಗದ್ವ್ಯಾಪಿಯಾದ, ಜಗತ್ಪಾಲಕನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ನಾನು ದೇವರೆಂದು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದು ಅವನನ್ನೇ ಆಶಿಸುತ್ತಿರುವೆನಾದ್ದರಿಂದ ಅರವಿಂದರ ತದ್ವಿಪರೀತವ್ಯಾಖ್ಯೆಯ ಸಂಭವನೀಯತೆಗೆ ಬೆದರಿದ್ದೇ ಸಲ್ಲವೇ? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅರವಿಂದರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಎಂದಿದ್ದೀತು? ಇದಕ್ಕೇ ಒಂದೇ ಉಪಾಯವೆಂದರೆ-ಅವರ ಮೂಲ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೇ ಶಬ್ದಶಃ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ಆದರೆ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ‘ಪ್ರಾಯ್ಕಾರ’ ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಷಾಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ!! ಆದರೂ ಮಹಾಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೋದದೆ ನಿರ್ವಹವಿಲ್ಲ!!! ಏನುಮಾಡಬೇಕು? ಮೈಮೇಲೆ ಪ್ರಸಂಗಬಂದರೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ‘ಏನಾರೆ’ಯುಕ್ತಿ ಹೊಳೆಯದಿರದು. ಆಗ ಒಂದು ಯುಕ್ತಿ

ಭ್ರಮಶೋಧನ

ಹೊಳೆದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ತಾನೋದಿದ ದೇಶಭಾಷಾನುವಾದದ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ “ಪರಮಾತ್ಮ” ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ಒಂದೊಂದು ಪುಟದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಂಟು ಸಾರೆ ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ ಮೂಲಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪುಟದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದಲ್ಲವೇ ? ಅಲ್ಲದೆ ದೇವರು ಎಂಬರ್ಥದ ಶಬ್ದಗಳ ಮೊದಲಕ್ಷಣವು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ದೊಡ್ಡಕ್ಷರವಾಗಿ ರಬೇಕೆಂಬ ಪರಿಪಾಠವಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತಿದೆಯಲ್ಲಾ !!

ಹೀಗೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತರಿಸಿದನು. ತೆರೆದು ನೋಡಿದರೆ ಪುಸ್ತಕದ ತುಂಬೆಲ್ಲಾ “God”-ಗಾಡ್ ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ಒಡೆದು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು !!! ಅದು ನಾವು ದಿನಾಲು ಬಳಸುವ “ದೇವರು” ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಅರ್ಥವುಳ್ಳ ಶಬ್ದವೇ ಆಗಿದ್ದರಿಂದ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಸಂಶೋಧನ ಮಾಡಿಧಷ್ಟು ಆನಂದವಾಯಿತು !!

ಅನುತಾಪದ ಅನಂತರ ಉಂಟಾದ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಗಾಡ್ ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರಿಂದಾದ ಹರುಷವು ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಮುಂದಿನ ಹಾದಿಯನ್ನು ತೆರೆದು ತೋರಿಸಿತು. ತನ್ನ ಆ ಸಂಧಿಗ್ಧ ವಾಕ್ಯಗಳು ಮೊದಲೋದಿದ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಎಷ್ಟು ಪ್ಯಾರಾಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಸಿಕ್ಕುವದೋ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಖಂಡಗಳನ್ನು ತಿರುವಿಹಾಕಿ, ಅಲ್ಲೇ ಹಿಂದುಮುಂದು ಹುಡುಕಾಡಿದರೆ ಸಾಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಅನುವಾದಗ್ರಂಥದ ಸಂದಿಗ್ಧವಾಕ್ಯವೊಂದರ ಹಿಂದಿನ ಪ್ಯಾರಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಶ್ಲೋಕವಿದ್ದು, ಅದರ ಮುಂದಿನ ಖಂಡದಲ್ಲೇ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿನ ಒಂದೆರಡು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ತನ್ನ ಇಚ್ಛಿತವಾಕ್ಯವಿದ್ದ

ದ್ವಂದ್ವ, ಮೂಲಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಕುರುಹನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಪುಟಗಳನ್ನು ತಿರುವಿಹಾಕಲು ಅದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು.-

“ When our eyes that are now blinded by the idea of matter, open to the supreme light, we shall find that nothing is inanimate, but all contains life, mind, knowledge, bliss, divine force and being. ”

ಅಹಾ ! ಇದರಲ್ಲಿ ‘ ಕೋಟಿ ಜನ್ಮ ’ವೂ ಇಲ್ಲ ! ‘ ತಲೆಗಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವದೂ ’ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ !! ಭೌತಿಕ ವಿಚಾರದಿಂದ ಕುರುಡಾದ ನಮ್ಮ ಈಗಿನ ನೇತ್ರವು ಮೇಲಿನ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ಅರಳಿದಾಗ ಜಡವೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ಎಲ್ಲವೂ ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದು ಪ್ರಾಣ, ಮನ, ಬುದ್ಧಿ, ಆನಂದ, ಸತ್ತು, ಚಿತ್ತುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆಯೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವದು. ” ಈಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗಾದ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಅಳವೇ ? ಅರವಿಂದರಿಗೆ ಹೃದಯದಿಂದೊಂದು ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಪ್ರಣಾಮ ವನ್ನರ್ಪಿಸಿದನು !! ಮೂಲದಿಂದ ದೂರದೂರ ಅಲೆದಷ್ಟೂ ದುಃಖವೇ ಹೆಚ್ಚಿಯುವದನ್ನು ಈಗ ಅರಿತು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು ! “ ಎನೇನು ಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಜಡದೃಷ್ಟಿಗೆ ದಿವ್ಯಸತ್ಯದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವು ಆಗಲಾರದು ” ಎಂಬ ಮೂಲಭಾವವನ್ನೇ ಅನುವಾದಕರು ಹಾಗೆ ಬದಲಿಸಿದ್ದರು. ಅವರ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿಯೂ, ಮುಂದಿನ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇವೇ ಶಬ್ದಗಳಿದ್ದರೂ, ಅವರು ಜಟಿಲ ವಿಷಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಬರೆದಿದ್ದರಾದ್ದರಿಂದ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿತ್ತು !!

ಮತ್ತೊಂದು ವಾಕ್ಯದ ಸಂದೇಹನಿರಸನವೂ ಹೀಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಅರವಿಂದರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಎನಿದ್ದಿತೆಂದರೆ-“ ಪರಮ ಗಮ್ಯವನ್ನು ಒಂದೊಂದು ಜನಾಂಗದ ಪುರಾತನರು ಒಂದೊಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಮರ್ಶಿಸುತ್ತ ಕೂಡುವದಕ್ಕಿಂತ

ಧೃಮಶಾಸ್ತ್ರಂ

ದೇವರೆಂದರೆ ನಮಗಿಂತ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದಾದ ಒಂದು ಅಗಾಧ ಸತ್ತ್ವವೆಂದೊಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು” ಅಹಾ! ಇದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಒಪ್ಪಲಾರರು ?

ಹಗಲಿರುಳೂ ಕೂಡಿಯೇ, ಡಿಕ್ಕಿನರಿ ಮತ್ತು ಸೆಲ್ಫ್‌ಟೇಚರಗಳನ್ನು ಘೋಷು ಹೊಡೆದು ಹೊಡೆದು ಅರವಿಂದರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಒಮ್ಮೆ ಓದಿ ಮುಗಿಸಿದನು. ಅವರ ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳು ಹೊಳೆಯದಿದ್ದರೂ, ದೇವರೆಂದರೆ ಅವರೇನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಮಾತ್ರ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದಂತಾಯಿತು. ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ “ಪುರುಷೋತ್ತಮ”ನ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯೇ ಇವರ “ದೇವರ” ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯಾಗಿದ್ದಿತು:—

“ ದ್ವಾವಿಮೌ ಪುರುಷೌ ಲೋಕೇ

ಕ್ಷರಶ್ಚಾಕ್ಷರ ಏವ ಚ |

ಕ್ಷರಃ ಸರ್ವಾಣಿ ಭೂತಾನಿ

ಕೂಟಸ್ಥೋಽಕ್ಷರ ಉಚ್ಯತೇ ||

ಉತ್ತಮಃ ಪುರುಷಸ್ತ್ವನ್ಯಃ

ಪರಮಾತ್ಮೈತ್ಯುದಾಹೃತಃ ||

ಯೋಲೋಕತ್ರಯನಾವಿಶ್ಯ

ಬಿಭರ್ತ್ಯವ್ಯಯ ಈಶ್ವರಃ ||

ಯಸ್ಮಾತ್ ಕ್ಷರಮತೀತೋಹಂ

ಅಕ್ಷರಾದಪಿ ಜೋತ್ತಮಃ ||

ಅತೋಸ್ಮಿ ಲೋಕೇ ವೇದೇ ಚ

ಪ್ರಥಿತಃ ಪುರುಷೋತ್ತಮಃ ||

ಜೀವಿಗಳ ಜೀವನೆಂಬ ನಾಶವಂತ ಪುರುಷವಿಶೇಷವೊಂದು; ಮತ್ತು ಅವಿನಾಶಿಯಾದ ಆತ್ಮನೆಂಬ ಅಮರವಾದ ಪುರುಷವಿಶೇಷ

ಎನ್ನೊಂದು; ಇವೆರಡೂ ಪುರುಷವಿಶೇಷಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವನೊಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ; ಅವನಿಗೇ ಪರಮೇಶ್ವರನೆಂದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅವನು ತ್ರಿಭುವನವನ್ನೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಪೋಷಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಈತನು ಉಭಯಪುರುಷವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಮಾರಿದವನಾದ್ದರಿಂದ ಇವನಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮನೆಂಬ ಹೆಸರುಂಟಾಗಿದೆ. ”

ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಕ್ರೈಸ್ತ ಮಿತ್ರನ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಅವನಲ್ಲಿದ್ದ ಬಾಯ್ಬಿಲ್ಲಿನ ಭಾಷ್ಯವನ್ನು ಇಸಿದುಕೊಂಡು “ದೇವರನ್ನು ಎಂದೂ ಯಾರೂ ನೋಡಿಲ್ಲ” ಎಂಬ ಆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ತೆಗೆದು ಓದಲು, ಭಾಷ್ಯಕಾರನು — “ಮಾನುಷ ನೇತ್ರವು” — Human eye-ಹ್ಯೂಮನ್ ಆಯ್ — ಎಂಬದು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಆ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪನಾದ ದೇವರನ್ನು ಕಾಣಲಾರದೆಂದು ಅರ್ಥಹೇಳಿದ್ದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ರತಿವಿಂದರ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಅದು ತುಂಬಾ ಹೊಂದುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಈತನಿಗೆ ಅಪರಿಮಿತ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ, ಆನಂದವೂ ಆದದ್ದು ಸಹಜವಲ್ಲವೇ? ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಹೀಗೆಯೇ ಹೇಳಿದೆ.

“ನ ತು ಮಾಂ ಶಕ್ಯಸೇ ದ್ರಷ್ಟುಂ

ಅನೇನೈವ ಸ್ವಚಕ್ಷುಷಾ || ”

“ನಿನ್ನ ಈ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ.”

೯. ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಊಟ ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಹಸಿವು.

ಒಂದೇ ವರ್ಗದ ಹಲವು ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂದೇಹವುಂಟಾದರೆ, ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಅವೆಲ್ಲ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಶಯಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರಂತೆ ಅಂಥವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಕುರಿತು ಒಳ್ಳೆಯ ಮನವರಿಕೆಯಾದರೆ, ಇನ್ನುಳಿದವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಮಾರು ಅದೇ ತೆರದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಹತ್ತುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಮಾನವಕೋಟಿಯ ಮನೋಧರ್ಮವಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆಂತಲೇ ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾವು ದಿನಾಲು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತಿರುವ ಅಥವಾ ದೂಷಿಸುವ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸದೆಯೇ ಹಾಗೆ ಮಾತುುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಮನಸಿನ ಈ ಹುಂಬಗುತ್ತಿಗೆಗೆ ನಾವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅಧೀನರಾಗಿರುವದರಿಂದಲೇ ಇಂದು ಪುರಸ್ಕರಿಸುವ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೇ, ಮುಂದೊಮ್ಮೆ ಅದರ ಯಾವದೋ ಒಂದು ವಿಗುಣದ ಪರಿಚಯವಾಗಲು, ತಿರಸ್ಕರಿಸಹತ್ತುತ್ತೇವೆ. ಮನೋರಾಜ್ಯದ ಈ ತಗ್ಗು ದಿನ್ನೆಗಳ ನಾಡನ್ನು ದಾಟುವ ವರೆಗೆ ಮನುಷ್ಯನ ಶ್ರದ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ವಿರಳಿತಗಳು ತಪ್ಪುವದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ಯಾವ ಪರ್ಯಾಯದಿಂದಲಾದರೂ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತಿನ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಮನವರಿಕೆಯುಂಟಾಗುತ್ತ ಹೋದಲ್ಲದೆ ಪ್ರಗತಿಯಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಚ್ಛಾಸಭಿಕ್ಷುವೀಗ ಬಹುತರವಾಗಿ ಧರ್ಮಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ, - ಬುದ್ಧಿಗೋಚರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಹಂಡೆಯೊಗೊಂದಗುಳ ರುಚಿಸಿದವನಂತೆ ಊಹೆಯಿಂದ ನಂಬುವವನಾಗಿ ದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂದೇಹಗಳೆಲ್ಲ ಲಯಿಸಿರಲಾರವು. ಅವು ಮೂರ್ಛಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಆಗ ನಮಗೆಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ

ಅನಿಸುತ್ತಿರುವುದು? ಸ್ಥೂಲಮಾಸದ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಯಾವಾಗ ಕಳಚಿ ಬಿದ್ದಿತೆಂಬ ನಿಯಮವೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾವದೊಂದು ವಿಷಯದ ಸರ್ವಾಂಗೀನ ಜ್ಞಾನವು - “ತತ್ತ್ವತಃ” - ಎದಿಗುಂಟಾಗುವದೋ ಅಂದಿಗೇ ಗೆಲವು. ಆದರೆ ಈ ಸೋಲುಗೆಲುವುಗಳ ನಡುವೆ ದರಿಕಂಡುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತು ರಿಸಿ ಮುಂದರಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು? “ಕಶ್ಚಿನ್ನಾಂ ವೇತ್ತಿ ತತ್ತ್ವತಃ.”

ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಂದು ಬಸವಾದಿ ಶಿವಶರಣರ ಪಾದಧೂಳಿ ಯಿಂದ ಪಾವನವಾದ ಕಲ್ಯಾಣ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸ ಹೊರಟಿದ್ದಾನೆ. ಬಸವಣ್ಣನ ಭಕ್ತಿ, ಚೆನ್ನ ಬಸವಣ್ಣನ ಅನುಭವ, ಪ್ರಭುದೇವರ ಸರ್ವಮುಖೀ ಕುಶಾಗ್ರತೆ, ಸಿದ್ಧರಾಮನ ಸಮತ್ವ, ಅಕ್ಕ ಮಹಾದೇವಿಯ ಒಳಹೊರಗರಿಯದ ಸತ್ತ್ವಶುದ್ಧಿ-ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಈತನ ಹೃದಯವನ್ನು ಅಗಾಧವಾಗಿ ಆಕರ್ಷಿಸಿವೆ. ಅವರ ಪಾವನ ಧರಿಯು ಲೋಮೈ ಮನದೊಯುವಂತೆ ಮೈಯ್ಯನೀಡಾಡುವ ಭಕ್ತಿ ವಿಕಾರವು ಮುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಲಿದೆ! “ಭಕ್ತಿರತಿಯ ವಿಕಲತೆಯನೇನೆಂಬ ರಯ್ಯಾ!! ಕಾಮಿಗೆ ಉಂಟೆಲಜ್ಜೆನಾಚಿಕೆ! ಕಾಮಿಗೆ ಉಂಟೆ ಮಾನಾಭಿಮಾನ!! ಶರಣಿಗೆಲಿದ ಮರುಳರಿಗೇನೆಂದು ಬೆಸಗೊಂಬರಯ್ಯ ಕೊಡಲಸಂಗಮದೇವಾ!!!” ಎಂದು ಬಸವಣ್ಣನವರು ಇಂಥ ಭಕ್ತಿ ರತಿಯ ಮರ್ಮವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣುಗಳೆಲ್ಲ ಪಾವನದ ಕಣಿಯಾದವು, ಕೆರೆಕೊಳ್ಳಗಳೆಲ್ಲ ತಿಳಿವಿನ ತೀರ್ಥಗಳಾದವು! ಏನು ಹರುಷ, ಏನು ತವಕ, ಏನು ಉತ್ಕಟದ ಉತ್ಸಾಹ!!! ಕೊಳದ ಲೋಮೈ ಮುಳುಗುವನು, ಹುಡಿಯಲೋಮೈ ಹೊರಳುವನು! ಕೊಳದ ಪುಣ್ಯೋದಕವನೊಮ್ಮೆ ಕಂಠಮಟ್ಟವಾಗಿ ಕುಡಿಯುವನು; ಧಡದ ಧೂಳಿಯನೊಮ್ಮೆ ಮದ್ದಾನೆಯಂತೆ ಮೀಯುವನು !!!

ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಊಟ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹಸಿವು

ಪಾವನತರ ಪುಣ್ಯಧರೆಯೇ, ಪುರಾತನರ ಪರಮ ಸಿರಿಯೇ !! ಅಪ್ಪಿ ಅಪ್ಪಿ ಎದೆ ದಣಿಯದು, ನೋಡಿನೋಡಿ ನಯನ ದಣಿಯವು!! ನಿನ್ನ ನೆಲ್ಲ ಕರಗಿಸಿ ಆಕಂಠವಾಗಿ ಕುಡಿಯಲೇ? !!! ಆಕಲ್ಪ ನಿನ್ನೊಳಗೇ ಮುಳುಗಲೆ? !!! ತಾಯಿ! ತಾಯಿ! ನಿನ್ನ ಸಪ್ಪುವ ಹಸಿವು ಹೇಗೆ ಹಿಂಗುವದು ಹೇಳೇ? !! ” ಹೀಗೆಂದು ಆತನು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಹಣ್ಣಿನ ರಸವನ್ನು ಹೀರುವ ಶುಕದಂತೆ ಭೂಮಿ ತಾಯಿಯ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬರಗಿ ತೂಕಡಿಸಿದನು !

ಇಡಿ ದಿನಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಸವಣ್ಣನವರ ವಚನಗಳನ್ನೋದುವದರಲ್ಲಿ ಕಳೆದನು. ಇರುಳು ಬಂತು. ಆಗ ಆತನ ಹೃದಯದಲ್ಲೊಂದು ಆಶೆ ಅವಿಕಲವಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸಹತ್ತಿತು. ಅದೇನೆಂದರೆ—“ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಆಶೆಪಟ್ಟು ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರಲು, ಶರಣರ ಕರುಣವು ತುತ್ತನುಣಿಸದೆ ತಿರುಗಿ ಅಟ್ಟಲಾರದು ! ಇಂದಿನಿರುಳು ನನಗೆ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಾಗದೆ ಹೋಗವು. ” ಹೀಗೆಂದು ಹಿರಿಯಾಸೆಪಟ್ಟು ಸಮರಾತ್ರಿಯವರೆಗೆ ಶರಣರನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತ ಸ್ತುತಿಸುತ್ತ ನಿದ್ದೆಹೋದನು. ಅದೆಂಥ ಪ್ರಗಾಢವಾದ ಭರವಸವೆಂದುಹೇಳಲಿ !!!

ಅತ್ತ ನಸುಕುಹರಿಯಿತು, ಇತ್ತ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ ನಿದ್ದೆ ಹರಿಯಿತು. ಆದರೆ ಆಶೆಮಾಡಿದ ಭರವಸವು ಆಶೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು. ಕೇಳುವದಿನ್ನೇನು ? ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ ಹೃದಯವು ಬಂಡೆಬಿಡ್ಬ ಕೊಳದಂತೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅಕರಾಳ ವಿಕರಾಳವಾಗಿ ಎಕ್ಸ್ಪ್ಲೋಡಿ ಹೊರದಿದ ಪರಿಯನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಾಯಿಬಾರದೆ ಕವಿಕುಂಬರ ಲೀಲಾವತೀಕಾವ್ಯದೊಳಗಿನ ಲೀಲಾವತಿಯ ವಿರಹವರ್ಣನೆಯ ಪದ್ಯ ವೊಂದನ್ನು ಹೇಳಿಬಿಡುವೆನು—ಸಾಕು !

“ ಎಲರೆಂದೆಚ್ಚಿತ್ತು ಲೀಲಾವತಿ ನಿಜಪತಿಯಂ

ಮಂಚದೊಳ ಕಾಣದಾಗಳು .

ಚಲೆಯಾದಳು ಮೂರ್ಛವೋದಳು ಮರೆದಳೋ-

ರಗಿದಳು ಕಂದಿದಳು ಕುಂದಿದಳು ಕೋ- ||

ಟಲೆಗೊಂಡಳು ಸಾವುಗಂಡಳು ಕಳವಳಿಸಿದಳು ಸತ್ತಳತ್ತಳು
ಬೆಮ್ಮತ್ತಳು |

ನೆಲೆಯಿಂದ ಬಿದ್ದಳಿದ್ದಳು ವಿರಹದುರಿಯ ಸಂತಾಪ-

ವಿಘ್ರಾಂತಿಯಿಂದಂ |

ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯೇ; ಆದರೂ ಬೇವನದ ನೋಗವನ್ನು ಹಾಗೇ ಹೊತ್ತು ಎಳೆಯಲೇ ಬೇಕಲ್ಲವೇ! ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಬೇಕು? ಮೂವತ್ತು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ತನ್ನ ಹತ್ತುವಳಿಯೊಳಗೆ - ದೂರದಿಂದ ಕಕ್ಕುನಾಗು ವಂಥವನೊಬ್ಬನು ಬೈರಾಗಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಎಸೋ ದಿನಗಳಿಂದಿಲ್ಲದ ಆತನ ಸುದ್ದಿಯು ನಾಲ್ಕಾರು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಹೇಗೋ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವನು ಕಲ್ಯಾಣದ ನೆರೆಯಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ನಾಲ್ಕೇ ಮನೆಯ ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಚಪ್ಪರ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೀಗೆ ಅನಿಸಹತ್ತಿತು:- “ಈತನಾದರೋ ನನ್ನ ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧಿಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಉಳಿದ ಬೈರಾಗಗಳೆಲ್ಲ ವಂಚಿಸುವವರಾದರೆ ಈತನು ನನಗೊಬ್ಬನಿಗಾದರೂ ಮೋಸ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆತನಿಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅವನ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ.”

ದಾರಿ ನಡೆದು ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಮೂರೋ ನಾಲ್ಕೋ ಇಷ್ಟೇ-ಮನೆಗಳು; ಅದರಲ್ಲೇ ಒಂದು ಗೌಡರ ಮನೆ, ಒಂದು ಕೊಲೆಯರದು, ಉಳಿದ ವೆರಡು ಕುರುಬರವು. ಅಡವಿಯೆಂದರೆ ಅಡವಿ, ಊರೆಂದರೆ ಊರು. ಅಲ್ಲಿ ಚಪ್ಪರದ ಮುಂದೆ ಅವತ್ತು ವರುಷದ ಮುನಿಯಂಥ ಮುದುಕನು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ನಮ್ಮ ನಾಯಕನು, ತನ್ನ ವಂತಿಕ

ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಊಟ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹಸಿವು

ನಾಗಿಯೂ ಸಾತ್ವಿಕ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿಯೂ ಇದ್ದ ಆ ಕಾವೀ ಬಟ್ಟೆಯ ಬೈರಾಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು. ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಆತನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ತನ್ನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟನು. ಎಂಥ ಬೈರಾಗಿಯಾದರೇನಾಯಿತು? ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದ ಅನಂತರ ತನ್ನ ಹುಟ್ಟಿದ ವಂಶದೊಳಗಿನವನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕಂಡರೆ ತುಸುವಾದರೂ ಹಿಗ್ಗಿರುವನೇ? ಊರಕಡೆಯ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ರಾತ್ರಿಯ ಊಟವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ಬಳಿಕ-ತನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಗಿಲ್ಲ ಹೇಳುವ ವಾಡಿಕೆಯಂತೆ ವೇದಾಂತದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಪ್ರಮಾಣ, ಈ ಪ್ರಮಾಣ, ಅನುಮಾನ ಪ್ರಮಾಣ ಮುಂತಾದ ಅಷ್ಟವಿಧ ಪ್ರಮಾಣಗಳ ಮೂಲಕ ಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ರೀತಿಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿದನು. ಈತನು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಳುತ್ತಲಿದ್ದು ಎಲ್ಲ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅದು:- “ಈ ಸೊಂದು ಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮೂಲಿಗೆ ಕೂಡಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರಮಾಣವೊಂದಾದರೆ ಸಾಕಲ್ಲಾ !!! ಅದೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಇವು ಏನು ಕೂಡಿ ಏನು ಮಾಡಿಯಾವು? ನನಗೀಗ ಇವು ಯಾವವೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಕಳವಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಎಷ್ಟಾದರೂ ನನ್ನ ಕಕ್ಕಂದಿರಾಗಿರುವಿರಾದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ಮಾತನಾಡುವದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ದಾರಿಯಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದ ನಿಜ ವಿಶ್ವಾಸ ವೇನೆಂಬದನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ಇಷ್ಟೊತ್ತು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲ ಅಷ್ಟೇ, ನನಗೆ ಅದೊಂದೇ ಅಷ್ಟೇ !! ನಾನು ಯಾವ ಸಾಧು-ಬೈರಾಗಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸತ್ಯವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಾಣದೆ, ನನ್ನವರೆಂಬ ಒಂದೇ ಭರವಸದಿಂದ ಅದನ್ನಾಶಿಸಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಭೇಕಾದ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಹಾಕದೆ, ಭೇಕಾಗಲಾರದ್ದನ್ನು ತುತ್ತು ಮಾಡಿ ಉಣಿಸಿದರೂ ನಾನೊಲ್ಲೆ !” ಈ ಮಾತಿಗೆ ಆ ವೃದ್ಧಸಂನ್ಯಾಸಿಯು ಸಂತುಷ್ಟ

ನಾಥನು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಮೊದಲಿಗೆ ತಾನೂ, ಕಂಡ ಬೈರಾಗಿಗಳಿಗೆ ಹೀಗೇ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಈಗ ಆತನು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದರೆ:—

“ತಮ್ಮಾ ! ಎಲ್ಲ ಬೈರಾಗಿಗಳಂತೆ ನನ್ನಲ್ಲಿಯೂ ಅವಗುಣಗಳಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರಂತೆ ನಾನೂ ಮನುಷ್ಯನೇ ಆಗಿದ್ದೇನಲ್ಲವೇ ? ಎನಿದ್ದರೂ ನಿನಗೆ ಒಂದು ಮಾತಿನ ಭರವಸವನ್ನು ಕೊಡದಿರಲಾರೆನು. ಅದೇನೆಂದರೆ—ಎಷ್ಟಾದರೂ ನೀನು ನನ್ನ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಮದ ರಕ್ತದವನಾಗಿದ್ದು, ಮೇಲೆ ಜಿಜ್ಞಾಸುವಾಗಿರುವೆಯಾದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಅನುಭವವನ್ನು ಮರೆಮಾಚದೆ ಆರುಹುವೆನು.

“ಪೂರ್ವಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ನನಗೂ ನಿನ್ನಂತೆ ದೇವರ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ಆಗ ನಾನು ಪಾಲಿಸಿದ ವ್ರತನಿಯಮಗಳಿಗೂ, ಪೂಜೆ ಪುನಸ್ಕಾರಗಳಿಗೂ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲ. ಅದರೇನು ? ಅವುಗಳಾವವೂ ನನ್ನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

“ಬಳಿಕ ಸತ್ಪುರುಷರ ದರ್ಶನದ ಹೊರತು ಗತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದೆನಿಸಿತು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಅಂಥವರಿದ್ದಾರೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಅತಿ ವಿನಯದಿಂದ—‘ದೇವರನ್ನು ಕಾಣುವದಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವೇನೆ’ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಕಂಡಿರುವಿರೇನೆಂದೂ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅದಕ್ಕವರು—‘ಅಯ್ಯಾ ನಿನ್ನ ಕಾಲವು ಸಮಾಪಿಸಿದೆ. ಯಾರನ್ನೂ ಕೇಳುವದು ಬೇಡ’ವೆಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಅದರಿಂದ ನನಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟು ಸಮಾಧಾನವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನನಗೆ—ಸಾಧು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನ್ನ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತ ಹೋಗುವದೇ ಉಪಾಯವೆಂದೆ ನಿಸಿ ಹಾಗೂ ಮಾಡಹತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅಂಥವರನ್ನು ಕಂಡರೆ, ಅವರಿಗೆ ಊಟ ಉಪಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಲೂ, ಬೇಕಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅನ್ನ ಧರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಲೂ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ

ಎಷ್ಟೋ ಸಾಧುಸಂತರಲ್ಲಿ ನನಗೊಳ್ಳೇ ಒಪ್ಪೆನಿಸಿದವರನ್ನು ಹೀಗೆ ಆದರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.

“ಹೀಗಿರಲು ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ಪಂಥರಪುರದ ನದೀ ತೀರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ತೇಜಸ್ವಿಯಾದ ಸಾಧುವನ್ನು ಕಂಡೆನು. ಯಥಾರೀತಿಯಿಂದ ಉಪಚರಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಆತನ ತೇಜಕ್ಕೆ ಬೆರಗಾಗಿ ಸಂತಸದಿಂದ ನನ್ನ ಶಯ ಪ್ರಶ್ನೆವನ್ನಿಟ್ಟನು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನೂ ಮೊದಲಿನವರಂತೆಯೇ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನಲ್ಲದೆ ‘ಬೈರಾಗಿಯಾಗುವ ಹುಚ್ಚು ತನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡಬೇಡ. ಸತ್ಪುರುಷರ ಸೇವೆಗಿಂತ ಅದರಲ್ಲಿನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹುರುಳಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಅವನ ಮಾತು ಸಮಂಜಸವೆನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳುವವನು, ತಾನೇಕೆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾದನು? ಈತನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ತೊಂದೆ ತೊಳಸವಿರಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು.

ಮುಂದೆ ಆರೇಳು ತಿಂಗಳ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಅದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಒಂದೆರಡು ಸಾರೆ ದೂರದಿಂದ ಕಂಡೆನಾದರೂ ಅವನ ಹತ್ತರ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಬಳಿಕೊಂದು ಸಾರೆ ಆತನು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ, ತಾನಾಗಿಯೇ ಕೈಮಾಡಿ ಕರೆದು, ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಯೂ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ತಿರುಗಿ ಮಾತನಾಡಿಸಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ! ಏಕೆ? ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ನನಗೆ ಅನಿಸಿರುವದನ್ನೆಲ್ಲ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ಆಗ ಅವನು - ಹಾಗಾದರೆ ನಿನಗೆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗಬೇಕೆಂದೇ ಅನಿಸುವದೇನು? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ನಾನದಕ್ಕೆ ‘ಅದರಿಂದ ನನಗೆ ಈಶ್ವರ ದರ್ಶನವಾಗುವದಾದರೆ, ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗಬೇಕೆನ್ನುವೆನೆ’ಂದೆ.

“ಆಗ ಆತನು ನನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲೊಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ನಮ್ಮೂರ ಅಡವಿಯಲ್ಲೇ ಇರುವ ಒಂದು ಹಾಳು

ದೇಗುಲಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು, ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ನನ್ನ ಮೊದಲಿನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹರಿದು, ಸ್ಮಶಾನದೊಳಗಿನ ಹೆಣದರಿವೆಯಿಂದ ಶಾಟೆಯನ್ನು ಸಿದ ಪಡಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

“ಬಳಿಕ ಹುಟ್ಟಿದೂರಲ್ಲೇ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಕಳಿಸಿದನು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಇರುಳಲ್ಲಿ ಒಂಟಿನಾಗಿ ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ನಾನು ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮತನ ಮಾತನಾಡುವೆಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವ ದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಹಾದಿಯಿಂದ ನನಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ತಾನು ಸುಡಗಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ದಾರಿ ನೋಡುತ್ತ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಬಳಿಕ ಕೆಲ ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಸ್ವಂತದ ಊರನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ, ಪರಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಡ್ಡದ ಕೊಳ್ಳದಲ್ಲಿ ವಸತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಅವನ ಗುಡಿಸಲು ಗುಡ್ಡದ ತುದಿಯ ಮೇಲೆ, ನನ್ನದು ಕೆಳಗೆ ಕೊಳ್ಳದಲ್ಲಿ. ಆ ಭಯಂಕರವಾದ ಇರುಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಳೆಯುವದೆಂದರೆ, ಪ್ರಾಣಸಂಕಟವೇ ಬಂದಂತಾ ಗುತ್ತಿತ್ತು; ಮೇಲಾಗಿ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಕೆಟ್ಟಹವೆಯಿಂದ ಮಲೇರಿ ಯದ ಜ್ವರವು ಬೇರೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿತು.

“ಅಂಥಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಕಾಡೊಳಗಿನ ಕ್ರೂರ ಮೃಗವೊಂದ: ಬಂದು, ನನ್ನ ಗುಡಿಸಲ ಮುಂದೆ ಗುಡುಗು ಹಾಕುತ್ತ ನಿಂತದ ನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡೆ. ಆಗ ನನ್ನ ಇತಿಶ್ರೀ ಆಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡೆನು. ಬಾಯಿಗೆ ಮಾತೇ ಬಾರದಾದವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅದು ತಾನಾಗಿ ಯಾವ ಕಡೆಗೂ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತಾದರೂ ನನಗೇನೂ ಅತ್ತಿತ್ತು ಸರಿದಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಧೈರ್ಯಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದರ ಗುಡುಗಿಗೆ ಎಚ್ಚತ್ತು ಆ ಸಾಧುವು, ಆ ಕಾಳರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನೆಡೆಗೆ ಬಂದು, ‘ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಇರು’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಮಾತನಾಡಿದನು.

“ಅವನನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೆ ನನ್ನ ದುಃಖವು ತುಂಬಬಂದಿತು. ಬೋರಾಡಿ ಅಳುತ್ತಿದೆನು. ನನ್ನ ಜನ್ಮವು ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತಲ್ಲ, ನನಗೆ

ಏನು ಮಾಡಿಯೂ ಎಷ್ಟೂ ಫಲವಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ! ಎಂದು ಗೋಳಿಟ್ಟನು. ಅದಕ್ಕೆ ಆತನು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಗದ್ದರಿಸಿ ಈಗಲೇ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ನಿಸ್ಸೂರ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯೆಂದು ಹುಟುಹಿದನು. ಆಗ ನನ್ನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಕೆಡಕೆನಿಸಿತೆಂಬದನ್ನು ಹೇಳಲಾಸಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಸರ್ವವಿಧದಿಂದಲೂ ಈತನು ಹಾಳು ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟನಲ್ಲಾ ! ಎಂದು ಮರಮರನೆ ಮರುಗಿದೆ. ಕಸಾಕೆ ಗುಣವಾದ ಮೇಲಾದರೂ ಹೊರಡುವೆನೆಂದರೆ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಬೇಗಾದ ಮೇಲೆ ಹೋಗುವೆನೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೂ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

“ ಹೊರಟೆ ! ಬಂದೆ ! ನಮ್ಮೂರ ಹಾಳುದೇಗಲಕ್ಕೆ ತಲೆ ಕೊಟ್ಟೆ. ಕೆಲವುದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಜಡ್ಡೂ ಗುಣವಾಮಿತು. ಆಗಿಯಾದರೂ ಏನು ಮಾಡುವದು ? ‘ತಿರುಕ ಬೈರಾಗಿಯಾಗಿರುವದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನನ್ನ ದೈವದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲವೇ ?’ ಎಂದು ದುಃಖಿಸಿದೆ. ಆಯಿತು. ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದೆ, ಬಿಕ್ಕೇ ಬೇಡಿದೆ. ಮುಂದೇನು ? ”

“ ಬಂದು ದಿನ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾಸಿದ್ಧ ಅಡವಿಯ ದೇಗುಲಕ್ಕೆ ಬಂತು-ಅದೇ ಆ ಸ್ವಾಮಿ !!! ಮಗನೇ ಈಗ ನಿನ್ನ ದೈವ ತೆರೆಯಿತು ಬಾ ! ನಿನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ನನಗೆ ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಿ ನಾಸಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ ! ” ಎಂದು ಗಂಭೀರವಾದ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕರೆದು, ಮಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಹಸ್ತವನ್ನಿಟ್ಟರು. ಅಹಾ !!! ಆದೇಂಥಾ ಎಲಕ್ಷಣವಾದ ಆನಂದವು !!! ಮೈಮೇಲೆ ಸ್ಮೃತಿಯೇ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇ ಬಾಹ್ಯಸ್ಮೃತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಐದಾರು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು !!

“ ಕೊನೆಯ ದಿನ ಎಚ್ಚರಾದ ಮೇಲೆ. ಜೀವಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣೆರೆದು ಈ ಲೋಕವನ್ನೇ ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ಬಲ್ಲಿನಿಸಹತ್ತಿತು. ನನಗೆ ಅದೇ ಆ ಆನಂದದಲ್ಲೇ ಮಗ್ನನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅನಿಸಹತ್ತಿತು. ಆದರೆ ಮನ

ದಲ್ಲಿದ್ದ ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಸಂದೇಹಗಳೆಲ್ಲಾ ಇದರಿಂದ ತಾನಾಗಿಯೇ ಬೈಲಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದವು ! ಅಂತಃಕರಣಕ್ಕೆ ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಒಂದು ಹೊಸ ಸಂಸ್ಕಾರವಾಗಿತ್ತು.

“ ಆಗ ನಾನು ಅವರಿಗೆ—ಅದೇ ಸ್ಥಿತಿಯು ನನಗೆ ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನವಾಗಿ ಉಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿರೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು—ಹಾಗೆಂದಿಗೂ ಆಗದವ್ವಾ ! ಆ ದಿವ್ಯಾನಂದದ ಸಿಂಹವನ್ನು ಕೆರಳಿಸಿ, ಎಚ್ಚಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಷ್ಟೇ ಅನ್ಯರಿದಾಗುವುದೇ ಏನಾ, ಅದು ತಿರುಗಿ ತನ್ನ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿವ ಮೇಲೆ ಸಾಧಕನು ತಾನೇ ತನ್ನ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಯತ್ನಪಟ್ಟು, ದುಡಿದು ದೊರಕಿಸಬೇಕಾಗುವದು. ಸಹಾಯಕನು ಮುಂದೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕನಾಗಬಹುದು—ಅಷ್ಟೇ—ಎಂದು ನುಡಿದರು.

“ ಅಂತೂ ಅಂದಿಗೆ ನಾನು ಧನ್ಯನು ! ಅಂದಿನ ಆ ದಿವ್ಯಾನಂದವು ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಈ ವರೆಗೂ ತಿರುಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲವಾದರೂ, ನನ್ನ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಮದ ಸಂಶಯದ ಚಿತೆಯು ಒಮ್ಮೆ ಕಡೆತನಕ ಆರಿ ಹೋಯಿತು ! ನನ್ನ ಅಂತಃಕರಣದಲ್ಲಿ ಆ ದಿವ್ಯಕ್ಷಣದ ಮುದ್ರೆಯು ಇಂದಿಗೂ ಅಳುಕದೆ ಇದೆ !

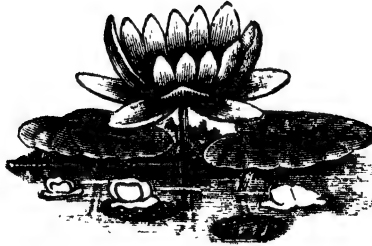
“ ಆತ್ಮದ ಒಳಗಿನ ಒಳಗಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಂಹದ ಗುರುಕೆಯು ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದೆವಾದರೂ, ಹೊರಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಬಿಕ್ಕುನಾಯಿಗಳು ಇನ್ನೂ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಲೇ ಇವೆ ! ಮನಸ್ಸಿನ ಎಷ್ಟೋ ವಿಕಾರಗಳು ಬರುತ್ತವೆ, ಹೋಗುತ್ತವೆ-ನಡೆದೇ ಇದೆ. ಆದರೂ ಗರ್ಭಗುಡಿಯೊಳಗಿನ ಜಾಗೃತಿಗೆ ಹಿಗ್ಗುಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಹೊರಗಿನ ಉಪಟಳಕ್ಕೆ ಉದಾಸೀನನಾಗಿದ್ದೇನೆ.

“ ನನ್ನ ಸಿಂಹವು ನನಗೇ ತಿರುಗಿ ಹೊರಬೀಳದಿರುವಾಗ ಅನ್ಯರ ಗುಹೆಯೊಳಗಿನ ಸಿಂಹವನ್ನೆಬ್ಬಿಸುವದಕ್ಕೆ ನನ್ನಿಂದಾಗಲಾರ

ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಊಟ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹಸಿವು

ದೆಂಬವನ್ನು ರಿತ್ತೇ ನಾನು, ಲೋಕಾಂತದಿಂದ ಬಹುದೂರದಲ್ಲಿ ಬಂದು ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದೇನೆ. ಸಾಧಕಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಬರಿ ಬಾಯಿ ಮಾತಿನಿಂದ ಹಸಿವು ಹಿಂಗಲಾರದೆಂಬದನ್ನೂ ನಾನು ತುಂಬಾ ಬಲ್ಲೆನು. ಅನರ ಆ ಹಸಿವನ್ನು ಹಿಂಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥನಲ್ಲದ ನಾನು, ಅಂಥವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಬಾರದೆಂದು ಇಂಥಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದೇನೆ. ಹೀಗೆಂದ ಬಳಿಕ ನನ್ನಿಂದ ನಿನಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉಪದೇಶವೇನೂ ಆಗಲಾರದು. ನಿನ್ನ ಕಾಲವನ್ನು ಕಾದುಕೊಂಡು ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಇರು-ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುವೆನು. ”

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿ, ಆ ಶುದ್ಧಾಂತಃಕರಣದ ಯತಿಯು ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಹೃದಯಪೂರ್ವಕವಾದ ಸತ್ಯಾಲಾಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಕ ಶಕ್ತಿಯಿರುವದೆಂಬ ಮಾತು ಈಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಮನಗಂಡು ಹೋಯಿತು.

೧೦. ಸಾಧನಪ್ರಯತ್ನ

ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ಈಗ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಆ ಕೊನೆಯ ಮಧುರದುಃಖದ ಆರ್ಥವಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಆ ಪರಿಸಿಡಿಮಿಡಿಗೊಂಡಿದ್ದ ರಕಾರಣವೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.*
 “ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಸಹಾಯಕನು, ಸತ್ಯದ ಸ್ವಧಾಮದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ತೆರೆದು ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಮರ್ಥನಲ್ಲದೆ, ಅದು ಮುಂದೆ ಮತ್ತೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಾಗ ಆತನು ಬರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕನು ಮಾತ್ರ ಆಗಬಲ್ಲನು. ” ಎಂಬ ಮಾತು ತಿರುಗಿ, ಈತನನ್ನು ಪರಮ ಹಂಸರ ಹಾಗೂ ವಿವೇಕಾನಂದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತು. ‘ ಸ್ವಾಮಿ ಶಿಷ್ಯ ಸಂವಾದ ’ ವೆಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಮುಂದೆ ತಮಗೆ ಹೇಗೆ ದಿವ್ಯಾನುಭವಗಳಾಗ ಹತ್ತಿದವೆಂಬದನ್ನು ತಾವೇ ಹೀಗೆ ವರ್ಣಿಸಿರುವರು.—

“ ನಾನು ಅಮೇರಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ದಿವಸ ತಪ್ಪದೆ ಒಮ್ಮೆಯೋ ಎರಡು ಸಾರೆಯೋ ಒಮ್ಮೆಮ್ಮಮ್ಮೆ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಲವೋ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

* ಮಹಾಕವಿಯಾದ ಡಾಂಟೀನ ಮಹಾಕಾವ್ಯವಾದ “ ದಿವ್ಯದೃಶ್ಯ ಅಥವಾ ದಿವ್ಯಾಯನ್ ಕಾಮಿಡಿ ” ಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಗರುವಾದ ವರ್ಜಿಲ್‌ನು ಅವನನ್ನು ಸಪ್ತ ಭೂಮಿಕೆಗಳಿಗಿಳಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳುವದೇನೆಂದರೆ—

“ I, with skill and art, thus far have drawn thee.
 Now thy pleasure take for guide. Expect no more sanction of warning voice or sign from me ”

“ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಬಹುಕುಶಲತೆಯಿಂದ ತಂದು ಬಿಟ್ಟಿರುವೆನು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ಆನಂದವೇ ನಿನಗೆ ಗುರುವು. ನನ್ನಿಂದ ಯಾವ ತರಹದ ಸರವನ್ನೂ ಇನ್ನು ವೇಳೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬೇಡ. ”

ದಿನಾಲು ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು ! ಆದರೆ ಹೇಳದೆ ಬಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ! ಕೊನೆಗೆ ಇನ್ನು ಹೊಸ ವಿಷಯವೆಂಬದು ಸಿಕ್ಕುವದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆನ್ನು ವಂತಾಯಿತು. ಆದರೂ ನಿಮಂತ್ರಣಗಳಿಗೇನೂ ತಡೆಯಿಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ! ಏನು ಮಾಡಬೇಕು !! ಆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಹೋದೆನೆನ್ನುವಂತಾಯಿತು. ಆದರೂ ಹೇಳಿಯೇ ತೀರಬೇಕಲ್ಲಾ !! ಇನ್ನೇನುದಾರಿಯೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ-ಆಲೋಚಿಸಿ ಸಾಕಾಯಿತು. ಆ ಯೋಚನೆಯು ನಡೆದಿದ್ದಾಗಲೇ ಹಾಗೇ ಸದ್ದಿಹತ್ತಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಕೂಡಲೇ ಸ್ವಪ್ನ ! ಯಾರೋ ನಿಂತು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು !! ಅಹಾ ! ಅದಂಥಾ ಹೊಸ ವಿಷಯವು !!! ನಾನು ನನ್ನ ಜನ್ಮದಲ್ಲೇ ಆ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿರಲಿಲ್ಲ - ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ - ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ-ಉಂಡಿರಲಿಲ್ಲ !! ಅಷ್ಟು ಹೊಸ ವಿಷಯವು ! ಹೇಗೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದನೋ ಹಾಗೆಯೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ !! ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ, ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ದಿವಸಗಳಿಗೆ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲ ! ”

ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯು ನಮಗೆ ಸಾಧಕವೂ ಆಗಿದೆ, ಬಾಧಕವೂ ಆಗಿದೆ. ಅದು ಬಾಧಕವಾಗುತ್ತಿತೆಂದರೆ ಅದರ ನಿರೋಧವು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿರೋಧದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಧ. ನಾವಾಗಿ ಮಾಡುವದೊಂದು-ತಾನಾಗಿ ಆಗುವದು ಮತ್ತೊಂದು. ನಾವಾಗಿ ಮಾಡುವದು ಸಾಧನಮೂಲಕ, ತಾನಾಗಿ ಆಗುವದು ಪರಿತಾಪಮೂಲಕ. ವಿವೇಕಾನಂದರಿಗೆ ಇನ್ನು ಬುದ್ಧಿಯೆಂಬದು ನಡೆಯುವದೇ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಈ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಅರವಿಂದರು, ಈ ಬುದ್ಧಿಯೆಂಬದನ್ನು ಬೇಕೆಂತಲೇ ಬರಿದಾಗಿಸಿ. ಅದರಿಂದಾದ ಅನುಭವವನ್ನು ತಮ್ಮ “ ಅರವಿಂದ ಮಂದಿರೇ ” ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ವಿವರಿಸಿರುವರು:—

“ ಪ್ರಾಣಬುದ್ಧಿಗಳಲ್ಲಿ ತೆರೆಗಳೇಳುವದು ನಿಂತರೆ, ಒಳಗೆ ಬಂದು ಅಖಂಡ - ಪ್ರಶಾಂತಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗುವದು. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವದೊಂದು ಕಲೆಯಿದೆ. ಆ ಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ನನಗೆ 'ಲೇಲೇ' ಅವರು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು. ನಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದೆ. ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಒಳಗೆ ಪ್ರಾಣಬುದ್ಧಿಮನಗಳೆಲ್ಲ ನಿಸ್ತರಂಗಿತವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಕ್ಷೇತ್ರವೆಂಬದೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಾ ಬರಿದಾಯಿತು. ಆಗ ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಕೊಡಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗವೂ ಬಂತು. ಆದರೆ ಒಳಗೆ ಏನಿದೆ ? ತುಂಬಾ ಬರಿದು; ಇದಕ್ಕೇನು ಹೇಳುವೆಂದು ಲೇಲೇ ಯವರನ್ನು ಕೇಳಿದೆನು. ಅದಕ್ಕವರು-ಏನೂ ಅಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆಗ ನನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಳಗಿನಿಂದ ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೇಳುವದು. ಎಂದರು. ಆಯಿತು-ಹಾಗೇ ಆಯಿತು. ಅಂದಿನ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವು ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಎಂದಿನ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಂತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ವಿಷಯ ಹೊಸದು, ವಿಚಾರ ಹೊಸದು, ರೀತಿ ಹೊಸದು, ಮಾತು ಹೊಸದು; ಬಟ್ಟಾರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನನ್ನದೆನ್ನುವಂಥಾದ್ದೇ ನೇನೂ ಇದ್ದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇ ಹಾದಿಗುಂಟ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತ ಬಂದೆನೆಂದು, ನನಗೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚೀಟಿಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯು, ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕವೆಂದೂ, ದಿನದ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಸಹಜವೆಂದೂ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಫಾಂಷೀ ಜೇರಿಗೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ, ಇದೇ ನನಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಈಗ ತರ್ಕಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಏನೂ ಆಗುವದಿಲ್ಲ-ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಮೇಲಿನಿಂದಲೇ ಬರುತ್ತದೆ. ”

ಯಾವ ವಿಧದಿಂದಾದರೂ ಅಷ್ಟೇ, ಮೇಲಿನ ಮಾತುಗಳೊಳಗೆ ಏವೇಕಾನಂದರ ಅನುಭವದಲ್ಲಿಯೂ, ಅರವಿಂದರ ಅನುಭವದಲ್ಲಿಯೂ ಏಕವಾಕ್ಯತೆಯಿದೆ. ಕ್ರಿಸ್ತನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ—“ ನಿಮ್ಮನ್ನು

ನ್ಯಾಯಸಭೆಗಳೆದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ನೀವೇನು ಹೇಳಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಮೊದಲೇ ಅಲೋಚಿಸಬೇಡಿರಿ. ಏನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಪವಿತ್ರಾತ್ಮನು ಆಗ ತಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಡುವನು. ” ಎಂದು ಬೋಧಿಸುವುದರ ಅರ್ಥವಾದರೂ ಇದೇ ಆಗಿದೆ. “ನಿರ್ವಿಚಾರ ವೈಶಾರದ್ಯೇ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಪ್ರಸಾದಃ ” ಎಂಬ ಪತಂಜಲಿ ಮುನಿಗಳ ವಾಕ್ಯವೂ ಈ ಅರ್ಥವನ್ನು ಬಳಗೊಳ್ಳದೆ ಇಲ್ಲ. ರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಈ ಕೆಳಗಿನ ವಚನಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾದರೂ ಹೀಗೇ ಇದೆಯೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ:—

“ ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಗಲು ದೇವರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಜರುಗಾಳಿಯಿಂದ ಹೃದಯಸಮುದ್ರವು ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲವಾದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವು ಕಾಣದೆ ಆತನನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

“ ಗಾಂಜಾ-ಗಾಂಜಾ ” ಎಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಗಿಕೊಂಡ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಗಾಂಜಾದ ಆಮಲು ಏರುವುದೇನು ? ಅದನ್ನು ತಂದು ಅರೆದು ಕುಡಿದ ಹೊರತು ಮದವುಂಟಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಈ ಪರಿಯಾಗಿ ‘ಓ ದೇವರೇ, ಓ ದೇವರೇ’ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳುವವರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು ? ತಪ್ಪದೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಿಯಾದರೆ ದೇವರು ನಿನಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುವನು. ”

ಗೀತೆಯು ಕೂಡ ಇದನ್ನೇ ಸಮರ್ಥಿಸಿ, ಇಡೀ ಆರನೇ ಅಧ್ಯಾಯವನ್ನು ಈ ‘ ಅಭ್ಯಾಸಯೋಗ ’ ಕ್ರಿಯೆಯೇ ಕಾದಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ.

ಕಣ್ಣು ಸಮ್ಮ ದೇಹದ ಬೆಳಕಾಗಿರುವಂತೆ, ಮನವು ಅಂತಃಕರಣದ ಹೆಜ್ಜಾಗಿಲಾಗಿದೆ. ನಾವು ಹೊರಗಿನ ವಿದ್ಯಮಾನವನ್ನು ಅರಿಯಲೆಳೆಸಿದಾಗ ಸಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರಬೇಕಾದಂತೆ,

ಒಳಗಿನ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮನವು ನಿಸ್ತರಂಗಿತವಾಗಿರಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹೊಯ್ದಾಡುವ ಕೊಳದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಜಿಂಜಗಳು ಸುರಿಯಾಗಿ ಮೂಡಲಾರವು. ಆದರೆ ಭಕ್ತ ಸಾಧಕರಿಗೆ ಇದರ ಮರ್ಮದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಗೆ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವರ ಹೃದಯವು ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ಕೊಡುವದಿಲ್ಲ. ಸಂದೇಹ ಮಾರ್ಗಗಳ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಅಂಥಾದ್ದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಬುದ್ಧಿ, ಈ ಹೃದಯ ಇವು ತಮ್ಮ ದುರ್ದಮನೀಯ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಸಾಧಕರನ್ನು ಎಳೆದಾಡಿ, ತರಗುಬರಗು ಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಹೃದಯಬುದ್ಧಿಗಳ ಜಾಗೃತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಬಲ ಈ ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನರಿತವರ ಹಣೆ ಬರಹವೂ ಹೀಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅವರ ಸಾಧನವು ಆಶ್ಚರ್ಯಗಳ ಬಿನ್ನು ಹತ್ತಿ, ಅವರನ್ನು ಮೋಡಿಯಾಟದವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಇದೇನೇ ಇರಲಿ. ಅನುಭವಿಕ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಬಾಹ್ಯಮಾನಸವು- ಸುಪರ್ ಫಿಶಲ್ ಮಾಯಾಂಡ್ - ನಿಸ್ತರಂಗಿತವಾಗಿ, ಅಂತರ್ಮಾನಸವು-ಸಾಯ್ವಿಕಲ್ ಮಾಯಾಂಡ್-ಜಾಗೃತವಾಗಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವು ಮಾತ್ರ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇದೆ. ಅದು ಸಾಧನದಿಂದಲೂ ಆಗಬಲ್ಲದು. ತಾನಾಗಿಯೂ ಆಗಬಹುದು. ಸಾಧನವೆಂಬದು ಯಾವಾಗಲೂ ತೋಟಗಾರಿಕೆಯಂತಿದೆ. ತಾನಾಗಿ ಆಡನಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವ ಸಸಿಗಳ ಜೀವಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ, ಇಲ್ಲಿ ತನುಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದು; ಆದರೆ ನಾನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವದನ್ನು ಮಾಡಿ ತೀರಿಸುವದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವಗತದೋಷಗಳೇನಾದರೂ ಎಷ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಆಗ ನಿಶ್ಚಪ್ರಕೃತಿಯು ನಮ್ಮ ಆ ಸ್ವಭಾವದೋಷಕ್ಕೆ ಇದಿರಾಗಿ, ದುರ್ಘಟಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ, ಅದನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲನಗೊಳಿಸಿ, ಆಗಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆಗಿಸಿಯೇ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ತಾನಾಗಿಯೇ ಆಗುವದೆಂದರೆ ಇದೇ. ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಇವೆ

ಸಾಧನ ಪ್ರಯತ್ನ

ರಡೂ ಅತಿಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಾಣುವವಾದರೂ ಇವೆರಡೂ ಆ ವಿಶ್ವಪ್ರಕೃತಿ ಯವೇ ಶ್ರೇಣಿಗಳು. ಒಂದರಲ್ಲಿ ಆದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ನಮ್ಮ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿಯು ಪ್ರಬಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದರಲ್ಲಿ ದುರ್ಬಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ವಿಶ್ವಶಕ್ತಿಯು ಒಂದರಲ್ಲಿ ಬಲವಾಗಿ ಸ್ಪರ್ತಿಫಲನವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದರಲ್ಲಿ ಬೇಗನೆ ಪರಾ ವರ್ತನ ಹೊಂದುವದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಆಧಾರವಿರುವದಿಲ್ಲ—ಇಷ್ಟೇ

ಆಂತೂ ಈಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನು ಆರವಿಂದರ 'ವಿಚಾರ ನಿಸ್ತ-ರಂಗೀಕರಣ' ಪದ್ಧತಿಗೆ ಆಕರ್ಷಿತನಾದನು. ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಏಕಾಂತ ಸಾಧನವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿ ದನು. "ಸಮಂ ಕಾಯ ಶಿರೋಗ್ರೀವ" ನಾಗಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ಕೂತು ಕೊಂಡು ಭಗವದರ್ಥದ್ವೈತಕವಾದ ಒಂಕಾರವನ್ನು ದಿನಾಲು ಇಂತಿಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಂದು, ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ಜಪಿಸುತ್ತಲೂ, ಒಳಗೆ ಭಗವದರ್ಥವನ್ನು ಭಾವಿಸುತ್ತಲೂ ಬೇರೆ ವಿಚಾರಗಳು ಸುಳಿ ದರೆ ಫೂತ್ಕರಿಸಿ ಚೆದರಿಸುತ್ತಲೂ ಧ್ಯಾನವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ನಡೆಸಿ ದನು. ದಿನಾಲು ಒಂದು ತಾಸು ಈ ರೀತಿಯಿಂದ ಧ್ಯಾನಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ವಿಸದ ಇನ್ನುಳಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ - ಕೋಣೆಯನ್ನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಕಿಡಕಿಯನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟು, ಇನ್ನಾವ ವಿಚಾರ ವನ್ನೂ ಮಾಡದೆ, ಭಾವಚಿತ್ರವೊಂದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಕೂಡಹತ್ತಿದನು. ಆಗಲೂ ಬೇರೆ ವಿಚಾರಗಳು ಸುಳಿದರೆ ಫೂತ್ಕರಿಸಿ ಚೆದರಿಸುವನು. ಆದರೆ ಇದು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿರ ಲಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸು ಅತ್ಯಂತ ವ್ಯಗ್ರವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಭಕ್ತಸಾಧಕರ ಒಂದು ತೊಂದರೆಯೇನೆಂದರೆ - ಅವರು, ಭೌತಿಕ ನಿಯಮಗಳ ವಿಪರೀತತೆಯಿಂದಂಟಾಗುವ ಸಹಜವಿಘ್ನಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ, ಆ ನಿಯಮವು ಅಬಾಧಿತವಾಗಿ ಸಾಗುವ

ದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುತ್ತಿದೆಮೆಂಬವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವಬದಲು-ಕೂಡಲೇ ವ್ಯಾಕುಲರಾಗಿ ದೇವನಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಡಲಾರಂಭಿಸುವರು. ಉದಾಹರಣೆ ಗಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವೆ. ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಅನ್ನದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಕಸಕಡ್ಡಿ ಬಂತೆಂದು ತಿಳಿಯುವಾ. ಆಯಿತು. ಎದ್ದು ನೇನೋ, ಉಗುಳಿ ಒಂದು ಮತ್ತೆ ಉಂಡನೇನೋ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು - “ಅಯ್ಯೋ! ದೇವರೇ! ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಕಾಡುವಿ?” ಎಂದು ನ್ನುತ್ತ ವ್ಯಾಕುಲಪಟ್ಟರೆ ಯಾರು ಈಡಾಗಬೇಕು? ಇದು ಭಕ್ತಿನಿರ್ಧರತೆಯಲ್ಲ; ಅಂಧಂತಮಸ್ಸು - ಜಡತ್ವ.

ಈಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನು ಕೈಕೊಂಡ ಕಾರ್ಯವೋ ವಿಚಾರ ನಿಸ್ತರಂಗೀಕರಣ; ಆದರೆ ಮಾಡಹತ್ತಿದ್ದೋ ವ್ಯಾಕುಲಶೋಕ! ದೇವನ ಮೇಲೆ - ಒಮ್ಮೆ ಹರಿಹಾಯುವನು! ಒಮ್ಮೆ ತೂರಿಯೇಳುವನು! ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ “ತಂದೇ! ನನ್ನನ್ನು ಈ ಪರಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಡ, ತಾಳಲಾರೆ!” ಎಂದು ಬೋರಾಡಿ ಅಳುವನು. ಕೊನೆಗೆ ತಾನು ನಡಿ ಸಿರುವದೇನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲು, ಮತ್ತೆ ಜೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು, ಮುಂದಿನುಪಾಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸುವನು.

ಅಂತೂ ಹೀಗೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ತಾನಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೊಳೆಯಿತು. ಆದೇನೆಂದರೆ - “ನನ್ನ ವೃಥಿತಜೀವನದ ಮೂಲಕವೂ, ಅಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯದ ಮೂಲಕವೂ ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಯೆಲ್ಲ ಕುಂದಿಹೋಗಿರುವದರಿಂದ, ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭುತ್ವ ವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ; ಈಗ ಅದರ ಮೇಲೆ ವೃಥಾ ಆತ್ಮಾಚಾರವನ್ನು ನಡೆಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಏನಾದರೂ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು, ಸಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಇಡೀ ದಿನವೆಲ್ಲ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಂದೇ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ - ಒಂದು ತಾಸು ಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕಿಟ್ಟು, ಉಳಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪೋಷಕವಾಗುವ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಒದುತ್ತಲಿರ

ಬೇಕು. ಮತ್ತು ನೆಟ್ಟಗೆ ಕೂತುಕೊಳ್ಳುವವಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಬೆನ್ನ ಹುರಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ಸಾಲದಾದ್ದರಿಂದ ಆರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಒರಗಿಕೊಂಡು ಧ್ಯಾನಮಾಡಬೇಕು.”

‘ನಾಯಮಾತ್ಮಾ ಬಲಹೀನೇನ ಲಭ್ಯಃ’ ಎಂಬ ಉಪನಿಷದ್ವಚನದ ಪ್ರತೀತಿಯು ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗಿಗ ಬಂತು. ಆದರೂ ನಿರಾಶೆಗೆ ಬದಲು, ಹಂಚಿಕೆ ಹೊಳೆದದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡನು.

ತಣ್ಣೀರಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ, ಆರಾಮ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೊರಗಿ, ಯಥಾಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಧ್ಯಾನವನ್ನಾರಂಭಿಸಿ, ಐದಾರು ಮಿನಿಟುಗಳಾಗುವದೇ ತಡ, ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನಿದ್ರೆಹತ್ತಿ ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ತಾಸು ನಿದ್ರೆ, ತಿರುಗಿ ಎಚ್ಚರಾದ ಮೇಲೆ ಏನೋ ಒಂದಿಷ್ಟು ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಾದಂತೆ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತೇ ಹೊರತು, ಬೆರೇ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರಗತಿಯ ಚಿಹ್ನೆಗಳೇನೂ ತೋರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಧ್ಯಾನದ ಫಲವು ಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಇಂಥ ನಿದ್ರೆ ಬಾರದಂತೆ ಚಾಗರೂಕತೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವದೆಂಬದು, ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಆಗ ಗೊತ್ತಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗೇ ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳ ವರೆಗೆ ಸಾಗಿತು. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾವ ಮಾರ್ಪಾಡೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಟ್ಟಾರೆ ಮಹಾ ವ್ಯಥಿತನಾದ ಈತನ ಮಿದುಳಿಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು.

೧೧. ಪ್ರಥಮಪರಿಚಯ.

ಧರ್ಮವೆಂಬ ಮಾತನ್ನೆತ್ತಿದರೆ ಈ ಮುಂದಿನ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದರ ಸಂಬಂಧವು ತಪ್ಪದೆ ಬರುತ್ತದೆ.— (೧) ದೇವರು, (೨) ಪಾಲೋಕ, (೩) ಆತ್ಮ, (೪) ಅಮರತ್ವ, (೫) ಕರ್ಮ, (೬) ಜನ್ಮಾಂತರ, (೭) ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನ. ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಒಂದು ಧರ್ಮವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರೂ—ಅದು ಎನ್ನಿಲ್ಲವೆಂದರೂ ಬುದ್ಧಿಯಾಚೆಗಿನ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನವೆಂಬುದೊಂದು ಉಂಟೆಂಬ ಮಾತನ್ನಾದರೂ ತಪ್ಪದೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಕಲಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಏಕವಾಕ್ಯತೆಯಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಧರ್ಮವು ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಸಾಧನಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟು—ಅದರಿಂದ ಮಾನವನು ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟುವನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆಂದ ಬಳಿಕ ಸಮಸ್ತಯೆಚ್ಚುವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಧರ್ಮಗಳ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕೂಡುವದಕ್ಕಿಂತ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವದೇ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಲು ಯತ್ನಿಸಿದರೆ, ಅನಂತರ ಎನಿದೆಯೋ ಅಂಥ ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೊರಬೀಳುವದಲ್ಲಾ! ‘ಒಬ್ಬರು ದೇವರಿದ್ದಾನೆಂದರೇಕೆ—ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಇಲ್ಲವೆಂದರೇಕೆ? ಒಬ್ಬರು ಜನ್ಮಾಂತರವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೇಕೆ—ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಆ ಮಾತನ್ನೇ ಎತ್ತಿಲ್ಲವೇಕೆ?’ ಮುಂತಾದ ಸಕಲಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸಮರ್ಪಕ ಉತ್ತರವು ನಮಗೆ ಅಂದು ತಾನಾಗಿಯೇ ಅಂಗೈಯ ಕನ್ನಡಿಯಾಗುವದಲ್ಲಾ. ಆದರೆ ಆ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನವೆಂಬುದೇ ಇದ್ದದ್ದು ದಿಟವೋ—ಸಖೆಯೋ ಇದೇ ಮೊದಲಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷಿಗೆ ಪೇಚಾಟ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೇ ಪರಮ ಉಪಾಯವು.

ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವು, ಧ್ಯಾನಸಾಧನದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದಿನದ ಇನ್ನುಳಿದ

ನೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಕಜೀವಿಗಳ ಸಾಧ್ಯಂತಜೀವನವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು
ವಿವರಿಸುವ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನಲ್ಲದೆ, ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಿದ್ಯೆಯ ಬಹುಶಾಖೆಗಳ
ಮೇಲೆ ಬರೆದ, ಬಗೆಬಗೆಯ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿ ಮನನ ಮಾಡುತ್ತಿ-
ದ್ದನು. ಆಗ ಆಸ್ತಿಕರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ನಾಸ್ತಿಕರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ
ಆದರದಿಂದಲೇ ಓದಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೆ ಅಜ್ಜಿಯವಾ ದಿ
ಗಳಾದ ಸೈನ್ಸರರ 'ಅಜ್ಜೀಯ ವಿನಾಯಾಂಸ' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು
ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಒಂದು ವಿಲಕ್ಷಣವಿಷಯವು ಸೂಚಿತವಾಯಿತು.
ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ - ಎಷ್ಟೇ ಪುಟ್ಟದಾದರೂ ತನ್ನ ಸ್ವತಃ
ಹೆದ್ದೆಂಬ ಆರಂಭದ ಅನುಭವವು ಇನೇ ಆಗಿದೆ. ಸೈನ್ಸರರಿಗೆ
ತಮ್ಮ ಯಾವ ಯುಕ್ತಿಯು, ತಿರುಗಿ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷದ ಮುದುವಿನಲ್ಲಿ
ನುಗಿಸಿತೋ ಅದೇ ಮಾತು ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಉತ್ತರಪಥವನ್ನು
ತೋರಿಸಿತು. ಸೈನ್ಸರರು ವಿಶ್ವದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೂಡಿದ ಕೋಟಿ
ಕ್ರಮವೇನೆಂದರೆ:—

“ವಿಶ್ವವು ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿತೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಮೂರು ಉತ್ತರಗಳು
ಹೊರಡಬಲ್ಲವು. ೧) ದೇವರು ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ೨) ಸೂಕ್ಷ್ಮ
ಸ್ವರೂಪದೊಳಗಿಂದ ರೂಪಿತವಾಯಿತು. ೩) ಅದು ಹುಟ್ಟಿ ಇಲ್ಲ;
ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಇತ್ತು. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ತರವೇ ಹೊರಡದು.
ಈಗ ಈ ಮೂರನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಾ. ದೇವರು ಅದನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ
ಬೇಕಾದರೆ, ಅದು ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂಬದು
ಸ್ಪಷ್ಟ. ಆಕಾಶವೆಂಬದು ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದೇ ?
ಇಲ್ಲ. ಆಕಾಶವೆಂದರೆ ವಿಶಾಲವಾದ ಪೊಳ್ಳು. ಪೊಳ್ಳು ಇರಲಿಲ್ಲ
ವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಪಿಂಡವಿತ್ತೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗುವದು. ಹಾಗಾದರೆ
ಇದ್ದಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಯಾರೋ ನಿರ್ಮಿಸಿ
ದರೆಂಬದು ಶುದ್ಧ ತಪ್ಪು. ಇನ್ನು ಎರಡನೇ ಮಾತು - ಸೂಕ್ಷ್ಮ

ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದದ್ದು - ತನ್ಮಾತ್ರಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದದ್ದು ವ್ಯಕ್ತರೂಪಕ್ಕೆ ಬಂತೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವೆಂಬದಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉಳಿದೇ ಉಳಿಯುವದು. ಮೂರನೇ ಉತ್ತರದಂತೆ ವಿಶ್ವವು ಎಂದೂ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಒಂದು ಬುದ್ಧಿಗೇ ಹಿಡಿಸದ ಮಾತು. ಇದ್ದದ್ದು, ಒಮ್ಮೆ ಹುಟ್ಟಿರಲೇ ಬೇಕೆಂದು ಬುದ್ಧಿಯು ಹೇಳುತ್ತದೆ."

ಈ ಕೋಟಿಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಒಂದು ಅತ್ಯಂತ ಅಪರಿಚಿತ ರಾಜ್ಯದ ಸಕ್ಕೆಯು ಕಲ್ಪನಾನೇತ್ರದ ಮುಂದೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದೇನೆಂದರೆ "ಆಕಾಶ!" "ವಿಶಾಲವಾದ ಪೊಳ್ಳು!!" "ವಿಶಾಲವೆಂದರೆ ಎಷ್ಟು ವಿಶಾಲ??? ದೂರ - ದೂರ - ದೂರ!! ಮಹಾ ದೂರ!! ಪಾರ - ಪಾರ - ಪಾರ!! ಅಪರಂಪಾರ!!! ಅಪಾರ ಆರಪಾರ!! ಮುಗಿದಿಲ್ಲ - ನಿಂತಿಲ್ಲ! ತುದಿಯಿಲ್ಲ - ಮೊದಲಿಲ್ಲ!! ಮಿಂಚಿನ ಕುದುರೆಯೇರಿ ಅಸಂಖ್ಯವರ್ಷ ಹಾರಿದರೂ ಅಂತವಿಲ್ಲ - ಅದಿಯಿಲ್ಲ! ಕೋಟಿ ವರುಷ ಹಾರಿದರೂ ಇಲ್ಲ! ಪರಾರ್ಥ - ಪರಾರ್ಥ ಪರ್ಯಂತರವಾದರೂ ಇಲ್ಲ! ಇಲ್ಲ - ಇಲ್ಲ - ಇಲ್ಲ!!! ಒ! ಅನಂತವೇ! ಒ! ಅನಂತವೇ!! ನಿನ್ನ ಅಂತವನ್ನು ರಿಯುವದೆಂದರೆ - ನಿನ್ನ ಅನಂತವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದೇ ಹೌದೇನು??? "ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ನಿರ್ಮಿಸಿಲ್ಲ" ಅಹುದು! ನೀನು ಸ್ವಯಂಭೂ!! ನಿನ್ನ ಆಚೆಗೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲದ ನಿನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟಿನ್ನೆಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕು??? ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ. ಅತ್ಯುತ್ಕೃಷ್ಟದೃಶಾಂಗುಲಂ!! ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರೂ ನೀನು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂದೇ ಇರುವಿಯಲ್ಲಾ!! ಅಗಾಧ - ಅಗಾಧ! ಅನಂತ - ಅನಂತ! ವಿಸ್ಮಯೋ ಮೇಮಹಾನ್ ರಾಜನ್ ಪಶ್ಯಾಮಿಚ ಪುನಃ ಪುನಃ! "ಬುದ್ಧಿಗೇ ಒಪ್ಪದ ಮಾತು! ಅಹುದು! ಬುದ್ಧಿಗೇ ಒಪ್ಪದ ಮಾತು! ಕಣ್ಣಿತ್ತಿ ನೋಡದ ಮಾತು! ಮುಗಲು ಮುಗಿದಿಲ್ಲ! ಕಾಲ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅನಂತಾ, ಅಚ್ಯುತಾ, ಶಾಶ್ವತಾ, ದೇವದೇವಾ,

ಮಹಾದೇವಾ!!! ಕಾಡು ಮನುಜನಿಗೆ ಲೇಖನವು ಅರಿಯದ ಮಾತಾಗುವಂತೆ ಇದೂ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಒಪ್ಪದ ಮಾತು ! ಎಂದೆಂದೂ ಪರಿಚಿತವಲ್ಲದ್ದು ಒಪ್ಪದ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಏನು ? ನಿನ್ನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಪರಿಚಯದಿಂದ ಪಾವನನಾದರೆ ಆಗ ಮಾತ್ರ ಬುದ್ಧಿಗೊಪ್ಪುತ್ತದಲ್ಲವೇ !”

ಈಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ “ ಆಕಾಶಕ್ಕೂ, ದೇವರಿಗೂ ಒಳಿ ಸ್ಪತಿಯಿದೆ !!! ” ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಯಿತು. ಈಗ ಆಕಾಶದ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣಿತ್ತಿ ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಈತನ ಬಾಯಲ್ಲಿ “ ಅನಂತ ಪ್ರಬ್ರಹ್ಮಣೀಸಮಃ ! ” ಎಂಬ ಉದ್ಗಾರವು ತರಂಗಿತವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆಕಾಶಾಂತರ್ಗತನಾದ ಸಮಸ್ತ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಆ ಅನಂತನದೇ ಆಂಗವಿಶೇಷವೆಂದೆನಿಸಪತ್ತಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಕಾಳಿದಾಸನ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಶ್ಲೋಕವಾದ-“ ವಾಗರ್ಥಾವಿವ ಸಂಪ್ರಕೌ ” ಎಂಬುದರ ಕೊನೆಯ “ ಸಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರೌ ” ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ತನ್ನ • ಭುವ ನೇಶ್ವರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರೌ ” ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಪಠಿಸ ಪತ್ತಿದನು.—

ವಾಗರ್ಥಾವಿವ ಸಂಪ್ರಕೌ

ವಾಗರ್ಥಪ್ರತಿಪತ್ತಯೇ ||

ಜಗತಃ ಪಿತರೌ ಪಂದೇ

ಭುವನೇಶ್ವರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರೌ ||

“ ವಾಕ್ಯವೂ ಅರ್ಥವೂ ಅಭಿನ್ನ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಕೂಡಿರುವಂತೆ ಬಿತ್ತಿರುವ ಜಗತ್ಪ್ರತ್ಯಗಕಾದ ದ್ಯಾವಾಪೃಥಿವಿಯರನ್ನು ವಾಗರ್ಥ ಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ವಂದಿಸುವೆನು. ”

ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಈತನಿಗೆ ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಉಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆಕಾಶವೇ ಬ್ರಹ್ಮವೆಂಬರ್ಥದ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಮಂತ್ರಗಳು ಸಿಕ್ಕುವು—

“ ಬ್ರಹ್ಮಧ್ಯಾನಪರಾಯಣನಿಗೆ ಮೊದಲಿಗೆ ತನ್ನ ಹೊರಗಿನ ಆಕಾಶವೇ ಬ್ರಹ್ಮವೆಂದೆನಿಸುವದು. ಬಳಿಕ ತನ್ನ ಒಳಗಿನ ಘಟಾ

ಕಾಶವೇ ಬ್ರಹ್ಮವೆಂದೆನಿಸುವದು. ಕೊನೆಗೆ ಒಳಗಿನ- ಒಳಗಿನ ಹೃದಯ ಗುಹಾಂತರ್ಗತವಾದ ಹೃದಯಾಕಾಶ ಅಥವಾ ಚಿದಾಕಾಶವೇ ಬ್ರಹ್ಮವೆಂದು ಅನುಭವವಾಗುವದು.”

ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಮೇಲೆ ಉತ್ತರಮಾಮಾಂಸೆಯಲ್ಲಿ “ಆಕಾಶಸ್ತಲ್ಲಿಂಗಾತ್” - ಆಕಾಶವು ಆತನ ಕುರುಹಾಗಿದೆ. - ಎಂಬ ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರವು ದೃಷ್ಟಿಗೋಚರವಾದ ಮೇಲಂತೂ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಸ್ವಾನುಭವದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಶ್ವಾಸ ಹುಟ್ಟಿತು. ಈಗ ಈತನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕು ವರುಷ. ಇದಿರಲಿ.

ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ನೋಡುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲ ಸಾಂತವಾಗಿರುವದರಿಂದ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗೆ ಹುಟ್ಟು ಸಾವುಗಳೂ, ಕಟ್ಟು ನಿಟ್ಟುಗಳೂ ಉಂಟು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳಲ್ಲೇ ಬಳಕೆ ಹೊಂದಿದ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯು ಸಾಂತವಾಗಿಯೇ ಇರುವದು. ಅಂತೇ ನಾವು ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳಿಗೂ ಕರ್ತೃಕಾರಣ ಸಂಬಂಧವೂ, ಪರಿಮಾಣ ಪ್ರಮೇಯಗಳ ನಿಬಂಧನವೂ ಇದ್ದೇ ತೀರಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಅದಕ್ಕೊಬ್ಬ ಸೃಷ್ಟಾರನಿರಲೇ ಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸುವದು, ಬಹುತರ ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಕ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲವೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಸೃಷ್ಟಾರನನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದವರು ಇನ್ನಾರು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಂದೇ ತೀರಬೇಕು. ಹಾಗೇ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಜಾಲವು ಎಷ್ಟು ಬಿಡಿದರೂ ಕೊನೆಗೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಉತ್ತರವನ್ನೇ ಕಾಣುವು. ಇಲ್ಲೇ ಸಂದೇಹವಾದವೂ, ಅಜ್ಞೆಯವಾದವೂ ಅವತರಿಸುವವು. ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ನಾವೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ:- ಸಾಂತವಸ್ತುಗಳಿಗಿರಬೇಕಾದ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ ಅತ್ಯಂತಫಿನ್ನವಾದ ಬೇರೆ ಲಕ್ಷಣವುಳ್ಳ ವಸ್ತುವಿಶೇಷಗಳೇನಾದರೂ ಇವೆಯೇ ಹೇಗೆ? ಎಂದು ಹುಡುಕಿ ನೋಡಿದರೆ, ಆಕಾಶವೂ, ಕಾಲವೂ ಇಂಥ ಅತಿ

ವಿಲಕ್ಷಣ ವಸ್ತುಗಳೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವದು. ಆ ಮೇಲೆ ಸಮ್ತ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಅದುವರೆಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲದ ಅನಾದಿತ್ಯ, ಅನಂತತ್ಯ, ಅಪು ಮೇಯತ್ಯ ಮುಂತಾದ ಶಬ್ದಗಳ ಸೃಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥದರ್ಶನವಾಗುವದು ಆಗ ಬುದ್ಧಿಯ ನಾಸ್ತಿ-ನಾಸ್ತಿಯೆನ್ನುವ ಉಗ್ರತೆ ಹೋಗಿ, ಅಸ್ತಿಅಸ್ತಿಯೆನ್ನುವ ಹೊಸ ಬೆಳಕು ಪ್ರದೀಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬುದ್ಧಿಯ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದವರು, ಅಜಾತ-ಅನಂತ-ಶಾಶ್ವತಗಳಾದ ಮಹಾ ಆಕಾಶ ಮತ್ತು ಮಹಾಕಾಲ ಇವೆರಡರ ವಿಲಕ್ಷಣ-ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಧ್ಯಾನಿಸುವದು ಆಗತ್ಯ. ಅಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅನುಭವಿಕ ಅಸ್ತಿಕತೆಯ ದಾರಿ ತೋರದಿರದು.

ಸಮ್ತ ನಾಯಕನಿಗೀಗ ಎಷ್ಟು ಉದ್ವಿಗ್ನತೆಯುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಬೈಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಆಕಾಶದ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದೆಲ್ಲವೂ ಬಯಲಾಗಿ ಹೋಗುವದು. ಆಕಾಶವೀಗ ಆತನ ಆತ್ಮದ ತನುಮನೆಯಾದಂತಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾಲದಿಂದ ಮುಂದೆ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಆತಿಯಾಗಿ ಅಭಿರುಚಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಬೆಳಕುಬೆಂಕಿ, ನೀರುಸೆಲ ಇವುಗಳನ್ನು ಮುಕ್ತ ಚಿತ್ತದಿಂದ ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಆತನು— “ಅಹಾ! ನೀವು ನಿಜವಾಗಿ ಏನೋ ಇದ್ದೀರಿ!!” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವನು. ಒಟ್ಟಿಗೆ ವಿಶ್ವದ ಕೆಲವೊಂದು ಮಹತ್ತರವಾದ ವಿಶೇಷಗಳು ಈತನಿಗೆ ‘ಏನಿದ್ದಿದ್ದೀತು’ ಎಂಬದರ ದರಿಯೊಳಗಿಂದ ‘ಏನೋ ಇದೆ’ ಎಂಬ ನಸುಬೆಳಕಿಗೆ ತಂದವು. “ಯದ್ರದ್ವಿಭೂತಿಮತ್ಸತ್ತ್ವಂ..... ಮಮತೇಜೋಂಶಸಂಭವಂ.”

ಆದರೆ ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ಎಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ? ಇಷ್ಟು ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ವರೆಗಿನ ‘ಇದೆ’ ಎಂಬ ಭಾವವು ಎಷ್ಟಾದರೂ ಪರ್ಯಾಯಮಾತ್ರ ದಾಗಿದ್ದರೆ, ಈಗಿನದು ಸ್ವಪ್ರತ್ಯಯದ್ದೆಂಬದು ಮಾತ್ರ ನಿರ್ವಿವಾದ

ವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಅದರ ದೂರದ ನಾತ ಹತ್ತಿದ್ದುದೇನೋ ಸತ್ಯವೇ. ಅದರೂ ಸಮಾಪಕ್ಕೆ ಹೋಗುವವರೆಗೆ ಸಾಗುವದು ತಪ್ಪಿಲ್ಲವಲ್ಲ ! ಸಾಧಕರೆಂಬವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯದ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ನಿಶ್ಚಿತವೆಂದೆನಿಸಿದಷ್ಟೂ ಸಮಾಪಿಸುವ ಆಶೆ ಹಿಂದಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಾಧಕರ ವಸತಿಸ್ಥಾನಗಳು ಎರಡು ಇವೆಯೆನ್ನಬಹುದು. ಒಂದು ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಯೋಗಾನುಭವ. ಸಾಧಕ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಹುಜನರು, ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕಸತ್ಯವು ಪ್ರಮಾಣಿತ ವಾದೊಡನೆಯೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಂತೃಪ್ತರಾಗುವರು. ಇವರು ಮುಂದಿನ ತಮ್ಮ ಶೇಷಜೀವನವನ್ನು ಪರಮಾರ್ಥಬುದ್ಧಿಯ ಪಡಿಯಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಪಡಿಯೂಡಿಸುತ್ತ ಸಾಗುವರು. ಆದರೆ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಸಾಧಕರಿಗೆ ಅಲ್ಪಸಂತುಷ್ಟಿಯಿರದ್ದರಿಂದ, ಅವರು ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತೆಗೇ ನಿಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿದು, “ ಕೇವಲ ” ವನ್ನು ಕಂಡುಂಡು ತಣಿಯ ಲೆಳಸುವರು. ಆದರೆ ಇದು ಈಗಿರುವ ಯಾವ ಬಳಹೊರ ಇಂದ್ರಿಯ ಗಳಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸುಪ್ತನಾನಸಶಕ್ತಿಗಳ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯ ಬೇಕಾಗುವದು. ಇದಕ್ಕೇ ಯೋಗಾನುಭವವೆಂಬಹೆಸರು. ಅರವಿಂದರು ಇವೆರಡರ ಸಂಯೋಗವೇ ನವಯುಗಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಸಿದ್ಧಿಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬರೀ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತೆ- ಸ್ವಿರಿಚ್ಚುಯಾಲಿಟಿಯಿಂದಾಗಿ, ಬರೀ ಅಂತರ್ಮಾಸದ ಅನುಭವ- ಸಾಯ್ಕಿಕಲ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪೀರಿಯನ್ಸ್‌ದಿಂದಾಗಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯುಂಟಾಗದ್ದರಿಂದ ಅವರು, ಸಾಯ್ಕ್ಯೋಸ್ವಿರಿಚ್ಚುಅಲಿಝೇಶನ್, ಅಥವಾ ಯೋಗಾನುಭವಯುಕ್ತ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತೆಯೆಂಬುದರ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಬುದ್ಧಿಯುಂಟಾದ ಬಳಿಕ, ಜಗತ್ತಿನ ದ್ವಂದ್ವಗಳನ್ನು ಅಸಿಮಿಸಿಗೊಳ್ಳದೆ ಧಾರಣ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯು ಬಹಳ

ಪ್ರಥಮಾಪರಿಚಯ

ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಬಿಳಿಯುವದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮೇರೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಆ ಮೇರೆಗೆ ಧಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚುವಷ್ಟು ದ್ವಂದ್ವಗಳ ಹಾವಳಿ ಯುಂಟಾದರೆ, ಆಗ ಆ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತೆ ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಲಾರದು. ಇನ್ನು ಅಂತರ್ಮಾನಸವ್ಯಾಯಾಮ ಅಥವಾ ಸಾಯಿಕ್ಸ್ ಕಲ್ಪರ್ ಎಂಬದು ಬಿಳಿದ ಹಾಗೆ ಅದರ ಅದ್ಭುತಶಕ್ತಿಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗುವದಾದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಅಸಾಯಗಳಿಗೂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತೆಯೂ, ಯೋಗಾನುಭವವೂ ಎಲ್ಲ ಸಮ್ಮಿಲಿತವಾಗಿ ಸಾಗುವವೋ ಆ ಒಂದುನಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಗುರಿಯಿರಬೇಕೆಂದು ಆರವಿಂದರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ.

ಈಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಕವಿಪ್ರವರರಾದ 'ಎ. ಈ.' ಅವರ 'ದರ್ಶನದೀಪಿಕೆ' ಅಥವಾ 'ಕ್ಯಾಂಡಲ್ ಆಫ್ ವಿಸ್ಡಮ್' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕ ವನ್ನೋದುವದರಿಂದ ಅಂತರ್ಮಾನಸಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ಬುದ್ಧಿ ಗ್ರಾಹ್ಯವಾಯಿತು. ಪರಮಾರ್ಥಪೂರ್ಣರಾದ ಮಾರಿಸ್ ಮೆಟರ್ ಲಿಂಕರ ವಿಚಾರಗಳು ಈತನ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕಶ್ರದ್ಧೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಳೆಯ ನ್ನಿತ್ತವು. ಅಂದರೇನು? ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣ ಆಸಂಧಿಗ್ಧವಾಗಿದ್ದಿತೆಂಬ ಅರ್ಥವಲ್ಲ; ಆದರೆ ಈ ವರೆಗೆ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಸತ್ಯವೆಂದೆನಿಸುವದಕ್ಕೇ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸತ್ಯವಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಗ್ರಹಿಸುವದೆಂದೂ ಕಲೆಯು ಮಾತ್ರ ಈಗ ಆತನಿಗೆ ಹೊಳೆದದ್ದು ನಿಜ. ಅಹುದೋ ಬಹುದೋ ಎಂಬ ಕಗ್ಗತ್ತಲೆ ಯಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಈಗ, 'ಬಹುದು' ಎಂತಾದರೂ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ನಮುಬೇಕಿಗೆ ಒಂದು ಮುಟ್ಟಿರುವನೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. 'ಅನಂತ ಸರಬ್ರಹ್ಮಣೀನಮಃ' - 'ಧುವನೇಶ್ವರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರೌ' ಎಂಬ ಸ್ವಮಂತ್ರಗಳ ಅವಿರತ ಆವರ್ತನೆಯೇನೋ ನಡೆದೇ ಇದೆಯಾದರೂ ಒಳಗೊಳಗೆ ಹೊಸ ಆತ್ಮಪ್ರಿಯು ಹೊತ್ತುತ್ತಲೇ ಇದೆ. "ಓ ಅಗಾ

ಧವೇ, ಓ ಅನಂತವೇ, ಏನು ಎಂಬುದು ಅರಿದಾದರೂ, 'ಏನೋ' ಎಂಬುದಾರೆ ತುಂಬಾ ದಿಟವು! ಏನೇ ಇರಲೊಲ್ಲೆಯೇಕೆ, ಅದರ ಇದ್ದೀ!! ಇದು ಮಾತ್ರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿದ ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸು. ಬೆಳಕಿಗೆ ಹಸಿದು ಬಾಯಿ ಬಿಡುನೆ, ತಮ 'ಹೋಮಾ ಜ್ಯೋತಿರ್ಗಮಯು!'

೧೨. ಜೀವನಸಾಮರಸ್ಯ.

ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯಿಂದಂಟಾಗುವ ಚಿತ್ತ ವೀಕ್ಷೇಪವು ಬೇರೂರಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತದ್ದು, ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ತಿಳಿದ ಮಾತಾಗಿದೆಯಷ್ಟೇ. ಸ್ವತಃ ಆತನಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಆತನಿಗೆ ಆಗದೆ ಹೋಗಿ ಹತ್ತಿತು. ಇದು ಬಯಲಾದ ಹೊರತು, ಅಂತರ್ಮಾನಸವು ಅರಳಲಾರದೆ ಬದುಕು ಗೊತ್ತಿದ್ದ ವಿಷಯವೇ. ಆದರೂ ಉಪಾಯವೇನು? ರಜಃ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಬದಲಾದ ಹೊರತು, ದುಃಖವೂ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯೂ ತಪ್ಪಲಾರವು. 'ರಜಸಸ್ತು ಫಲಂ ದುಃಖಂ'—ಹಡಬಡಿಸುವ ರಾಜಸವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಆವರಿಸಿ, ಧೀರ ಸಾತ್ವಿಕತೆಯು ಮೈದೊರಿದಲ್ಲದೆ ಜ್ಞಾನವು ಪ್ರದೀಪ್ತವಾಗಲಾರದು. 'ಸತ್ತ್ವಾತ್ ಸಂಜಾಯತೇ ಜ್ಞಾನಂ.'

ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭುತ್ವವಿಲ್ಲದ ವ್ಯಾಕುಲಸಾಧಕರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಖರ ಅನುತಾಪದಿಂದಲ್ಲದೆ, ಬೇರೆ ಇನ್ನಾವ ಮಾರಿಯೂ ಸ್ವಭಾವ ಪರಿವರ್ತನವಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಆಗಸ್ತ್ಯನನೆಂಬ ಪುರಾತನ ಭಕ್ತಸಾಧಕನ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರದಲ್ಲಿ, ಆತನು ತನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಪ್ರಗತಿಗೆ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವಾಗಿದ್ದ ಕಾಮುಕತೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಯೂ, ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಯೂ ಫಲವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಲು, ಪೂರ್ಣ ನಿರಾಶನಾಗಿ ಮಗುವಿನಂತೆ ಹೊರಳಾಡಿ ಅತ್ತ ಹಾಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ! ಅಂದೇ ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಆಂತರಿಕಶಕ್ತಿಯು ಆತನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತಂತೆ. ಅರವಿಂದರ ಕಾರಾಜೀವನ ವೃತ್ತಾಂತದಲ್ಲೂ ಈ ಮಾತಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಏಕಾಂತವಾಸವು ಅಸಹನೀಯವಾಗಿ, ಚಿತ್ತವನ್ನೇ ನಿಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗದಿರಲು ಕಾತರಿಸಿ, ಕಳವಳಿಸಿ ದೇವದೇವನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಂತ

ವಾಗಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟು 'ಗೋಳಾಡಿ' ಪ್ರಶಾಪಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಅಸೀ
ಮವಾದ ಶಾಂತಿಯು ಅವರಿಗಿಸಿತಂತೆ. ಅಂದಿನ ಅಶಾಂತಿಯು, ತಮ್ಮ
ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಆಳುಕಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.
ಅಂತೇ ಅವರು, ಅಶಕ್ಯವು ಶಕ್ಯದ ಆರಂಭವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಈಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ, ತನ್ನ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯನ್ನು ಕೆರಳಿಸುವ
ವಿಷಯಗಳು ಯಾವವೆಂಬುದರ ಬಗೆಗೆ ಹಾಕಿದನು — “ದೇವನು
ಕರುಣಾಕರನಾಗಿರಬಹುದಾದರೆ, ನನ್ನ ಮೊರೆಯು ಕೇಳಿಸಬಾರ
ದೇಕೆ?” ಎಂದು ತನ್ನ ಜೀವನವು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಉಚ್ಚ್ಛ್ರಂಖಲವಾಗುತ್ತಿ
ರುವದನ್ನು ಅವನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದವಲ್ಲದೆ, ಲೋಕದೊಳಗೆ ಸದಾ ನದೆ
ಯುತ್ತಿರುವ ಘನಘೋರವಾದ ಜೀವನ ಕಲಹದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಚಿತ್ತವು
ಉದ್ವ್ಯಂತವಾಗಿ ನೆಲೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅತಲದಲ್ಲಿ ಮುಳುಮುಳುಗಿ, ಗುಟ್ಟ
ಕರಿಸುತ್ತ — “ಜಗತ್ತಿನ ಪ್ರಭುವು ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿರುವನೋ?”
ಎಂದು ತಳಮಳಿಸುತ್ತಿರುವದನ್ನೂ ಅರಿತುಕೊಂಡನು. ಇನ್ನು ಇದ
ಕ್ಕೊಂದು ವಿರುದ್ಧತಂತ್ರವನ್ನು ಯೋಚಿಸಬೇಕಲ್ಲವೇ? ‘ಏತರ್ಕ
ಬಾಧನೇ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷಭಾವನಂ !!’

ಅನಿಂದರ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ — “ಜಗತ್ತಿನ ಅಗುಹೋಗುಗಳ
ಸ್ಥಾನ — ಕಾಲ-ನಿಮಿತ್ತಗಳೆಲ್ಲ ಕಲ್ಪಾರಂಭದಲ್ಲೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ
ಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಅವುಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ವ್ಯಾಕುಲನಾಗಬೇಡ.” ಎಂದು
ಹೇಳಿದ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ನಂಬುವದಕ್ಕಾದರೆ, ವ್ಯಾಕುಲತೆಯೆಂಬುದು
ಹೇಳುವದಿಲ್ಲದೆ ಓಡಿ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ನಂಬು
ವದಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವೇನು? ಈಗ ಚ್ಛಾನಭಿಕ್ಷುವು ಎರಡು ಉಪಾಯ
ಗಳನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ತೆಗೆದನು. ೧. — ಜ್ಯೋತಿಷಶಾಸ್ತ್ರದ ಸತ್ಯತೆಯ
ಮನವರಿಕೆಯಾದರೆ, ಜಗತ್ತಿನ ಸರ್ವಘಟನೆಗಳ ಹ್ರಾಸ-ವೃದ್ಧಿಗಳ

ಸ್ಥಾನ ಕಾಲ ನಿಮಿತ್ತಗಳು, ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿಯೇ ಇವೆಯೆಂದು, ಸುಲಭವಾಗಿ ನಂಬಬಹುದು. ೨-ಇದರ ಜೊತೆಗೇ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಕೆಲಸವೇನೆಂದರೆ- ಪ್ರಯೋಗದ ಸಲುವಾಗಿ ಒಂದೆರಡೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನಾರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವರೊಡನೆ ಅತ್ಯಂತ ಐಕ್ಯದಿಂದಿರಲಿಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಐಕ್ಯಪಥದ ವಿಘ್ನಗಳೇನೆಂಬದೂ, ಹೇಗೆ ಅವುಗಳ ನಿವಾರಣವಾಗುವದೆಂಬದೂ ಗೊತ್ತಾಗುವದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಐಕ್ಯಸಾಧನದ ಪರಿಫಲವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವದು.

ಸಮಚಿತ್ತತ್ವವು ವ್ಯಾಕುಲತೆಗೆ ಮದ್ದಾಗಿದೆಯೆಂದರಿತ ಮೇಲೆ ಆದರ ಸಾಧನವು ಕೂಡಲೇ ಆರಂಭವಾಯಿತು.

ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಕೊನೆಗೆ ಆತನಿಗೆ ಹೊಳೆದದ್ದೇನೆಂದರೆ- “ವೀರ್ಣಪರಿಶ್ರಮದ ಅನಂತರ ಎಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಂತೆ ಇದು ಕೂಡ ಸತ್ಯವಾಗಿರಲೇಬೇಕೆಂದು ನಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ, ಎಷ್ಟೋ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ತಾಳಮೇಳಗಳು ಕಂಪುಬರುವದು ನಿಶ್ಚಯ; ಆದರೆ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಎಷ್ಟೋ ಭಾಗವು ಇನ್ನೂ ಸಂಶೋಧಿಸಲ್ಪಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ ಇದ್ದಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಇದರ ಸತ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣಗಳು ಸಿಕ್ಕದೆ ಹೋಗುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅಸಂಶೋಧಿತ ಅಂಶಗಳು ಬವ್ಬೊಮ್ಮೆ ಇಡಿಯೆಲ್ಲದರ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಸಂಶಯಪಡುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಬಿಡುವವು.”

ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಮಹಾಮೇಧಾವಿಯಾದ ಅಗಸ್ತ್ಯನನೆಂಬ ಸಾಧುವು ಕೂಡ, ಈ ಜ್ಯೋತಿಷವಿದ್ಯವನ್ನು ಅತಿಶಯವಾಗಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿಯೂ ಕೂಡ, ಕೊನೆಗೆ ಅದನ್ನು ತಾನು ನಂಬದೆ ಹೋದುದಾಗಿ ತನ್ನ ‘ಬಿನ್ನಪ’ ಎಂಬ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ.

“ ನನ್ನ ಜೀವದ ಮಿತ್ರನೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಅದೆಂತೆಂದರೆ:- ಆತನ ತಂದೆಯು ಜ್ಯೋತಿಷವಿದ್ಯೆಯ ಸರ್ವಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ, ತನ್ನೊಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತನೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಈ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿಯಿತ್ತೆಂದರೆ, ಇವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳಗಿರುವ ಬೆಕ್ಕು ನಾಯಿ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಹೆರುವ ನಿಮಿಷಗಳನ್ನೂ ಬಹು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಬರೆದಿಟ್ಟು, ಅವುಗಳ ಜಾತಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವರು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಬಹು ಕಾಲ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಈ ಸ್ನೇಹಿತನ ತಾಯಿಯು ಈತನನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸುವದಕ್ಕಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವನ ತಂದೆಯ ಆ ಸಹಾಧ್ಯಾಯಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬ ದಾಸಿಯು ಗರ್ಭವತಿಯಾಗಿದ್ದು ಹೆರುವದಕ್ಕಿದ್ದಳು. ಈ ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಯಾವ ಯಾವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹಡೆಯುವರೋ ಎಂದು, ಆ ತಂದೆಯೂ ಆತನ ಗೆಳೆಯನೂ ಬಹಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ದಿನಗಳನ್ನೂ, ಗಂಟೆಗಳನ್ನೂ, ನಿಮಿಷಗಳನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಹೀಗಿರಲು, ದೈವವಶದಿಂದ ಆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರೂ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರವೂ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಇಲ್ಲದೆ, ಒಂದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆತ್ತರು. ಅದುದುಕಾರಣ ನನ್ನ ಈ ಮಿತ್ರನ ತಂದೆಯು, ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಯಾವ ಜಾತಕವನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕಾಯಿತೋ, ಅದೇ ಜಾತಕವನ್ನು ಆತನ ಸ್ನೇಹಿತನು ತನ್ನ ದಾಸಿಯ ಮಗನಿಗೂ ಬರೆಯಬೇಕಾಯಿತು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಘನವಂತರ ಮಗನು ಘನವಂತನೇ ಆದನು; ದಾಸಿಯ ಮಗನು ತೊತ್ತುಗೆಲಸದಲ್ಲೇ ಉಳಿದನು. - ಹೀಗೆ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯಮಿತ್ರನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ನಡೆದ ಮಾತನ್ನು, ಆತನ ಬಾಯಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದಾಗ, ಅದುವೊದಲು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ನಂಬಿಗೆಯು ಕೂಡ ನಿರ್ನಾಮವಾಯಿತು.”

ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷಿಗೆ ತಾನು ಸಂಶೋಧಿಸಹೊರಟ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ವಿಲಕ್ಷಣಸಂದೇಹಕ್ಕೆಡೆಗೊಡುವ ಸಂಗತಿಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುವದು ಸಹಜ. ಆದರೆ - ಈಗ ಜ್ಯೋತಿಷ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವಸ್ತುಗಳು ಇನ್ನೂ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿದ್ಯೆಗೆ ಕೈ ಹಚ್ಚುವದಕ್ಕೆ ಯೋಗದೃಷ್ಟಿಯವರು ಬರುವವರೆಗೂ ಈ ನಿರ್ಣಯಗಳು ಅತಂತ್ರವಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯತಕ್ಕವುಗಳೆಂಬದೂ ನಿಜವೇ. ಆದರೂ ಈಗ ಮಾತಿಗಾಗಿ ಅವುಗಳ ನಿರ್ಣಯವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಹಾಗಾದರೆ - ಜಾತಕಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದ 'ಜನ್ಮಲಗ್ನ' ಅಥವಾ 'ಪೂರ್ವಕ್ಷಿತಿಜ್ಯ' ವೆಂಬುದು ಎಂಬಡಿಯಲು ಬೇಕಾಗುವದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ವೇಳೆಯೊಳಗಾಗಿ ಕೂಡ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಭ್ರಮೆಹಿಡಿಯುವಷ್ಟು ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯವು ನಮಗೆ ಅವಗತವಾದರೆ, ಆಗ ಈ ನಮ್ಮ ಒಗಟು ಒಡೆಯದಿರದು. ಒಂದು ವಿಕಲೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವುಂಟಾಗುವದಕ್ಕೆ ಸೆಕಂದಿನ ಗಣನೆಯ ಭಾಗದಷ್ಟು ಕಾಲಾಂತವು ಮಾತ್ರ ಸಾಕಾಗಿದೆಯೆಂದ ಮೇಲೆ - ಒಂದು ಕೂಸು ಮೇಷರಾಶಿಯ ಕೊನೆಯ ವಿಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಲಗ್ನವಿರುವಾಗ ಹುಟ್ಟಿತೆಂದರೆ, ಅದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಸೆಕಂದಿನ ಗಣನೆಯ ಭಾಗದಷ್ಟೇ ವೇಳೆಯ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಇನ್ನೊಂದು ಶಿಶುವಿನ ಜನ್ಮಲಗ್ನವು ಮುಂದಿನ ರಾಶಿಯಾದ ವೃಷಭದ ಮೊದಲನೆಯ ವಿಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲನೆಯ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಮೇಷಲಗ್ನದ ಫಲವು ಸಿಕ್ಕರೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಶಿಶುವಿಗೆ ವೃಷಭದ ಫಲವುಂಟಾಗಬೇಕಾದದ್ದು ಸುಸಂಗತವಲ್ಲವೇ? ಇದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಿತ್ರವೇನೆಂದರೆ, ಭೂಗೋಲದ ಎಲ್ಲ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ - ಅಂದರೆ ಎಲ್ಲ ಅಕ್ಷಾಂಶ - ರೇಖಾಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಏಕಲಗ್ನ ವಿರಲಾರದು. ಸುಮಾರು ಅರವತ್ತೆಂಟು ಮೈಲಿಗೆ ಒಂದಂಶದಷ್ಟು

ಅಂತರವುಂಟಾಗುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಒಂದೇ ವಿಕಲೆಯಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಗಜದ ಸ್ಥಾನಾಂತರವು ಸಾಕು. ಅಹ ! ಮೂವತ್ತೆರಡೇ ಗಜಗಳು ಸಾಕು ! ಒಂದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಒಂದು ಮಗುವಿನ ಜನ್ಮಲಗ್ನವು ಮೇಷದ ಕೊನೆಯ ವಿಕಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತೆರಡೇ ಗಜದ ಅಂತರದ ಮೇಲಿರುವ ಬೇರೊಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಶಿಶುವಿನ ಜನ್ಮಲಗ್ನವು ಮುಂದಿನ ರಾಶಿಯಾದ ವೃಷಭದ ಮೊದಲನೆಯ ವಿಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಹುಡುಗನಿಗೆ ವೃಷಭದ ಫಲವು ಸಿಕ್ಕರೆ, ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಮೇಷದ ಫಲವು ಸಿಗಬೇಕಾದದ್ದು ಸಯುಕ್ತಿಕವಾಗಿಲ್ಲವೇ ?

ಇನ್ನೂ ಇಂಥ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಿಷಯಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಇವೆ. ಆದರೆ ಮಾದರಿಗೆಂದು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಅಂತೂ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಿಷಯಗಳ ನೆಲೆ ಹತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಾದರೂ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಿಥ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಾಯಿಯಿಲ್ಲವೆನ್ನುವಷ್ಟು ಈತನ ಅಭ್ಯಾಸವಾಯಿತು.

ಇತ್ತಲಿನ್ನು ಏಕೈಕಸಾಧನದ ಆಂದೋಲನವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡುವಾ. ಈತನು, ಈತನ ಸತಿ, ಈತನ ಒಬ್ಬ ಜೀವದ ಗೆಲೆಯ ಈ ಮೂವರೂ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಆತ್ಮಂತ ಶುದ್ಧಹೃದಯದಿಂದ ಪ್ರೀತಿಸುವವರಾಗಿದ್ದರು. ಈತನ ಗೆಲೆಯನೂ ಬಾಲಸಾಧಕನು. ಅವನು ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ದೇವರ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆದು, ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೂರುತ್ತಿದ್ದವನು. ಈಗ ರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸರಲ ಶಿಶುಭಕ್ತಿಯ ಸಾಧನವಲ್ಲಿದ್ದವನು. ನಮ್ಮ ನಾಯಕನೂ, ಈತನೂ ಸಮಾನಶೀಲ ವ್ಯಸನಗಳ ಮೂಲಕ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಆಕರ್ಷಿತರಾದದ್ದು ಇದೇ

ಈಗ ಹೊಸದಾಗಿಯೇನೂ ಅಲ್ಲ; ಹತ್ತೆಂಟು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿನ ಸತಿಯು ಕೂಡ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಹೊಸಬಳಾಗಿ ಬಂದವಳಲ್ಲ. ಈತನ ಸೋದರತ್ತಿಯ ಮಗಳಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದವಳು. ಇವಳು ತನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಪತಿಯ ಮೇಲೆ ಮಮತೆಯಿರುವಂತೆ, ಆತನ ಜೀವನ್ಮಿತ್ರನ ಮೇಲೆ ಕೂಡ - ಗಂಡನ ಗೆಳೆಯನೆಂದೂ, ಶುದ್ಧಜೀವಿಯೆಂದೂ ಆತ್ಮರತೆಯ ಪ್ರೇಮವಿತ್ತು. ಆ ಮಿತ್ರನೂ ಕೂಡ ಹೀಗೆಯೇ ಇವಳು ತನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಸತಿಯೆಂದೂ, ಶುದ್ಧ ಸರಲಜೀವಿಯೆಂದೂ ಆತ್ಮತಂಗಿಯಂತೆ ಪ್ರೀತಿ ಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ನಾಯಕನು ಇವರಿಬ್ಬರೊಡನೆ ಹೇಗೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನೆಂದರೆ - ತನ್ನ ಸಾಧಕಜೀವನವ ಅರ್ಥವು ತನ್ನ ಸತಿಗೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತ ಬಂದರೆ, ಹಳಬರಂತೆ ಹೆಂಡಿರನ್ನು ತೊರೆದು ಹೋಗುವ ಬೈರಾಗಿಯಾಗುವ ಕಾರಣವು ಉಳಿಯಲಾರದೆಂದೂ ತನಗೆ ಐಹಿಕದ ಅರ್ಥಾಂಗಿಯಾದವಳು, ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕದ ಸಹಧರ್ಮಿಯೂ ಆದರೆ ಮಾತ್ರ ಕೂಡಿದ್ದರ ಸಾಫಲ್ಯವೆಂದೂ ಅರಿತು, ಒಂದಿನಿಂದಲೂ ಅವಳೊಡನೆ ಶುದ್ಧವಾಗಿ-ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ-ಸರಲವಾಗಿ-ಸಹಜವಾಗಿ-ಸಮರಸವಾಗಿ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಜೀವನ್ಮಿತ್ರನೊಡನೆ ಸಮಾನಶೀಲ ವ್ಯಸನಗಳ ಮೂಲಕ ಸಹಜ-ಸಮರಸದಿಂದ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದೇ ದಾರಿಯು ಇಬ್ಬರು ಪುರುಷರು ಬಹಳ ಆಸ್ಥೋನ್ಮತ್ತವಾಗಿ ಕೂಡಿ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬೆಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕದಿರುವುದರಿಂದ ಸಂಸ್ಕಾರವೇ ಇಲ್ಲದಂಥ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ, ಇಂಥ ವೇಗವಂತ ಧೈಯವಾದಿಗಳ ಬೆನ್ನುಹತ್ತುವದಕ್ಕೇ ಸಾಧ್ಯವಿರುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ. ಆಗಸ್ತ್ರೀನನು ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಇಂಥದೊಂದು ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಹೀಗೆ ವರ್ಣಿಸಿರುವನು:—

“ಮಾನವಜೀವಿತದ ಘೋರಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕುರಿತು, ನಾವು ಕೆಲವು ಜನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ತರ್ಕಿಸುತ್ತಲೂ ವಿಷಾದಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದೆವು. ಭೂಲೋಕದ ಭಯಾನಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ದೂರವಾಗಿರುವ ಯಾವದಾದರೊಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಗೆಳೆಯರಾದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಏಕೀಭವಿಸಿ, ಶಾಂತವಾಗಿ ಜೀವಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡೆವು. ನಮ್ಮ ಆಸ್ತಿ-ಪಾಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುದುವಾದ ಒಂದೇ ಗಂಟಾಗಿ ಮಾಡಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತನ್ನದೂ ನನ್ನದೂ ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಸರ್ವರೂ ಒಂದಾಗಿಡ್ಬಿಡುಕೊಂಡು ಜೀವಿಸುವದರಿಂದ ನಮಗೆ ಮನಶ್ಚಾಂತಿಯು ದೊರಕುವದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದೆವು. ಈ ಪ್ರೇಮಸಮಿತಿಗೆ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಜನರು ಸೇರಬಹುದೆಂದೂ ಗಣನೆ ಮಾಡಿದೆವು. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿದೆವು. ಈ ಗೆಳೆಯರ ಗುಂಪಿಗೆ ವರುಷಕ್ಕೆ ಇಬ್ಬುಬ್ಬರು ಸರತಿಯ ಮೇರೆಗೆ ಉಗ್ರಾಣಿಕರಾಗಬೇಕೆಂದೂ ನಿರ್ಣಯವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ಹತ್ತು ಮಂದಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ವಿವಾಹಿತರಾಗಿಯೂ ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಮದುವೆಯಾಗಲಿಕ್ಕಿರುವವರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಏರ್ಪಾಡು ಆ ನಮ್ಮ ಪತ್ನಿಯರಿಗೆ ಗರಿಜೀಳದೆ ಹೋದೀತೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದೆವು. ಕೂಡಲೇ ಸಮ್ಮತಲೋಚನೆಯೆಲ್ಲಾ ನಿರರ್ಥಕವಾಯಿತು !”

ಒಬ್ಬನು ಅಂತಃಕರಣವೂರ್ವಕವಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಈತನನ್ನು ಸೇವಕವಾದ ಆಕರ್ಷಣದ ಮೂಲಕ ಪ್ರೀತಿಸತೊಡಗುವದು ಸ್ವಭಾವಧರ್ಮವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ಉಭಯವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಬುದ್ಧಿಸಂಸ್ಕಾರವು ಸಮಾನವಾಗಿರದಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಗದ್ದಲಕ್ಕೀಡುತ್ತದೆ ! ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಒಂದು ಮಾತು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೊಳೆದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಅದರ ಅರ್ಥವೇ ಆಗುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ. ಆದುದ

ರಿಂದ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಒಂದು ಸರಿಯೆನಿಸಿದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಅದೇಷ್ಟು ಸಮ್ಮತವಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದು ಹೊಳೆದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹಾಗೆಂದು ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಮತಭೇದ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಿರಾಶರಾದರೆ ಅಂಥವರ ಪ್ರೇಮರಥವು ಇಲ್ಲಿಗೇ ಮುಗ್ಗಿ ಸುತ್ತುದೆ. ಬುದ್ಧಿಭೇದದ ಮಾತು ಹೀಗಿದ್ದರೆ, ಹೃದಯವಿಕಾಸದ ತಾರತಮ್ಯದಿಂದಾಗುವ ಅನಾಹುತವು ಇನ್ನೊಂದು ವಿಧವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಮಾತಿನಿಂದ ಒಬ್ಬನ ಹೃದಯವು ಕರಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಅದರ ಪರಿಣಾಮವೇ ತೋರುವದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಭಾವಗಳೂ ಕೂಡ ತಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಹೃದಯವನ್ನು ಅತಿ ಗಾಢವಾದ ತೆರೆಗಳೂ ಕೂಡ ಕೆರೆಸುವದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನಾವು ಸಮ್ಮ ಪ್ರಿಯವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ನಿಷ್ಕುರರಾಗಿ ಬಿಡುವೆವೆಂದರೆ - ಇಂಥ ಕಲ್ಲಿನ ಕೂಡ ಜಾಳುವದಕ್ಕಿಂತ ಕಾಸುಸಾಲಾಗಿ ಹೋಗುವದು ಮೇಲೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು, ನಿರಾಶೆಯ ಅಂಧಂತಮಸ್ಸಿಗೀಡಾಗುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಹೃದಯ ಭೇದವಾದರೆ, ಇನ್ನು ವಾಸನಾಭೇದದ ಪ್ರಕಾರವು ಇದಕ್ಕಿಂತ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಕಾರಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವದಿಲ್ಲವಾದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಸದಾ ವಿಕಾರವಶನಾಗುತ್ತಿರುವದುಂಟು. ಒಬ್ಬನು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಧೀರನಾಗಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಪ್ರಿಯೊಂದಕ್ಕೆ ಆತುರನಾಗಿರುತ್ತಿರುವದುಂಟು. ಇಷ್ಟೂ ಅಲ್ಲದೆ ಒಬ್ಬನ ನಿಗ್ರಹ ಶಕ್ತಿಯು ಸಹಜಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಯೂ ಅದರ ಸುಳಿವು ಕೂಡ ಹತ್ತುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ದೂಷಣೆಯಿಡುತ್ತ, ಬರಬರುತ್ತ ಉಗ್ರವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿ ಒಬ್ಬರಿಂದೊಬ್ಬರು ದೂರ ಸರಿದುಬಿಡಬಹುದು. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ಒಬ್ಬನು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಕಾರಣದಿಂದ ಉಲ್ಲಾಸವು

ಳವನಾಗಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಅದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ವದೋ ಕಾರಣ ದಿಂದ ವ್ಯಾಕುಲನಾಗಿರಬಹುದು. ಆಗ ಒಂದೇ ಸಂಗತಿಯು ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಪ್ರಿಯಕರವಾಗಿಯೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹೇಯವಾಗಿಯೂ ತೋರ ಬಹುದು. ಇಂಥ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ದೂರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ- “ ನನಗೆ ಬೇಕೆನಿಸುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಈತನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಬೇಡಾದ ಮಾತೇ ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇತರ ಪ್ರೇಮ! ಎಂಥಾ ಐಕ್ಯ !! ? ಸುಡುಗಾಡು !!! ” ಹೀಗಾಗಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಮುನಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರೇಮಕಲಹದ ಕಾರಣಗಳೆಲ್ಲಾ ಇದೇ ಜಾತಿಯವಾಗಿರು ತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಸರ್ವಮಾನವರಿಗೆ ಒಂದೇ ಸಮಾನವಾಗಿರುವ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಮನೋಮಾಲಿನ್ಯಗಳಿವೆ. ಶುದ್ಧಾಂತಃಕರಣದ ಪ್ರೇಮಸಾಧ ಕರ ಐಕ್ಯಕ್ಕೆ ಇವೇ ವಿಘ್ನಗಳು. ಅವರ ಹೃದಯಗಳೇನೋ ಒಳಗಿನ ಒಳಗಿನ ಆಳದಲ್ಲಿ ಬೆಸೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಈ ಮೇಲುಮೇಲಿನ ವೈಷಮ್ಯದಲ್ಲಿ ಒದ್ದಾಡಿ ಪ್ರಾಣ ಕಳಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಇಂಥ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಉಸಾಯವು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬರಿ ಗೊಬ್ಬರು ಎಷ್ಟೇ ಮುನಿಯುವಂಥ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದರೂ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸಂದೇಹಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊರಗೆಡವಬೇಕು. ಆಗ ತಪ್ಪುತಿಳುವಳಿಕೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾರಣವೇ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವದು.

ನಮ್ಮ ಕಥಾರಾಜ್ಯದ ಈ ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಪ್ರೇಮದ ಪ್ರಯೋಗಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಾರೆ ಹತಾಶರಾಗಿ, ಕೊರಗಿ ಮರುಗಿ,

ಕೊನೆಗೆ ಒಳಬಳಗಿನ ಸಾಮರಸ್ಯದ ಗರ್ಭಗುಡಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು.*
ಆದರೆ ಕಥೆಯೊಂದು ರಾಮಾಯಣವೇ ಆಗುವಷ್ಟಿದೆ. ಆದರೂ ಅವನ
ರದ ಮೂಲಕ ಅವರ ಪ್ರಯೋಗದ ಫಲಿತಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿ
ಮುಗಿಸುವೆನು.

ಈ ತ್ರಯಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ, ಒಂದೊಂದು ಭಿನ್ನ
ಪ್ರಕೃತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ನಾಯಕನು ವ್ಯಾಸಂಗಿ.
ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿ ಆದರೆ ಅನಿಗ್ರಹಿ. ಈತನ ಮಿತ್ರನು ಅಲ್ಪವ್ಯಾಸಂಗಿ
ಆದರೆ ಮಹಾವ್ರತಿ. ನಾಯಕನ ಸತಿಯು ಅತಿಕ್ಲಿಷ್ಠಳು, ಅರಿಯದ
ವಳು; ಆದರೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ನಿರ್ವಿಕಾರಳು. ಹೀಗೆ ಮೂವರೂ
ಮೂರು ವಿಧವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಇವರ ಪ್ರೇಮಪ್ರಯೋಗವು ಎಷ್ಟೋ
ಸಾರೆ ಮೂರಾಬಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದು ಬಂದು, ಶುದ್ಧಹೃದಯವೊಂದು ಸರ್ವ
ರಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಗಮ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿದರು. “ಶತ
ಶತವಿರೋಧಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಂಥವರ ಆಂತರಿಕ-ಏಕ್ಯವು ಜೀವಂತವಾಗಿ
ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಆರನಿಂದರ ಮಾತು, ಇವರಿ
ಗೀಗ ಮನಗಂಡ ಮಾತಾಯಿತು.

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಜಗತ್ತಿಂದರೆ ತಮ್ಮಂತೆಯೇ ಇದೆಯೆಂದು
ಭಾವಿಸಿ ಬಹಳ ಅನರ್ಥಕ್ಕೆ ಈಡಾಗುತ್ತಾರೆ. ಕಾಮುಕನು, “ಜಗತ್ತಿ

* ಬಾಯ್ಬಲಿನ ಹೊಸ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸೆಂಟ್ ಜಾನ್ ಎಂಬ ಕ್ರೈಸ್ತ
ಸಾಧುವು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ: —

“Love is of God; and every one that loveth is be-
gotten of God, and knoweth God.” (Love has its origin
in God, and everyone who loves is a child of God and
has begun to know God.)

“ಪ್ರೇಮದ ಸ್ವಭಾವವು ದೇವನೇನಿಸೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರೇಮಪುಳ್ಳವರು
ಅವನವರು. ಅಲ್ಲದೆ ಅವರು ಅವನನ್ನು ಅರಿಯುವರು.”

ನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಳಬಳಗಾಗಲಿ, ಹೊರಹೊರಗಾಗಲಿ ಪ್ರಖರ ಕಾಮುಕರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ತಡೆಯುವದಕ್ಕೆ ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ತಡೆದಿರುವೆವೆನ್ನುವವರು ಠಕ್ಕರು” ಎಂದು ಹೂಲಿಯನ್ನೆ ಬಿಚ್ಚಿಸುವನು. ನಿರ್ವಿಕಾರಿಯು ವಿಕಾರಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ - “ಎಶಾ! ಇವರು ಹೀಗೆ ಯಾಕೆ ಕುಣಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ?! ಇವರ ಮಂಗಾಟಿಕೆಯ ಅರ್ಥವೇನು? ಸೊಟ್ಟು ಇಂದ್ರಿಯಭೋಗಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಮರುಳಾಗುವದೇ? ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಅಂಥಾ ಚಿರಸುಖವಾದರೂ ಏನು?? ಇವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲ - ಮೂರ್ಖರು!” ಎಂದು ಜುಗುಪ್ಸೆಪಡುವನು. ವ್ರತಿಕ ಸ್ವಭಾವದವನು ಅನಿಗ್ರಹಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ - “ಇವರಿಗೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ- ಮೈಯಲ್ಲಿ ಸೊಕ್ಕು ಇದೆ ಸೊಕ್ಕು! ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಡೆಯುವದಕ್ಕೆ ಆಗುವದಿಲ್ಲವಂತೆ! ನಾಲ್ಕು ಬದಿಕೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ತಡೆಯುವದು ಒಟ್ಟು ಪದಾ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ! ಅದು ಹೇಗೆ ತಡೆಯುವದಾಗುವದಿಲ್ಲವೋ ನೋಡೋಣ! ಮೈಸೊಕ್ಕು - ಮೈಸೊಕ್ಕು!! ಮೈಗಳ್ಳ ಬಡ್ಡೀ ಮಕ್ಕಳು!” ಹೀಗೆಂದು ರೊಚ್ಚಿ ಗೇಳುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಮಾನವಸ್ವಭಾವಗಳ ರಹಸ್ಯಗಳ ಪರಿಚಯವಾದ ಮೇಲೆ “ಅವರವರ ಸ್ವಭಾವವೇ ಹಾಗೆ ಆದೆ” ಯೆಂದುಕೊಂಡು ಸಮಾಧಾನ ತಾಳುವನು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗೀತೆಯು ಹೇಳುತ್ತದೆ:—

“ ಸದೃಶಂ ಚೇಷ್ಟತೇ ಸ್ವಸ್ಯಾಃ ಪ್ರಕೃತೇರ್ಜ್ಞಾನವಾನಪಿ ।

ಪ್ರಕೃತಿಂ ಯಾಂತಿ ಭೂತಾನಿ ನಿಗ್ರಹಃ ಕಿಂ ಕರಿಷ್ಯತಿ ?.. ”

ಜ್ಞಾನಿಗಳೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವದಂತೆ ಸಾಗುತ್ತಾರೆ. ಜೀವಮಾತ್ರರೆಲ್ಲ ಪ್ರಕೃತಿವಶರಾಗಿರ.ವಾಗ ನಿಗ್ರಹವು ಏನು ಮಾಡುವದು? ನಿಗ್ರಹನೀತಿಗಿಂತ ಸ್ವಭಾವಪರಿವರ್ತನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬದು ಗೊತ್ತಾಗಲಾರದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾವು ಜೀವನವನ್ನು ಘೋರಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವೆವು.

೧೩. ರೌದ್ರಕರುಣೆ.

ಈಗ ನಾಯಕನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತಾರನೇ ವರುಷ. ಸುಮಾರು ಈ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ದೀರ್ಘವಾದ ರೋಗವುಂಟಾಗಿ ಮರಣವೊದಗುವದು ಈತನ ಅನುವಂಶಿಕ ಕ್ರಮವಾಗಿತ್ತು. ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಈತನಿಗೂ ಬಂತು. ಆಗ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವು ವ್ರತ್ತಿ ಮರಳಿ ಅಗಾಧಕೂಪದಲ್ಲಿ ಹೊರಳಿದನು. ಸರ್ವಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರೊಳಗಾಗಿ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿ ದಂತಾಯಿತು.

“ಅಹಾ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಾನುಭವದ ಆಶೆ? ನನ್ನ ಜನ್ಮವು ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು! ಪೂರ್ಣಾನುಭವವಿಲ್ಲದ ಸಾವು, ಶಾಂತಿಯಿಲ್ಲದ ಸಾವು, ನಡುವೇ ಬಂದು ಎಳೆದ ಸಾವು ನನಗೆ ಸುಖಕರವಾದೀತೆ! ಕೆಟ್ಟ ಕೆಟ್ಟ-ದೇವನನ್ನು ಕರುಣಾಕರನೆಂದು ನಂಬಿ ಕೆಟ್ಟನಲ್ಲಾ? ನನ್ನ ಜನ್ಮವು ಅವನ ಕರುಣೆಯ ಭರವಸದಿಂದ ಕುಸಿದು ಹೋಯಿತಲ್ಲಾ! ‘ಎನೋ’ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಆತನು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ‘ಏನೋ’ ಆಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟನಲ್ಲದೆ, ಆತನ ಕರುಣೆಯ ಪ್ರೀತಿ ನನಗೆ ತೋರಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ಅಹಾ! ನಿನ್ನ ಕರುಣೆ ಕೈಬಿಡದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆನಲ್ಲಾ! ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯ ಆಶೆ, ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯ ಭರವಸೆ? ಮುಗಿಯಿತು, ಮುಗಿಯಿತು! ತಂದೇ, ನಿನ್ನ ವಿರಹದುರಿಯಲ್ಲಿ, ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಉಡಿಗೆ ತೊಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಪಂಥದಿಂದ ದ್ರಾವಿದ್ಯು ಮುಡಿಯಂತೆ, ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟುಗೊಟ್ಟಿದ್ದೆನಲ್ಲಾ! ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯ ನನ್ನ ಪಂಥ, ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯ ನನ್ನ ಹಟ? ತಂದೇ ನನ್ನ ಹಟವನ್ನು ನಡಿಸಿಕೊಡುವಿಯೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೆ ನಮ್ಮೋ! ನೀನು ನನ್ನ ಹಿರಿಯಾಸೆಯನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ತಂದೇ ನಿನ್ನ ಕರುಣವನ್ನು ನಾನಿಂದು ನಂಬಲಾರೆ ನಂಬಲಾರೆ! ನೀನಿರುವದು ನಿಜವಾಗಿದೆಯಾದರೂ ನಿನ್ನ ಬಿರುದು ನಿಜವೆಂದು ನಂಬಲಾರೆ! ‘ಕರುಣಾ

ಸಾಗರಾ!’ ಆಹಾ! ‘ಸಾಗರ’-ಉಗ್ರ ಜಂತುಗಳ ತವರೂರು! ಭಯಾನಕ ರೌದ್ರದ ನಿಧಿ! ಅಹುದಹುದು! ನಿನ್ನ ಕರುಣೆ- ಭಯಾನಕಕರುಣೆ! ರೌದ್ರಕರುಣೆ!! ಭೀಷಣಕರುಣೆ!!! ಭಯಂಕರ ಕರುಣೆ!!!! ಹೆದರಿಸುವ ಕರುಣೆ- ಬೆದರಿಸುವ ಕರುಣೆ- ಚೆದರಿಸುವ ಕರುಣೆ! ಕಾಳರುದ್ರಾ, ಕರಾಳರುದ್ರಾ, ನಿನ್ನ ಗುಣಕ್ಕೆ ‘ಕರುಣ’ ವೆಂದು ಯಾವ ಕರುಣೆ ಕರೆದನೋ ಕಾಣೆ!

“ತಂದೇ, ನಾನು ಭಕ್ತಿಪಥವನ್ನು ಹಿಡಿಯದೆ ಯೋಗಪಥದ ರಾಜಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದರೆ ತುಸುವಾದರೂ ಗತಿಗಾಣುತ್ತಿದ್ದೆ ನಲ್ಲಾ! ದೈಹಿಕವ್ಯಾಯಾಮದಿಂದ ದೇಹ ಬಲಿಯುವದು ಬಲ್ಲೆ-ಆದ ರಂತೆ ಮಾನಸವ್ಯಾಯಾಮದಿಂದ ಅಂತರ್ಮಾನಸವು ಅರಳಬಹುದೆಂದೂ ಊಹಿಸುವೆ. ಆದರೆ ಭಕ್ತಿಪಥದಲ್ಲಿ ಅತ್ತತ್ತು ಸತ್ತು ಹೋಗುವದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದಾವದನ್ನೂ ನಾನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ಯೋಗಪಥದಲ್ಲಿ ದಿನದಿನಕ್ಕೊಂದು ಹೊಸ ಹೊಸ ಪ್ರತೀತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು, ಶ್ರದ್ಧೆ ಬಲಿಯುವ ಆಶೆಯಿದ್ದರೆ, ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ದಿನದಿನಕ್ಕೊಂದು ವಿಪತ್ತಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತ, ಇದ್ದ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಕಳೆ ಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಏನಿದೆಯೆನ್ನಲಿ? ತಂದೇ! ‘ಮಳೆ ನಿಮ್ಮ ದಾನ, ಬೆಳೆ ನಿಮ್ಮ ದಾನ, ಇಳೆ ನಿಮ್ಮ ದಾನ’ ಎಂದು ಹಿರಿಹಿರಿ ಹಿಗ್ಗಿದ ಶರಣರು, ನೀನಿದ್ದದ್ದೇ ನಿನ್ನ ದೊಡ್ಡ ದಾನವಾಗಿ ಸಂತೃಪ್ತರಾದರೆಂದು ನಾನೆನ್ನುವೆ! ಭಲೇ! ಅಗಾಧಕರುಣೇ!! ಶಿಶುವು ಹುಟ್ಟುವದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ತಾಯಿಯ ಸ್ತನಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಲನ್ನಿಟ್ಟ ಪರಮದಯಾಳು ನೀನು, ನಿನ್ನ ನೆಲೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕಸವಿಸಿಪಡುತ್ತಿರುವ ಭಕ್ತರನ್ನು ಬೀಳುಗಳೆಯುವದು ನಿನ್ನ ಧರ್ಮ! ಶುದ್ಧ ಕರುಣಾಳು!!

“ತಂದೇ! ನಿನ್ನ ಕರುಣದ ಭರವಸದಿಂದ ಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಾ! ಆದರೆ ಈಗೇನು ಗತಿ? ಭಕ್ತಿಪಥದಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟು, ಯೋಗಪಥಕ್ಕೆ ಕೈಯೊಡ್ಡ

ಬೇಕೆಂದರೆ, ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯ ಆ ಬಲವು ? ಒಂದು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಹಾನಿ
ಯಾಗಿ ಮನೆಮಾರುಗಳನ್ನು ಕಳಕೊಂಡು, ಇನ್ನೊಂದರಲ್ಲಿ ಲಾಭವೆಂದೆ
ನಿಸಿ, ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೆ ಹೊಸ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ
ಹೊಸ ಹುರುಪು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು ? ನಾನು ಹೂಡಿದ ವ್ಯವಹಾರವು
ಮುರುಕಳಿಗೆ ಬಂದಿತಲ್ಲಾ ! ಹೊಸದಕ್ಕೆ ಆತಿಸಿ ಫಲವಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ !
ಇದ್ದದ್ದು ಹುಳಿತುಹೋಯಿತು ! ಇಲ್ಲದ್ದು ದೂರ ಉಳಿಯಿತು !!
ಮೃತ್ಯುವು ಬಾಯ್ಬಿರೆದು ಮೈಮೇಲೆ ಒತ್ತು !!! ಒಟ್ಟಿಗೇನು ?
ಅತೋ ಭ್ರಷ್ಟಸ್ತುತೋ ಭ್ರಷ್ಟಃ !!!

“ತಂದೇ, ನಿನ್ನ ನಂಬ ಕೆಟ್ಟವರಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೆನಲ್ಲಾ !
ಅಯ್ಯೋ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಟ್ಟ ! ಕೆಟ್ಟವರಾರಾದರೂ ಮೊದಲೇ ನನಗೆ ಹೇಳಿ
ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆನಲ್ಲಾ ! ತಂದೇ, ಇನ್ನೇನಿದೆ ? ಅಂದು
ಫಲವಿಲ್ಲ ! - ಆಡಿ ಫಲವಿಲ್ಲ ! ಇಟ್ಟಷ್ಟು ದಿನ ಕೊಳೆಯುತ್ತ ಕಾಲ ಕಳೆ
ಯುವದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗಿನ್ನೇನೂ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ! ಆಯಿತು
ಹೋಗು, ಆದದ್ದಾಯಿತು ! ಭಾವಭಕ್ತಿ ಕಂಡೆ, ದಿವ್ಯ ಪ್ರೀತಿಯ
ನುಂಡೆ, ನಿನ್ನ ಕಾಣುವ ತವಕವಿತ್ತು - ಅದು ಮಾತ್ರ ಸಿದ್ಧಿಸಲಿಲ್ಲ !

“ಆಗಲಿ, ಆ ಶಬ್ದ ನಿನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲುಳಿಯಿತು. ನನ್ನ
ಮಟ್ಟಿಗೆ ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಲ್ಲಾ ತೀರಿಹೋಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು
ನೀನು ಕಡಿಗಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ ! ‘ಜಂಬೂದ್ವೀಪ ನವಖಂಡಪೃಥ್ವಿಯೊಳಗೆ
ಎರಡಾಳಿನಭಾಷೆಯ ಕೇಳಿರಯ್ಯಾ, ಕೊಲುವೆನೆಂಬದು ದೇವನ ಭಾಷೆ,
ಗೆಲುವೆನೆಂಬದು ಭಕ್ತನ ಭಾಷೆ, ಸತ್ಯವೆಂಬ ಕೂರಲಗನೆ ತಳೆದು ನಿಮ್ಮ
ಭಕ್ತರು ಗೆದ್ದರು ಕಾಣಾ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮದೇವಾ.’” ಎಂಬ
ಬಸವಣ್ಣನ ಭಕ್ತಿಯ ಬಿಂಕದಲ್ಲಿ ಇಂದು ನಾನಿರುವೆ ! ಸೋತೆ ಸೋತೆ
ನೆಂದರೂ ನನ್ನ ಸೋಲಿನಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಗೆಲುವಿದೆ ! ಕೆಟ್ಟ ಕೆಟ್ಟನೆಂದರೂ
ನನ್ನ ಕೇಡಿನಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಒಳಿತಿದೆ ! ‘ನ ಮೇ ಭಕ್ತಃ ಪ್ರಣಶ್ಯತಿ’ ಎಂಬ

ನಿನ್ನ ಶಬ್ದವನ್ನು ನಿನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು, ನಾನು ಬದಿಗಾದೆನಲ್ಲಾ!
ನನ್ನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಾದರೂ ಆಯಿತು, ಸಾಕು. ಸಣ್ಣ ಮಾತಲ್ಲ !!

“ನನ್ನ ಅಧಃಪತನದಲ್ಲಿ ನನಗಿಂಥ ಧನ್ಯತೆಯಿದೆ ಹೋಗು !
ನಿಜವಾಗಿ ಸೋತವನು ನೀನು, - ನಿಮಿತ್ತಕ್ಕೆ ಸೋತವನು ನಾನು !
ನಿನ್ನ ಸೋಲಿಸಿ ನಾ ಸೋತೆ ಬಿಡು !! ನನ್ನ ಸೋಲಿಸಿ ನಿನಗೆ ಸೋಲು
ಬಂತು ಬಿಡು !!! ಇರಲಿ ಹೋಗು. ನಿನ್ನ ಕರುಣ ನಿಷ್ಕರುಣವಾಯಿ
ತೆಂಬ ಅರಿಕೆ ಮಾತ್ರ ನಿನಗಿರಲಿ ನೋಡು !!!”

ಆಯಿತು ! ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ ಜೀವಜ್ಯೋತಿಯು ಅನುವಂಶಿಕ
ರೋಗದ ಝಂಝಾಪಾತಕ್ಕೆ ಆರದಿರದೆಂಬುದು ಸರ್ವರಿಗೆ ತಿಳಿದ
ಮಾತಾಯಿತು. ಆಗ ಆತನಿಗೆ ಗೆಳೆಯರು - ಮಾಡುವಷ್ಟು ಮಾಡಿ
ನೋಡದೆ ಬಿಡಲಿಕ್ಕಾಗದೆಂದು - ಒಂದು ನಿವಾಂತವಾದ ಅಡವಿಯೊಳ
ಗಿರುವ ಸ್ಯಾನಿಟೋರಿಯಮ್‌ಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಅಲ್ಲಿಯ ಡಾಕ್ಟರ್‌
ರರು, ಈತನೊಬ್ಬ ಸಾಧಕಜೀವಿಯೆಂಬ ಆದರದಿಂದ ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ
ಹೊಣೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿ, ಅಕ್ಕರತೆಯಿಂದಲೂ ಸ್ನೇಹಭಾವದಿಂದಲೂ
ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಗುಣವಾಗುತ್ತಲೂ ಬಂತು.
ಅಲ್ಲದೆ ಇತ್ತ ಪ್ರಿಯವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಒಡನಾಟ, ಅತ್ತ ಗ್ರಾಮಜಂಜಾಲ
ವಿಲ್ಲದ ಮುಕ್ತ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಅಖಂಡ ದರ್ಶನ, ಮೇಲೆ ಚತುರವೈದ್ಯರ
ಸಹಾನುಭೂತಿಪೂರ್ಣಚಿಕಿತ್ಸೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಿ, ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿ
ನಲ್ಲಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ನವಜೀತನವು ಮತ್ತೆ ಮೊಳಕೆಯೊತ್ತಹತ್ತಿತು !

ಆಗ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಲೋಚನೆಯು ಸುಳಿಯ
ಹತ್ತಿತು. ಭಕ್ತಿಸುಧಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ತಾನು ಕೆಟ್ಟಂತೆ, ಅನ್ಯರು ಕೆಡಬಾರ
ದೆಂದು ಬಯಸಿ, ಅಂಥದೊಂದ, ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು
ಬಯಸಿದನು. ಆ ಪುಸ್ತಕದ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ - ಜಡಜಗತ್ತಿಗಿಂತ

ರೌದ್ರಕರುಣೆ

ಹೆಚ್ಚಿನದೇನೋ ಒಂದು ಇಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲವಾದರೂ ಅದನ್ನು ಕರುಣಾನಿಧಿಯೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು 'ಮಹಾನಿಯಮ' 'ಗ್ರೇಟ್ ಲಾ' ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದೇ ಹೊರತು, ದಯಾಸಿಂಧುವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಅದರ ಭರಸದಿಂದ ಜೀವನವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ-ಇದೊಂದು ಮಾತು. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ವೇನೆಂದರೆ:- ಒಂದೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಜನ್ಮಸಿದ್ಧವಾದ ಒಂದೊಂದು ವಿಶಿಷ್ಟಸ್ವಭಾವವಿರುವದರಿಂದ ಅದರದರ ನಡತೆಯು ಅದಕ್ಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. 'ಅದು ಹಾಗೇಕೆ' 'ಇದು ಹೀಗೇಕೆ' 'ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ರೂರಸ್ವಭಾವವೇಕೆ' 'ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಧುಸ್ವಭಾವವೇಕೆ' 'ಆತ ಅಂಥವನೇಕೆ' 'ಈತ ಇಂಥವನೇಕೆ'? ಮುಂತಾದ ವಿಷಮಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ದಿಕ್ಕುಗೆಡುವದಕ್ಕಿಂತ, ಅದರದರ ಮನೋಧರ್ಮದ ತಾರತಮ್ಯದಂತೆ ಆಯಾ ಜೀವಿಗೆ ಆಯಾ ವರ್ತನವು ಅನಿವಾರ್ಯವೇ ಆಗಿರುವದರಿಂದ ನಾವು ಅದಕ್ಕೆ ಎದೆಗೆಡದೆ ಇರಬೇಕು. ಈ ಧೀರತನ, ಅನಿವಾರ್ಯಕುಲತೆ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಜೀವನದ ತಳಹದಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷಿಯು ಹೀಗೆ 'ಅನಿರ್ವಿಣ್ಣು ಜೇತಸ' ನಾಗಿ ಯೋಗಗ್ರಹಣ ಮಾಡಬೇಕು. ಯೋಗಪಥವೇ ರಾಜಪಥವು. ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗವು ಕ್ರೂರಮೃಗಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಕಾಡು ದಾರಿಯಾಗಿದೆ...ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿ. ಅಲ್ಲದೆ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಭಗವದ್ಭಕ್ತರ ಭಕ್ತಿಯ ಗೋಳಾಟದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಆರಂಭಿಸಿದನು. ಅದರ ಜೊತೆಗೇ ಮತ್ತೊಂದು ಹಸ್ತಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ವಿಚಾರವೂ ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ ದೇವರ ನಿಷ್ಕರುಣತ್ವವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ನೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿರಬೇಕು, ಅದನ್ನು ಜಗತ್ತಿನ ಮುಖ್ಯಭಾಷೆಗಳೆಲ್ಲ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಸಬೇಕು. ಜಗತ್ತಿನೊಳಗಿನ

ಮೇಧಾವಿಗಳು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಅನುಭವಗಳಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಧಾನವೃತ್ತಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿ.

ಆಯಿತು ! ಪ್ರಶ್ನಪತ್ರಿಕೆಯೂ ಬರೆದು ಮುಗಿಯಿತು. ಪುಸ್ತಕವೂ ಕಾಲು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು ! ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ದಾರುಣವಿಚಾರ ತರಂಗಗಳಿಂದ ಮಿದುಳಿಗೆ ತಾಪವಾಗಿ, ಮತ್ತೆ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಜ್ವಾಲೆಯಂಥ ಜ್ವರಗಳು ಬಿಟ್ಟವು. ಹಗಲು ಹೋಯಿತು, ಇರುಳು ಬಂತು. ಜ್ವರವೂ ನೂರಾನಾಲ್ಪು ಡಿಗ್ರಿಗೆ ಮಿಕ್ಕಿತು. ಅದರೂ ತಲೆಯೊಳಗೆ ತೆರವಿಲ್ಲ ! ಅದೇ ಪತ್ರಿಕೆಯ ವಿಚಾರ-ಪುಸ್ತಕದ ವಿಚಾರ ! ಹಾಗೇ ಮತ್ತೆ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ-“ ಏನಾಗುವದೋ ಆಗಲಿ, ದೇವಾ ನಿನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಡಿಗೆ ಹೊರಿಸದೆ ಬಿಡಲಾರೆನು ! ನಿನ್ನ ನಿರ್ದಯತನದ ಕಡೆಗೆ ಲೋಕದ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನೆಳೆಯದೆ ಹಾಗೇ ಸಾಯಲಾರೆನು !! ನಿನ್ನ 'ನೆಮೇಭಕ್ತಃ ಪ್ರಣತ್ಯತಿ,' ನಿನ್ನ 'ಯೋಗಕ್ಷೇಮಂ ವಹಾಮ್ಯಹಂ' ಎಲ್ಲಾ ತಿಳಿದುಹೋಗಲಿ!!! ದಯಾಸಾಗರನಲ್ಲ-ನಿರ್ದಯಸಾಗರನು ನೀನೆಂಬ ಮಾತು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಲಿ ! ”

ಹೀಗೆ ಪ್ರಲಪಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಒಳಗೊಂದು ಸಿಡಿಸಿಡುವ ವಿಚಾರವೂ ಸ್ಫುರಣಗೊಂಡಿತು. - “ ಎಲಾ ! ಲೋಕದ ಚಿಂತೆ ನಿನಗೇನು ? ನಿನ್ನ ಚಿಂತೆ ನಿನಗಿದ್ದರಿರಲಿ. ನೀನು-ಬೇಕಾದರೆ ದೇವರಿದ್ದಾನೆಂದು ಅನ್ನು, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಇಲ್ಲವೆನ್ನು. ನಿನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಂದಾಗಲಿ, ವಿರೋಧದಿಂದಾಗಲಿ ದೇವನ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಲಾಭಹಾನಿಗಳುಂಟಾಗುವದು ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಇದೆ !!! ಜಗತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ತಿದ್ದಿತಿರಿಸುವ ಚಿಂತೆ ನಿನಗೇನು ??? ನಿನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನೀನು ಬಲ್ಲಂತೆ ಇದ್ದುಕೋ ! ಇಲ್ಲದ ಉರುಲನ್ನು ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣುಬಿಡುವದು, ಅಧಿಕ ಪ್ರಸಂಗವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನೂ ಅಲ್ಲ ! ಜಗದ ಚಿಂತೆ ಜಗಕ್ಕಿದೆ. ನಿನ್ನ

ರೌದ್ರಕರುಣೆ

ಮಟ್ಟಿಗೆ ನೀನು ನೋಡಿಕೋ !!! ” ಎಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟಿತೋ ಎನೋ—
 ಸುಡುಸುಡುವ ವಿಚಾರತರಂಗವು ಈತನನ್ನು ಬೆಳ್ಳುಗೊಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು !
 ಕೂಡಲೇ ಜೀವಕ್ಕೆ ಈ ಮಾತು ಸೈಸೈ ಅನಿಸಿತು ! ಆಯಿತು, ವಿಶ್ವ
 ಚಾಲಕ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯ ಇಂದಿನ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದ ಲೀಲೆಗೆ ಬೆರ
 ಗಾಗಿ, ಎದ್ದವನೇ ಎನ್ನು, ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಪುಸ್ತಕದ ಹಾಳೆಗಳನ್ನೂ,
 ಪ್ರಶ್ನೆಪತ್ರಿಕೆಯ ಪ್ರತಿಯನ್ನೂ ಒಯ್ದು, ಅಲ್ಲೇ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಾವಿ
 ಯಲ್ಲಿ ಚಲ್ಲಿಬಿಟ್ಟನು ! ಬಳಿಕ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಜ್ವರವೂ ಇಳಿಯ
 ಹತ್ತಿತು !

ಅಂದಿನಿಂದ ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನು ಅನಂತ ಆಕಾಶವನ್ನೂ,
 ವಿಶಾಲಪೃಥ್ವಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ನೋಡಿ, “ ಜಗತಃ ಪಿತರ್ ” ವಂದೇ
 ಭುವನೇಶ್ವರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಾ ” ಎಂದು ಹಾಡಹತ್ತಿದನು. ಈತನ
 ರೋಗಶಯ್ಯೆಯ ‘ ಕಾಟು ’ ದೊಡ್ಡ ಕಿಡಿಕಿಯ ಹೊಂದಿದ್ದದರಿಂದ
 ಅವನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಆಕಾಶವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು.
 ಅಂತೂ ಹೀಗೆ ಹಾಡುತ್ತ ನೋಡುತ್ತ, ಹೇಗೋ ಮುಂದೆ ಒಂದೂ
 ವರೆ ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯಿತು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಆ ಸುಪ್ತವ್ಯಾಘ್ರವು
 ಕಿತ್ತಿಕೊಂಡು ಎಳುವ ಪ್ರಸಂಗವೊಂದು ಬಂದಿತು !!!

ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿನ ಗೆಳೆಯನೊಬ್ಬನು ಭೆಟ್ಟಿಗೆಂದು ಹೊಸದಾಗಿ
 ಬಂದನು. ಅಂದಿನಿರುಳು ಮಾತುಕತೆ ನಡೆದಿರುವಾಗ ಆ ಮಾತು—ಈ
 ಮಾತು ಆದ ಮೇಲೆ ‘ ದೇವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ
 ವೇನು ? ’ ಎಂಬ ಮೂಲಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿತು. ಹೊರಟೆಲ್ಲ !
 ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಸ್ವರ ! “ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲು ಆಗುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ
 ದಿದ್ದರೂ ಕರುಣಾಕರನೆಂದು ಹೇಳುವದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ! ” ಈ ಮಾತಿನ
 ಮೇಲೆಯೇ ಸಮರಾತ್ರಿಯವರಿಗೆ ವಾದವಿವಾದ ನಡೆಯಿತು.

ಪ್ರಶ್ನೆ:—“ ಪುರಾತನಭಗವದ್ಭಕ್ತರು ಆತನ ಕರುಣಾಕರತ್ವವನ್ನು ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಕೊಂಡಾಡಿರುವರಲ್ಲಾ! ಅವರ ಅನುಭವವು ಸುಳ್ಳೇನು ??? ”

ಉತ್ತರ:—“ ಹಾಗೆ ಕೊಂಡಾಡಿದಂತೆ ಆತನನ್ನು ನಿಷ್ಕರುಣೆಯೆಂದು ಶಪಿಸಿದ್ದೂ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ. ‘ಕರುಣಾಕರ ನೀನೆಂಬುವದೇಕೋ! ಭರವಸವಿಲ್ಲೆನಗೆ’ ಎಂದು ಪುರಂದರದಾಸರು ಹಾಡಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ! ಇಂಥ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಭಗವದ್ಭಕ್ತನ ಉಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುವವು. ”

ಪ್ರಶ್ನೆ:—“ನೀನು ಅಕ್ಕರತೆಯಿಂದೋದುತ್ತಿರುವ ಆಧುನಿಕರ ಗ್ರಂಥಗಳೂ, ಎಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳೇ ಆಗಿವೆಯೇನು ? ”

ಉತ್ತರ:—“ ಅವರವರ ವಿಚಾರಸರಣಿಯಂತೆ ಹೋದರೆ, ಅವರವರ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗೆ ತಲಪುವದು ನಿಜ. ಆದರೆ, ನಿಜ ಸತ್ಯವು ಏನಿದೆಯೋ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು. ”

ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಚರ್ಚಿಸಿದರೂ ಇದೇ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ. ಈವಾರದಲ್ಲ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ‘ಇದ್ದೂರ ಸಮಾರಾಧನೆಯೂ ತಪ್ಪಿತು, ಬೇರೂರ ಭಿಕ್ಷೆಯೂ ತಪ್ಪಿತು’ ಅನ್ನುವಂತಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಭೂಗಗನಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಏನೋ ಒಂದು ‘ಅನಿದೇಶ್ಯಂ ಅಲಕ್ಷಣಂ’ ಎನ್ನುವಂಥ ‘ಅಸ್ತಿತ್ವ’ವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಆನಂದ ಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಇಂದು ಅದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಧಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿತು.

“ ಏನೋ ಎಂತೋ ಅನ್ನುವಂಥಾದ್ದೊಂದು ಯಾವದೋ ಏನೋ ಇದ್ದಾಡರೂ ಫಲವೇನು - ಸತ್ತಾಡರೂ ಸೂತಕವೇನು ???!!! ಅತ್ತರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅರಿಕೆಯಿಲ್ಲ - ಸತ್ತರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸುದ್ದಿಯಿಲ್ಲ! ಇಂಥಾದ್ದೊಂದನ್ನು ಇರುವದು - ಇರುವದು ಎಂಥುಕೊಳ್ಳುವದು ಶುದ್ಧ ಭ್ರಾಂತಿ! ಕಲ್ಲು-ಮಣ್ಣು-ಗಾಳಿ-ದೂಳಿ ಇಂಥವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಇದ್ದೊ

ರೌದ್ರಕರುಣೆ

ಇಲ್ಲದಂತೆ ಇವೆಯಲ್ಲಾ! ಹಾಗೇ ಇದೂ ಒಂದು! ಇದ್ದಿರಬೇಕು! ಅಥವಾ ಇರುವೆನೆಂದು ನಾವು ಕಲ್ಪಿಸಿರಬಹುದು! ಜೊಳ್ಳು ಭ್ರಮೆ! ಈ ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣಿನ ನೆಲ-ಆ ಬಟ್ಟಬಯಲಿನ ಮುಗಿಲು! ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ವೇನು? ಇನ್ನೇನಿದೆ ಕಲ್ಲು!! ಎಲ್ಲಾ ಶುದ್ಧ ಭ್ರಾಂತಿ!!!”

ಹೀಗೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮಾರ್ಮಾಂತಿಕ ವೇದನೆಯಿಂದ ತಳಮಳಿಸ ಹತ್ತಿದನು. ನೀರೊಳಗಿಂದ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದವಾಸಿನಂತೆ ಕಸವಿಸಿಪಡ ಹತ್ತಿದನು. ಮಾಯುತ್ತು ಬಂದ ಗಾಯದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಕಲ್ಲು ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು! ಜೀವಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವೆಂಬದೇ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ! “ನಾಸ್ತಿನಾಸ್ತಿ!” “ಆಸ್ತಿಕತೆಯು ಶುದ್ಧ ಹುಚ್ಚು” “ಆಹಾ ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಗತಿಯನ್ನೇನು???” ಹೀಗೆಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಗರೆ ಯುತ್ತ ಎಷ್ಟೆದ್ದು ಬೀಳುವನು. ಹಾಗೇ ಆ ದುರಂತ ಪರಿತಾಪದಲ್ಲಿ ಎಂತೋ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತು.

ಬೆಳಗಿನ ಆಯ್ದ ಗಂಟೆಗೆ ಹಾಗೇ ಆ ತಳಮಳದೊಂದಿಗೇ ಎಚ್ಚ ತ್ತನು! ಎದ್ದುಕೊಡಲೇ ದಿನದ ರೂಢಿಯಂತೆ ತಿರುಗಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರ ಟನು. ತಲೆಯೇನೋ ಹಾಗೇ ಕಾಯ್ದೇ ಇದೆ. ಹೃದಯವೂ ಹಾಗೇ ಬೀಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ‘ಸರ್ವನಾಶ-ಸರ್ವನಾಶ’ ಎಂದು ಮನವು ಹಾಗೇ ಅರಿತೋ ಅರಿಯದೆಯೋ ಒಂದೇಸವನೆ ಗಡಿಯಾರದ ಸೇಕಂ ದಿನ ಮುಳ್ಳಿನಂತೆ ಅಳುಕುತ್ತಲೇ ಇದೆ!

ಹಿಂದು ನೋಡದೆ, ಮುಂದು ನೋಡದೆ ಹಾಗೇ ಮುನ್ನೋಡಿ ನಡೆದಿದ್ದನು. ಆಗ ದಿಶಂಬರ್ ತಿಂಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಚಳಿಗಾಲ. ಕಾಯ್ದೆ ತಲೆಗೆ ಶುದ್ಧವಾದ ತಂಪು ಹವೆ ಬಡಿಯುತ್ತಲಿದ್ದಿತು. ನಸುಕಿನ ವೇಳೆ ಯಾದ್ದರಿಂದ ಅಡವಿಯ ದಾರಿಯು, ಅತ್ಯಂತ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ತಟ್ಟನೇ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯುಕ್ತಿವಾದವು ಹೊಳೆಯಿತು.

“ನಾನು ಇರುವೆನೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ??? ನನ್ನ ಜೀವವು ನನ್ನ ಮೈಯೊಳಗೆಲ್ಲ ಇದೆ? ಹೇಗೆ ಇದೆ? ಅದನ್ನು ನಾನು ಎಂದು ನೋಡಿರುವೆ? ಇದೆಯೆಂದು ಯಾಕೆ ಹೇಳಬೇಕು? ಮೈಯನ್ನು ಹರಿದಾಗಲಿ, ಮುರಿದಾಗಲಿ, ಹಿಂಡಿ ರಸ ತೆಗೆದಾಗಲಿ ಆ ಜೀವವೆಂಬುದನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದು ನೋಡಬಹುದೋ? ಅಥವಾ ಸೂಕ್ಷ್ಮದರ್ಶಕದಂಥ ಯಂತ್ರಸಾಮಗ್ರಿಯಿಂದಲಾದರೂ ಅದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದೋ? ನಮ್ಮ ದೇಹದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜೀವವು ಇದ್ದಂತೆ ಈ ತುದಿಮೊದಲಿಲ್ಲದ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಅದರ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪವಾಗಿ ಪರಮಾತ್ಮನಿರಲಾರದೇಕೆ? ಭೂಮಿಯನ್ನು ಬರೆ ಅಗಿದರೆ ಅಲ್ಲೇನು? ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣು! ಮುಗಿಲೇರಿ ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲೇನಿದೆ? ಬರೇ ಅಪರಂಪಾರವಾದ ಪೊಳ್ಳಿನಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು! ಜಡದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪರಿಶೋಧಿಸಿದರೆ, ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೇನು ಲಭ್ಯ? ನಮ್ಮೊಳಗಿನ ಜೀವವನ್ನು ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ಯೋಗದಂಥ ಒಂದು ಒಳದೃಷ್ಟಿಯಿದೆಯೆಂದುಕೊಂಡರೆ, ಅದೇ ಒಳದೃಷ್ಟಿಗೆ ದೇವನನ್ನು ಕಾಣುವದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಾರದೇಕೆ?

“ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ಹೇಳುವದಾದರೆ, ಆತನನ್ನೂ ಒಂದು ಮಹಾವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಜೀವವನ್ನು ಒಂದು ವಸ್ತು ಅಥವಾ, ಒಂದು ದ್ರವ್ಯವಿಶೇಷವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಜೈನ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಆತನನ್ನೂ ಒಂದು ವಸ್ತುವೆಂದು ಅಥವಾ ಜೀವದ್ರವ್ಯವೆಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದಾಗ ‘ಆತನು’ ‘ಅವಳು’ ಎಂತ ಕರೆಯಬಹುದಾದರೆ, ವಸ್ತುವೆಂದಾಗ ‘ಅದು’ ‘ಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತು’ ‘ಜೀವದ್ರವ್ಯ’ ‘ಚೈತನ್ಯ’ ಎಂದು ಯಾವ ಹೆಸರಿನಿಂದಾದರೂ ಕರೆಯಬಹುದು. ಯಾವ ಶಬ್ದದಿಂದ ಕರೆದರೂ ಮೂಲವೆಂಬುದು ಅದೊಂದೇಯಲ್ಲವೇ? ಬರೆ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯಲ್ಲೇ ಭೇದ. ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ನಾವು ಸಜ್ಜತೆಯ ಲಕ್ಷಣವೆಂದು ಎಣಿಸಿದರೆ,

ರೌದ್ರಕರುಣೆ

ಆತನ ವಿಶ್ವಚಲನವನ್ನೂ, ಸಜ್ಜತೆಯ ಲಕ್ಷಣವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸೋಣ. ನಮ್ಮ ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯಿದೆಯೆಂದುಕೊಂಡರೆ, ವಿಶ್ವದ ಆತ್ಮನಾದ ಆತನಲ್ಲಿ ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಅಪರಂಪಾರ ಸಿದ್ಧಿಯೇ ಇದೆಯೆನ್ನು ಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಇರುವದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದರೆ, ಆತ ನನ್ನೂ ಇದ್ದಾನೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಆತನನ್ನು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವದಾದರೆ, ನಮ್ಮನ್ನೂ ನಾವು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸುವದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿರಬೇಕು.”

ಹೀಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಲೇ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ ಆ ದಾರುಣ ವ್ಯಥೆಯು ದೂರವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಋಷಿತುಲ್ಯಾರಾದ ರೋಮೆನ್ ರೋಲ್ಯಾಂಡ್‌ರೂ ಕೂಡ—‘ನಾನು ಇದ್ದೇನೆ’ ಎಂಬ ಒಂದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ‘ಆತನು ಇದ್ದಾನೆ’ ಎಂದು ಊಹಿಸಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ!

೧೪ .ಪ್ರಗಾಢಸ್ವಶಃ.

ಇರುಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ಮಮಾಂತಿಕವೇದನೆಯು ಇಂದು ಬೆಳಗಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಯಲಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿದನಷ್ಟೇ ? ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಆತನಲ್ಲಿ ನಿರತಿಶಯ ಆನಂದವಾಗಲಿ, ಪ್ರಬಲ ಭಾವೋದ್ರೇಕವಾಗಲಿ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲವಾದರೂ, ತಪ್ಪಮಸ್ತಕವು ಶೀತಲವಾಗಿ ಬುದ್ಧಿಗೊಂಡು ಅಕಾಟ್ಯ ಯುಕ್ತಿಯು ಹೊಳೆದದ್ದರಿಂದ ಸದೃಢ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಬಂದ ಕಂಟಕವು ಬಯಲಾಯಿತೆಂದು ಆತನು ಸಂತಸ ಪಡದೆ ಇಲ್ಲ.

ಈ ದಿನದ ಹಗಲು ಓದುವುದರಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಿತು. 'ಫ್ಲಿಂಟ್'ರು ಬರೆದ 'ಥೀಯಿಜಂ' ಅಥವಾ 'ಆಸ್ತಿತ್ವವಾದ'—ಮತ್ತು 'ವಾಲೇಸ್'ರ 'ಲ್ಯಾಫ್‌ವರ್ಲ್ಡ್' ಅಥವಾ ಜೀವನ ಜಗತ್ತು ಇವೆರಡು ಗ್ರಂಥಗಳೊಳಗಿನ ಮಹತ್ತ್ವದ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಓದಿ ಮುಗಿಸಿರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಇಂದು ಓದುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಜೀವನದ ದುಃಖವನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದ ಎಷ್ಟೋ ಮಹತ್ತ್ವದ ವಿಚಾರಗಳು, ನಮ್ಮ ನಾಯಕನನ್ನು ಒಂದು ಹೊಸ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೇ ತಂದುಬಿಟ್ಟವು.

“ದುಃಖವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಾನವನ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯೇ ಅಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಿರುವವು, ಪ್ರಾಣಿಮಾತ್ರಗಳ ಹುಟ್ಟುಗುಣವಾಗಿರುವದರಿಂದ ಆ ದುರ್ದಮನೀಯವಾದ ದೋಷವನ್ನು ತಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ದುಃಖದ ಯೋಜನೆಯಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮೈಗಳ್ಳತನದಿಂದ ಇದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ಇರಬಯಸಿ, ಆಯಾಸವಿಲ್ಲದ ಸುಖವು ಎಷ್ಟು

ಪ್ರಗಾಢಸೃಶ

ಸಿಕ್ಕರೆ ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಸ್ವರ್ಗವೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡೋ, ಅಥವಾ ಮೈಮುರಿಯದೆ ಅನ್ಯರ ಲಾಭವನ್ನು ಅರಿಯದಂತೆ ಅಪಹರಿಸಿಕೊಂಡೋ ಬಾಳುವ ತಮೋಮಯ ಜೀವಗಳನ್ನು ಬಡಿದೆಬ್ಬಿಸಿ ಮುಂದರಿಯ ಹಚ್ಚುವದಕ್ಕೆ ದುಃಖವು ವೀಳ್ಯವನ್ನೆತ್ತಿದೆ. ನೆಲ ಹಿಡಿಯುವೆನೆಂದರೆ ಬಡಿದೆಬ್ಬಿಸುವದು. ಬಲ್ಲಂತೆ ಓಡುವೆನೆಂದರೆ ಆಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ತರಬುವದು. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಜೀವನಕ್ಕೆ ತೇಜವನ್ನೂ, ಧೀರಗತಿಯನ್ನೂ ತಂದುಕೊಡುವದು ದುಃಖದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ದುಃಖದ ಹೊಡೆತದಿಂದ ಜೀವವು ಜರ್ಜರಿತವಾದಂತೆ ಕಾಣುವದೇನೋ ನಿಜ, ಆದರೂ ಅದು, ಮುಂದಿನ ಬಲದ ಬೀಜವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯನ ಉನ್ನತಿಯೇ ಅತಿಶಯವಾಗಿರುವದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಈಗ ಸುಲಭವಾಗಿ ಊಹಿಸ ಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಸರ್ವಜೀವರಾಶಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ದುಃಖ ವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಗತಿಸಿಹೋದ ಸಂಗತಿ ಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಇನ್ನೂ ಬಾರದೆ ಇರುವ ಸಂಗತಿಗಳ ವಿಷಯ ದಲ್ಲಾಗಲಿ ದುಃಖವುಂಟಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ವರ್ತಮಾನ ಕಾಲದ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆಗಿನಮಟ್ಟಿಗೆ ದುಃಖಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯ ನಾದರೋ ಹಿಂದುಮುಂದಿನದನ್ನೆಲ್ಲ ನೆನಿಸಿ-ನೆನಿಸಿ ಅಳುತ್ತಾನೆ. ಬಂದಿರಲಿ ಬಾರದಿರಲಿ - ಎಲ್ಲಿ ಎನು ಬರುವದೋ ಎಂದು ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಕಳವಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಗಿರಲಿ ಹೋಗಿರಲಿ - ಹೀಗಾಯಿತಲ್ಲ ಎಂದು ನೊಂದು ಬಿಂದು ಕನವರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮೈವೇಲೆ ಬಂದ ಕಷ್ಟನಷ್ಟಗಳಿಗಂತೂ ಆತನು ಕಂಗಿಡುವದಕ್ಕೆ ಸೀಮೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಮಾನವನ ದುಃಖದ ಮೇರೆಯು ಇಷ್ಟೊಂದು ಅಪಾರವಾಗಿದೆ ಯೆಂತಲೇ ಆತನ ಉನ್ನತಿಯೂ ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಇದೆ. ಜೀವಿಗಳ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಗಾಗಿಯೇ ಸೃಷ್ಟಿಯು ದುಃಖವೆಂಬ ಪರಮೋಪಾಯ ವನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದೆ. "

ನಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ಬಲವಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ದುಃಖದ ಅಸ್ತಿತ್ವ. ಆದರೆ ಉಗ್ರತೆಗೆ ಭ್ರಮಿಸಿ ದೇವನಲ್ಲಿ ಕಾರುಣ್ಯಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ಈಗ ದುಃಖಕ್ಕೇ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅರ್ಥವು ಹೊಳೆಯಿತಾದ್ದರಿಂದ ದೇವನ ಕರುಣಾಕರತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನವು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅಲ್ಲಿಯದಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮರೆಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಆಗ ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ತನ್ನ ಭವಿತವ್ಯತೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನೋ ತುಸು ಆಶೆ ಹುಟ್ಟಿದಂತಾಗಿ, ಅರವಿಂದರ “ಪಾಂಡಿಚೇರಿಯ ಅರವಿಂದಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ” ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆಗೆದು ಓದಹತ್ತಿದನು. ಸಾಧಕ ಜೀವನದ ಬಗೆಬಗೆಯ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು, ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಾನುಭವಪೂರ್ಣವಾದ ವಾಣಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದ ಉತ್ತರಗಳು ಅದರಲ್ಲಿವೆ. ನಮ್ಮ ನಾಯಕನು ಈ ಮೊದಲು ಆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಎಂದೂ ಓದಿರಲಿಲ್ಲವೆಂತಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ದೃಷ್ಟಿ ಆಗ ಇದ್ದಿದ್ದಿಲ್ಲ. - ಇಷ್ಟೇ. “ಸಾಧಕನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಳಗಿನ ಹೊರಗಿನ ಕಷ್ಟನಷ್ಟಗಳು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದರೆ ಅಷ್ಟಷ್ಟೂ ಅವನ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ದೋಷಗಳು ಲಯವಾಗುತ್ತಿವೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಅವಿತುಕೊಂಡು ಅರಿಯದಂತೆ ಒಳ ಸೇರಿ ಕುಳಿತಿರುವ ಆತ್ಮವಿರೋಧಿಯಾದ ದೇಹಭಾವವನ್ನು ನಿರಸನಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅಂಥ ಪ್ರಚಂಡ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು, ಅವಿರ್ಭವಿಸುವವು. ಪೂರ್ಣಯೋಗದ ಸಾಧಕನಲ್ಲಿ ಈಗಿರುವ ಬುದ್ಧಿ, ಚಿತ್ತ, ಪ್ರಾಣ, ಮನಗಳೆಲ್ಲಾ ಪಲ್ಲಟಿಸಿ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ - ಸ್ಥೂಲ ದೇಹದಲ್ಲಿರುವ ಮೆದುಳಿನ ಪರಿಗಳು ಮೊದಲು ಮಾಡಿ, ಪಚನಾವಯವಗಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ನಾಡಿಗಳವರೆಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬದಲಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ದುರ್ಘಟ ಕಾರ್ಯವೆಲ್ಲ ಕಠೋರ ಸಾಧನೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ನಿಸರ್ಗದ ಹಸ್ತದಿಂದಲೇ ಸಾಗಬೇಕಾಗಿರುವಾಗ ಬಹು ವಿಧದ ದೈಹಿಕ, ಮಾನಸಿಕ ತೊಂದರೆಗಳು ಉದ್ಭವಿಸುವದು

ಪ್ರಗಾಢಸ್ವರ್ಶ

ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಈ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯು ಎಷ್ಟು ಉಗ್ರ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದೆಂದರೆ, ಆಗ ಸಾಧಕನು ತುಂಬಾ ಪಥಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿದ್ದೇಹಾತ್ಮಬುದ್ಧಿಯ ವರೆಗೆ ಇಳಿದುಬಿಡಬಲ್ಲನು. ಆದರೂ ಅದು, ಅವನ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಪತನವಲ್ಲ. ಮಗುವು ನಡೆದಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಆರಂಭಿಸಿದಾಗ ಎಳುಬೀಳುವಂಥಾದ್ದು ಇದು. ಹೀಗಿರುವದರಿಂದ ಸಾಧಕನು ತನ್ನ ಸರ್ವಪತನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪರ್ಯಾಯದಿಂದ ತನ್ನ ಪ್ರಗತಿಯೇ ನಡೆದಿದೆಯೆಂಬ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಆತನಿಗೆ ಯೋಗಸಿದ್ಧಿ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಪರಮಾತ್ಮನು ಪೂರ್ಣ ಮಂಗಲಮಯನೆಂಬ ಮಾತು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಲಿ. ಸಮಗ್ರ ಜಗತ್ತನ್ನಾಳುವ ಮಹಾಶಕ್ತಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ನಿನ್ನಷ್ಟಾದರೂ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲವೆಂಬದನ್ನು ಮರೆಯದಿರು. ಸತ್ಯಸಾಧಕನು ದಿವ್ಯಸತ್ಯವನ್ನು ದೃಢಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಾರದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದು ಹಾಗೆ ಎಂದೂ ಹಿಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವಂತಹದಲ್ಲ. ಹಿಡಿಯಹೊರಟ ಹಾಗೆ, ವಿರಲವಾಗುತ್ತಕೊಸರಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವದು. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಆತ್ಮದ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಕೃತಿಕೋಶಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣಶುದ್ಧವಾದಂತೆ ದಿವ್ಯಸತ್ಯವು ಅದರೊಳಗೆ ಬರುತ್ತ ಬರುತ್ತ ಬಂದು ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವದು. 'ಕಾಲೇನಾತ್ಮನಿ ವಿಂದತಿ'!"

ಈ ಮಾತು ಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷುವಿಗೆ ದಿವ್ಯಸಂದೇಶವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ತನ್ನ ಮುಳುಗಿ ಹೋದ ಗಂಟು, ಅಲ್ಲೇ ಕೈಗೆ ಹತ್ತಿದಂತಾಯಿತು. ತನ್ನ ಉಗ್ರನಿರಾಶೆಯು ಈಗ ಮಹಾ ಮಂಗಳಕರವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ತನ್ನ ಜನ್ಮವು ವೃಥಾವಾಗಿರದೆ ಅದರ ಸಾರ್ಥಕತೆಯೇ ಸಂಪಾದಿಸಿದೆಯೆಂದೆನಿಸಿತು. ಆಗ ಆತನಿಗಾದ ಅಪಾರವಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಲಸವಲ್ಲ. ಬಾಚೆಗೆ ಬಸುರು ಮೂಡಿದಷ್ಟು ಹಿಗ್ಗಾಯಿತು. 'ಪಂಗುಂ ಲಂಘಯತೇ ಗಿರಿಂ' ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹಿರಿಹಿರಿ ಹಿಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಅಂದಿನಿರುಳನ್ನು ಸುಖನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಕಳೆದನು.

ನಿನ್ನಿನ ಬೆಳಗಿಗೆ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಎಚ್ಚರಾಗಿದ್ದರೆ, ಇಂದಿನ ಬೆಳಗಿಗೆ ಪರಮಸಂತೋಷದೊಂದಿಗೆ ಎಚ್ಚತ್ತನು. ಎದ್ದವನೇ ತನ್ನ ನಿಶ್ಯನೇಮದಂತೆ ತಿರುಗಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಸೂರ್ಯೋದಯಕ್ಕೆ ಕಾಲು ತಾಸು ಮಾತ್ರ. ಸಮಸ್ತ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಮಂದನೀಲಿಯ ಹಸುರು ಕಾಂತಿಯನ್ನು ತಾಳಿದೆ. ಮುಗಿಲು ಧ್ಯಾನಮೂರ್ತಿಯ ಮುಖಮಂಡಲದಂತೆ ಗಂಭೀರವೂ, ಪ್ರಶಾಂತವೂ, ಪ್ರಘುಲ್ಲವೂ ಆಗಿದೆ!! ಈಗ ಏನಿದೆ? ಎಲ್ಲಾ ನಿಶ್ಯಬ್ಧ! ನಿಂತಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದ ಗಾಳಿ ಕೂಡ ಬೆರಗಾಗಿ - ಬೆಸ್ಟಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ತರುಮರಗಳು ಎನೆ ಹಳಚದೆ ಮೈಯುಲುಕದೆ ಅಖಂಡ ಆನಂದದ ಗಾಢನೀಲತೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮಗ್ನ ವಾಗಮಿಸುಕದೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿವೆ. ಅಖಂಡ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವೀಗ ಧ್ಯಾನಾರೂಢನಾದ ಪ್ರಸನ್ನ ಪರಮಾತ್ಮನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ! ನಿಶ್ಯಬ್ಧ-ನಿಶ್ಯಬ್ಧ! ನಿಶ್ಯಬ್ಧಸಂವರೂ ಮೃತಮೌನನಲ್ಲ! ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ಮೌನ! ಅಸರ್ವಜನೀಯವಾದ ಮೌನ! ಸಮಗ್ರವಿಶ್ವವು ಈಗ ಮೌನದಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದೆ! ಭೂವಿಭೂಷಾರವೆಲ್ಲಾ ಈಗ ದೇವದೇವನ ದಿವ್ಯದೇಹವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಈ ದಟ್ಟ ನಿಶ್ಯಬ್ಧತೆಯೊಡನೆ ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ ಆತ್ಮವೊಂದೇ ನೀರವವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಗೀತನನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಿದೆ!—

“ಧ್ಯಾಯತೀವ ಪೃಥಿವೀ ಧ್ಯಾಯತೀವಾಂತರಿಕ್ಷಂ

ಧ್ಯಾಯತೀವ ದ್ಯೌಃ ಧ್ಯಾಯಂತೀವಾವೋ

ಧ್ಯಾಯಂತೀವ ಪರ್ವತಾಃ ||

ನಮಃ ಪುರಸ್ತಾದಥ ಪೃಷ್ಠತಸ್ತೇ

ನಮೋಸ್ತು ತೇ ಸರ್ವತ ಏವ ಸರ್ವ |

ನಮೋ ನಮಸ್ತೇಸ್ತು ಸಹಸ್ರಕೃತ್ವಃ

ಪುನಶ್ಚ ಭೂಯೋಪಿ ನಮೋ ನಮಸ್ತೇ ||

ಪ್ರಗಾಢಸ್ವರ್ಶ

ಧ್ಯಾವಾಪೃಥ್ವೋರಿದಮಂತರಂ ಹಿ
ವ್ಯಾಪ್ತಂ ತ್ವಯೈಕೇನ ದಿಶಶ್ಚ ಸರ್ವಾಃ |
ನಾಂತಂ ನ ಮಧ್ಯಂ ನ ಪುನಸ್ತವಾದಿಂ
ಪಶ್ಯಾಮಿ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರ ವಿಶ್ವರೂಪಂ || "

“ ಪೃಥ್ವಿಯೂ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅಂತರಿಕ್ಷವೂ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಸ್ಥೂಲಜಲಗಳೆಲ್ಲಾ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಗಿರಿದರಿಗಳೂ, ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನವಾಗಿವೆ. ಸರ್ವವೂ ಧ್ಯಾನಮಯ. ಸಿಶ್ಯಬ್ಧ-ಸಿಶ್ಯಬ್ಧ! ಓ ಧ್ಯಾನಮೂರ್ತಿಯೇ, ಮುಂದೆಯೂ ನಿನಗೆ ನಮಿಸುವೆ. ಹಿಂದೆಯೂ ನಿನಗೆ ನಮಿಸುವೆ! ಮೇಲೆ ನಮಿಸುವೆ, ಕೆಳಗೆ ನಮಿಸುವೆ! ಹೊರಗೆ ನಮಿಸುವೆ-ಒಳಗೆ ನಮಿಸುವೆ! ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯಿಂದರೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ! ತಿರುತಿರುಗಿ ನಮಿಸುವೆ-ಹೊರಹೊರಳಿ ನಮಿಸುವೆ! ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಮಿಸುವೆ-ಮಗುದೊಮ್ಮೆ ನಮಿಸುವೆ! ಸಾವಿರಸಾರೆ ನಮಿಸುವೆ-ಕೋಟಿಬಾರಿ ನಮಿಸುವೆ! ನಿನ್ನ ಸರ್ವತೋಮುಖೀ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಸರ್ವದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ನಮಸ್ಕಾರವಿರಲಿ! ಏನು ಈ ಪೃಥ್ವಿ-ಏನು ಈ ಆಕಾಶ! ಇಂಬಿಲ್ಲ-ಇಂಬಿಲ್ಲ! ಎಲ್ಲ ತುಂಚಿತುಳುಕುವ ಮಹಾಘನ! ಸಕಲದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸವನಾಗಿ ಹಬ್ಬಿದೆ-ನಿನ್ನ ಮಹಾಕಾಯ! ಕಾಯವಿಲ್ಲದ ಅಕಾಯ, ಕಾಯಗೊಂಡು ನಿಂತಹನಲ್ಲಾ! ಇಲ್ಲದ್ದು ಬಂದಿಲ್ಲಾ-ಇದ್ದದ್ದು ಹೋಗಿಲ್ಲಾ! ತಂದೇ, ಇದ್ದದ್ದೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ನಿವಾಸ! ತುದಿಯಿಲ್ಲ ವೊದಲಿಲ್ಲ! ನಡುವಿಲ್ಲ ಕಡೆಯಿಲ್ಲ! ನಿನ್ನ ಕಾಣದ ಸ್ಥೂಲವಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ!

“ ತಂದೇ, ಅದ್ವೈತ್ತು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ನಿನ್ನ ನಿಷ್ಕರುಣದನೇಲಿ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆನಲ್ಲಾ! ಅಂದು ಅದನ್ನು ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಚಲ್ಲಿಸಿದ್ದು, ಇಂದಿನ ಈ ದಿವ್ಯಾನಂದದ ಪೂರ್ವಸಂಕೇತವೇನು? ಅದಿಗೆ ಇನ್ನೂ ನನ್ನ ಗೆಳೆಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲವೇನು? ತಂದೇ, ನಿನ್ನ ಗೆಳೆ

ಗೆಯು ಬಾರದೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಡೆಯಲಾರದಲ್ಲವೇ? ಮಹಾಕಾಲ! ಮಹಾವಿಶ್ವವು ನಿನ್ನ ರೂಪವಾದರೆ, ಮಹಾಕಾಲವು ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತವಾಗಿದೆ. ಸ್ಥೂಲಕಾಲಗಳು ನಿನ್ನ ಅಂಗೋಪಾಂಗಗಳು. ನಿನ್ನ ಸಿಂಧಿತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಘಟಿಸಿದರೂ ಮೇಲೆ ಸಮೃದ್ಧಿ ನಿಮಿತ್ತವನ್ನಿಟ್ಟು ರುಪಿಯಲ್ಲಾ! ಒಳಗೆ ನಿನ್ನ ಸೂತ್ರ, ಮೇಲೆ ಸಮೃದ್ಧಿ ನಿಮಿತ್ತ! ಒಳಗೆ ನಿನ್ನ ಆಟ, ಮೇಲೆ ಸಮೃದ್ಧಿ ಕರ್ಮ! ಒಳಗೆ ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹ, ಮೇಲೆ ಸಮೃದ್ಧಿ ಪುರುಷಾರ್ಥ! ಅಸತ್ಯದೊಳಗಿಂದ ಸತ್ಯವನ್ನೂ, ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯೊಳಗಿಂದ ಹಿರಿಬೆಳಕನ್ನೂ ಕ್ಷಣಿಕದೊಳಗಿಂದ ಶಾಶ್ವತವನ್ನೂ ಹೊರಗೆಡಹುವುದು ನಿನ್ನ ಲೀಲೆ. ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹವು, ಸಮೃದ್ಧಿ ಪುರುಷಾರ್ಥ! ಕರ್ತಾರನಾಗಿದ್ದು ಆಕರ್ತಾರ!

“ಸನ್ನಾಪ್ಯಸನ್ನಾಪ್ಯಭಯಾತ್ತಿಕಾಸೋ
ಭಿನ್ನಾಪ್ಯಭಿನ್ನಾಪ್ಯಭಯಾತ್ತಿಕಾಸೋ ||
ಸಾಂಗಾಪ್ಯನಂಗಾಪ್ಯಭಯಾತ್ತಿಕಾಸೋ
ಮಹಾದ್ಭುತಾಸಿರ್ವಚಸೀಯರೂಪಾ ||

“ತಂದೇ, ನಿನ್ನ ಲೀಲೆ ಅದ್ಭುತ ಅಗಾಧವಯ್ಯಾ! “ನಸತ ತನ್ನಾಸದುಚ್ಯತೇ?” *

* ದಿವ್ಯ ಸತ್ಯದ ಪ್ರಥಮಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತೆಯು ಎಲ್ಲ ಸಾಧಕರಿಗೆ ಒಂದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಆಗುವದೆಂತಲ್ಲ. ಅವರವರ ಅಂತಶ್ಚಕ್ಷುಷಿ ಜಾತಿ ತಾರತಮ್ಯದಂತೆ ಅವರವರ ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧತೆಯು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ತುದಿಮೊಡಲಿಲ್ಲದೆ ಮಹಾ ಪ್ರಭೆಯು ಸರ್ವದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ; ಕೆಲವರಿಗೆ ಇಷ್ಟಮೂರ್ತಿ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತದೆ; ಕೆಲವರಿಗೆ ಅಶರೀರವಾಣಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಏನೇನೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮಹಾಶೂನ್ಯವು ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಸಮಸ್ತವಿಶ್ವವು ಜೀವಂತವಾಗಿರುವಂತೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಕೊನೆಯ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗಾಢವಾದ ಅನಿಸಿಕೆಯಿರುವದೇ

ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಂ ಬ್ರಹ್ಮ

ಬ್ರಹ್ಮೈವೇದಂ ಅಮೃತಂ, ಪುರಸ್ತಾದ್ ಬ್ರಹ್ಮ, ಪಶ್ಚಾದ್
ಬ್ರಹ್ಮ, ದಕ್ಷಿಣತಶ್ಚೋತ್ತರೇಣ, ಅಧಶ್ಚೋರ್ಧ್ವಂ ಚ ಪ್ರಸೃತಂ
ಬ್ರಹ್ಮೈವೇದಂ ವಿಶ್ವನಿದಂ ವರಿಷ್ಠಂ ||

—ಮುಂಡಕ.

ಯಃ ಪೃಥಿವ್ಯಾಂ ತಿಷ್ಠನ್, ಪೃಥಿವ್ಯಾ ಅಂತರೋ, ಯಂ
ಪೃಥಿವೀ ನ ವೇದ, ಯಸ್ಯ ಪೃಥಿವೀ ಶರೀರಂ, ಯಃ ಪೃಥಿವೀಂ
ಅಂತರೋ ಯಮಯತಿ, ಏಷ ತ ಆತ್ಮಾ ಅಂತರ್ಯಾಮಿ ಅಮೃತಃ ||

—ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕ.

ಸ್ವಭಾವಮೇಕೇ ಕವಯೋ ವದಂತಿ, ಕಾಲಂ ತಥಾನ್ಯೇ ಪರಿ
ಮುಹ್ಯಮಾನಾ, ದೇವಸ್ಯ ಏಷ ಮಹಿಮಾ ತು ಲೋಕೇ ಯೇನದಂ
ಭ್ರಾಮ್ಯತೇ ಬ್ರಹ್ಮಚಕ್ರಂ ||

—ಶ್ವೇತಾಶ್ವತರ.

ವಾಯೋತ್ಪಮೇವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸಿ, ತ್ವಾಮೇವ
ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಂ ಬ್ರಹ್ಮ ವದಿಷ್ಯಾಮಿ ||

—ತೈತ್ತಿರೀಯ.

ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾಭಿಃ ಪ್ರಪನ್ನಃ ತನುಭಿಃ ಅವತು ವಃ ತಾಭಿಃ
ಅಷ್ಟಾಭಿಃ ಈಶಃ ||

—ಕಾಳಿದಾಸ.

I believe that most of what was said of God was in
reality said of that Spirit whose body is Earth.

—Candle of Vision.

